

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 91

Dijous, 13 de juny de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 60, segona i darrera reunió, i 61

Í N D E X

Sessió núm. 60.2

Interpellació

al Consell Executiu sobre les relacions laborals a Catalunya (tram. 300-00035/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el transport sanitari (tram. 300-00366/06) (p. 7)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'increment del consum de drogues entre els joves (tram. 300-00984/06) (p. 13)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de drogodependències (tram. 300-00256/06) (p. 14)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el consum de drogues (tram. 300-00992/06) (p. 15)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i atenció a la drogodependència
(tram. 300-00491/06) (p. 17)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política tecnològica i la societat del coneixement a Catalunya
(tram. 300-00891/06) (p. 29)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa a la promoció de les activitats de recerca i el desenvolupament tecnològic (tram. 302-00245/06) (p. 33)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sensibilització social envers la violència de gènere (tram. 302-00240/06) (p. 37)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques sociolaborals a Catalunya
(tram. 302-00241/06) (p. 41)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme i la xenofòbia
(tram. 302-00242/06) (p. 47)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya (tram. 302-00244/06)
(p. 49)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'integració dels treballadors
i els residents estrangers extracomunitaris (tram. 302-00246/06) (p. 50)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'integració social dels immigrants
(tram. 302-00248/06) (p. 52)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments obligatoris (tram. 302-00243/06)
(p. 55)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva (tram. 302-00247/06) (p. 59)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur de l'esport català (tram. 302-00249/06)
(p. 60)

Sessió núm. 61

Procediment

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 1/2002, de 22 de març,
reguladora del Dret d'Associació (tram. 212-00007/06) (p. 66)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 60.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre les relacions laborals a Catalunya (tram. 300-00035/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions laborals a Catalunya. El presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, en nom d'ell, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies. Bon dia, senyor president, senyores, senyors diputats..., senyor diputat... Senyor conseller, hem plantejat aquesta interpellació, de substanciar aquesta interpellació sobre les relacions laborals o els criteris de capteniment en les relacions laborals de Catalunya, basant-nos en el concepte i amb la idea que les relacions laborals són d'alguna manera l'expressió pràctica del model de societat que es vol aconseguir i el model de competitivitat, és a dir, de com volem viure i com volem progressar. I això ho fem mitjançant les relacions entre els agents econòmics i socials al si de l'empresa.

No hem d'inventar gaires coses, hi ha alguns elements que s'estan discutint, hi ha un consens importantíssim en el si de la Unió Europea amb relació al model que hem d'adoptar. I la Unió Europea va prendre la resolució a la Cimera de Lisboa de fixar que el model de relacions laborals que volíem emprendre, que el que volíem caminar, havia de ser un model que fos capaç d'integrar alhora la flexibilitat i la seguretat. Com a contraposició a un altre model, el model lliberal, que estableix més flexibilitat, basada en menys seguretat, o també com a contraposició a unes determinades pràctiques que s'havien anat produint amb els models socials europeus –socialcristià o democratacristià, etcètera, etcètera–, on per garantir la seguretat dels ciutadans i dels treballadors s'havia perdut o s'havia produït algun element on la flexibilitat, la capacitat d'adaptar-se, era més difícil de mantenir.

Això, doncs, Europa parla de flexibilitat i de seguretat però parla de flexibilitat i de seguretat basant-la en el protagonisme de les parts i en la negociació col·lectiva com a fórmula de governar el canvi, i rebutja, s'allunya de la idea d'entendre la flexibilitat com la precarietat, l'autoritarisme d'una de les parts o la desregulació pura

i dura. En tot cas, parla de regulacions flexibles, regulacions per fixar les regles del joc entre els agents socials.

Així, doncs, flexibilitat no és desregulació sinó acord. I seguretat amb dos elements bàsics: la protecció dels drets socials, mantenir la idea de la protecció dels drets socials a partir de l'actuació de l'Administració de justícia –laboral o no–, de l'Administració, de la Inspecció, i és un cost acceptat íntegrament, i també la protecció de les situacions de necessitat: l'atur, la malaltia, l'envelliment, etcètera, etcètera. És a dir, aquest és el model que dissenya Europa: flexibilitat, no entesa com desregulació sinó com a acord i negociació, i seguretat, amb la protecció dels drets i les proteccions de les situacions de necessitat.

És molt probable que en la seva resposta em digui que aquests són també paràmetres del seu capteniment amb relació a les relacions..., a l'aspecte de relacions laborals. Ara bé, una cosa és el que diuen i una altra cosa és el que fan. Els fets desmenteixen que sigui aquesta la pràctica que vostès tenen. I bàsicament en vam tenir l'experiència fa quinze dies, quan vam votar a favor de mantenir..., del decretazo. I avui no s'hi oposaran, només s'abstindran. Vostès no s'hi oposen, a una reforma, perquè estan d'acord amb el fonamental i només, al nostre entendre, la volen retocar. Aquesta reforma, liberal i injusta, i autoritària, retalla prestacions i drets i crea més precarietat.

Volem, no tan sols perquè quedi com una denúncia, com una explicació, com un plantejament, posar tres exemples del que són la seva pràctica i que al nostre entendre contradiuen aquests criteris generals que per nosaltres han de ser bàsics en la determinació de les relacions laborals. Primer, els salaris de tramitació; el segon, la potenciació del protagonisme dels agents socials, i el tercer, la protecció social.

Anem al primer, els salaris de tramitació. Miri, en aquest tema dels salaris de tramitació no és –no és– només una pèrdua econòmica de diners per part dels treballadors; no és només això: és una pèrdua de drets i de protecció. És quasi tan important, des del punt de vista conceptual, una cosa com l'altra. L'evidència, la veurem amb la pèrdua de diners, amb la pèrdua d'aquests, però el que es produeix amb aquest tema, que es fa mitjançant la reforma de l'Estatut dels treballadors i la Llei general de seguretat social, és igualar l'acomiadament amb motius a l'arbitrari; queden idènticament igual. És més, hi han modificacions en la reforma on la diferenciació entre l'acomiadament improcedent i acomiadament disciplinari desapareix i es tracten d'una manera igual; desapareixen drets i protecció.

S'ha modificat un concepte bàsic. I el concepte bàsic és que abans –i dic «abans» perquè aquesta Llei ja està en vigor, o aquest Reial decret ja està en vigor–, abans, un tercer decidia, quan no hi havia acord entre les parts, com, quan es trencava el contracte de treball i si aquest trencament del contracte de treball era correcte o incorrecte; hi havia la protecció d'un jutge, si no hi havia acord, per decidir quan es produïa aquest trencament. Ara qui decideix és l'empresari. La modificació del decretazo diu que una persona està en situació legal de desocupació en el moment que se li dona la carta d'aco-

miadament; qui decideix que s'ha trencat la relació és una de les parts exclusivament. Això és desequilibrar les relacions laborals cap a una de les parts. I això ho veuen bé; no s'hi oposen. Al nostre entendre és una demostració clara que aquest criteri de protecció dels drets, d'equilibri entre les parts, no es respecta.

L'altre element és el del protagonisme de les parts. Miri, hi han algunes experiències que ha tingut Catalunya que ens han fet innovadors, però en aquests moments no arribem més que a conservadors. M'explico: el Tribunal Laboral de Catalunya. Vam ser innovadors. Ara som conservadors perquè l'estem mantenint allò, amb el mínim oxigen. Hem actualitzat –i algunes vegades ni això– les aportacions per tirar endavant una peça bàsica, la conciliació per part dels treballadors i dels empresaris d'una forma autònoma, sense participació..., etcètera, etcètera. Un discurs molt maco, però després faves comptades, els mateixos diners efectius. Per a quan, la descentralització del Tribunal Laboral de Catalunya? Per a quan? No hi ha, amb termes de pesetes o d'euros constants, ni un euro més.

La negociació col·lectiva. Ens omplim la boca del marc català de relacions laborals, de la potenciació de la negociació col·lectiva, però no s'ha avançat. És veritat que els convenis han de tenir una dimensió que els permeti ajustar-se a la realitat del mercat amb el qual volen treballar, i que possiblement no seria lògic anar a un conveni català de les empreses de transport aeri. És veritat. Però hi ha molts convenis que sí que podríem entrar en aquest tema i no s'ha avançat. I no és que el Govern hagi de fer aquests convenis, no es tracta d'intervencionisme, però tampoc d'inhibició; no es tracta de «passotisme», ha d'haver-hi una presència activa, i els resultats són nuls en aquest sentit.

Protecció de drets. A vostès els correspon el control de la contractació; per tant, vigilar l'excés de temporalitat i el frau en la contractació. Han fet un informe i s'han adonat que hi han excessos excessius, que... Però, escolti, aquest és un factor fonamental. No poden dimetir la seva responsabilitat.

És per això que els deia que –com diu alguna afirmació coneguda, popular– «pels seus fets els coneixereu». Doncs, bé, no s'hi oposen, a la reforma, perquè hi estan d'acord o –cosa que és pitjor– perquè no saben, no poden o no volen defensar els treballadors i els empresaris de Catalunya. Perquè al nostre entendre l'únic que els preocupa és no barallar-se massa amb el Partit Popular.

De veritat, si volen dir el contrari, faci una cosa, senyor conseller: truqui aquest matí al senyor Trias i li diu que voti en contra.

El president

Senyor diputat, això de «pels seus fets els coneixereu» no és una dita popular sinó que és una cita evangèlica que vostè ha fet sense adonar-se'n, imagini's.

El Sr. Rañé i Blasco

Les cites evangèliques s'han incorporat al coneixement popular i amb aquest sentit...

(*Rialles.*)

El president

Molt bé. (Veus de fons.) Té la paraula el senyor conseller.

(*Pausa.*)

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, les cites de l'Evangeli són sàvies, com ho demostra que ara, dos mil anys després, encara tenen ple vigor. I a més a més...

El president

Senyor conseller, vostè és democratacristià però no tant.

(*Rialles.*)

El conseller de Treball

És part de la cultura de tothom, independentment de la seva forma de pensar.

(*Pausa.*)

Pels nostres fets ens coneixeran. I el diputat veurà amb la meua intervenció que els nostres fets defensen, demostren i defensen, el que són els treballadors i les treballadores de Catalunya.

El títol de la interpellació és precisament quins són els propòsits de capteniment sobre les relacions laborals a Catalunya. I després d'haver sentit la intervenció de l'illustre diputat, el que farà serà precisament això, fer referència a quins són aquests principis de capteniment, molt lligats al marc català de relacions laborals, i fer referència al seu desenvolupament actual, i també, ja que ell hi ha fet referència, als continguts de la reforma laboral a què ha fet referència en la seva intervenció.

El primer defensor de les relacions laborals a Catalunya i d'un marc català ha estat el Govern de la Generalitat de Catalunya. I si algú té un model de reforma laboral amb l'objectiu de millorar l'ocupació i amb la finalitat de facilitar una feina estable per a tothom és el Govern de la Generalitat. D'acord amb el nostre programa, amb els nostres principis i amb una aposta clara i decidida per als treballadors i per a l'economia productiva.

A més a més, aprofito per recordar que som els únics que des de Catalunya hem fet propostes constructives en aquest àmbit. Fem una crítica constructiva perquè pensem en les persones, en els treballadors i treballadores, i en les empreses.

En aquest sentit, i pel que ha fet referència a la reforma, donem suport a les propostes amb les quals estem d'acord, ens oposem a les que estem en desacord i, a més a més –ho fem nosaltres, potser altres fins aquest moment no ho han fet–, presentem les nostres iniciatives. I els fets ho ratifiquen.

Si nosaltres parlem de relacions laborals a Catalunya, nosaltres hem de fer referència a les institucions que consoliden el marc català de relacions laborals, hem de fer referència a actuacions concretes del Departament de Treball i hem de fer referència, com ha fet el diputat, a la negociació col·lectiva.

Pel que fa a les institucions. Les institucions estan consolidant i consolidaran el marc de relacions laborals de Catalunya. Vostè ha posat un exemple: el Tribunal Laboral de Catalunya. Fa poc més d'un mes es va celebrar el desè aniversari d'aquest Tribunal Laboral de Catalunya. I en la línia de diàleg que ara apunta Europa, ja fa deu anys es va constituir el Tribunal Laboral de Catalunya, amb un acord entre els dos sindicats majoritaris, Foment del Treball i el Govern de la Generalitat de Catalunya. I any darrere any ha incrementat la seva activitat, i per això l'últim any va arribar, com es constata a les seves memòries, a resoldre 579 procediments, és a dir, resoldre dos conflictes cada dia.

Però no ens hem quedat aquí. Aquesta mateixa legislatura vam constituir –i afavorirà el marc de relacions laborals català– tant el Consell de la Formació Professional de Catalunya, que està a punt de tenir, d'aprovar definitivament el Pla general de la formació professional..., com la constitució del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, que en aquest moment, com vostès saben perfectament, està funcionant. I, a més a més, els darrers conflictes que s'han produït, com el conflicte entre l'Ajuntament i els treballadors de la companyia d'autobusos, han estat resolts gràcies a la intervenció del seu president, que va ser nomenat com a àrbitre pel Govern de la Generalitat.

I de ben segur que continuarem treballant i millorant aquest àmbit del marc de relacions laborals de Catalunya quan tinguem la Llei del nou Servei d'Ocupació de Catalunya. I desitjo que cap grup no utilitzi cap tècnica dilatòria per poder evitar de tenir-ho al més ràpidament possible. Sé que estan treballant molt, que han fet grans esforços iestic convençut que, dintre de pocs dies, podrem comptar amb la Llei del nou Servei d'Ocupació de Catalunya.

Ha fet referència a actuacions del Departament de Treball. I, és cert, es fan moltes actuacions per part del Departament de Treball; vostè, concretament, n'ha reconegut una de fa molt poc temps: hem estudiat la rotació que hi ha a Catalunya i hem pres les mesures, amb relació a aquells casos que nosaltres pensem que hi pot haver un ús inadequat de la normativa laboral en matèria de contractació. I ho hem fet per això, tenint en compte tots i cadascun dels contractes de treball que fan tots i cadascun dels treballadors en totes i cadascuna de les empreses que hi ha a Catalunya. Això no ho han fet arreu de l'Estat. Una vegada determinat, nosaltres, evidentment, el que hem fet és el que correspon, que és enviar-ho a la Inspecció de Treball i espero que dintre de molt poc temps, dintre de molt poques setmanes, tindrem el resultat d'aquesta Inspecció.

Ha comentat l'àmbit de la negociació col·lectiva. L'àmbit de la negociació col·lectiva és cabdal, nosaltres sempre hem defensat i defensarem com s'ha de fer aquesta negociació col·lectiva. Aquesta negociació col·lectiva s'ha de fer pels agents socials, sindicats i patronal, que millor coneixen la realitat. Per això ens oposem a una centralització i a una homogeneïtzació de la negociació col·lectiva. Perquè això és treure-ho del que és la realitat dels que millor ho coneixen. I en el cas concret de Catalunya, nosaltres impulsem aquesta negociació col·lectiva i, com vostè molt bé ha assenyalat, al final són els agents socials.

Però, si em permet, una dada d'aquest any. Miri, aquest any, només durant el primer trimestre, la negociació col·lectiva a Catalunya, que es va fer amb un clima de diàleg, va permetre convenis de negociació col·lectiva a casa nostra, només durant el primer trimestre, amb més d'1 milió 173.000 persones. Aquesta és la realitat de la nostra negociació col·lectiva, i continuarem impulsant-ho.

La reforma laboral. En la reforma laboral, ho hem dit, hi ha alguns àmbits, alguns aspectes que ens semblen que són positius d'aquesta reforma laboral, i després en citaré alguns casos iestic convençut que l'illustre diputat estarà amb mi que aquestes són reformes positives. En altres circumstàncies –i també les citaré– nosaltres ens hem oposat sobre propostes que hi han en aquest Decret llei. I, a més a més d'aquests dos temes, nosaltres hem fet propostes concretes per millorar, des de la línia del diàleg, i per aconseguir aquesta relació que hi ha entre flexibilitat i seguretat, sempre des del diàleg, que és el que afavoreix tant els treballadors com les empreses que aposten per l'economia productiva.

Nosaltres, això sí, discrepem absolutament de com s'ha portat a terme. Nosaltres entenem que una reforma d'aquestes característiques necessita d'un gran consens, un consens entre el Govern central, els governs de les comunitats autònomes i els agents socials. I des d'aquest punt de vista, nosaltres pensem que el Govern central hauria d'haver continuat fent esforços en la via del diàleg, cosa que, com s'ha dit, fins ara no s'ha fet. I per això nosaltres proposem de continuar amb el diàleg, que avui aquest Decret de llei es transformi amb un projecte de llei per poder continuar discutint els seus continguts.

Les mesures. Escolti'm, jo penso que ningú es pot oposar, perquè són bones, sobre mesures com la bonificació del cent per cent en la contractació de dones que estiguin a l'atur i hagin tingut un fill. De ben segur que és insuficient. Nosaltres proposem, no que sigui un any, que en siguin dos, i, evidentment, per a totes les dones. Penso que és positiu una ampliació dels col·lectius que es poden beneficiar de la renda activa d'inserció. Aquesta és una mesura que és positiva, en tant que hi han supòsits, com aquelles persones que han patit, d'alguna manera, que han patit supòsits de violència domèstica, que puguin acollir-s'hi, o determinats col·lectius que fins ara no ho eren.

Escolti'm, a Catalunya, el fet que s'ampliï el subsidi per a treballadors eventuais agraris a tot l'Estat, aquesta és una mesura positiva. Tindran cobertura d'atur uns treballadors que a Catalunya no ho tenien, i des d'aquest punt de vista, podríem citar altres exemples.

De tota manera, nosaltres no estem d'acord en algunes coses. No estem d'acord com s'ha portat a terme o com està regulat el tema dels salaris de tramitació. No estem d'acord, en l'àmbit concret dels fixos discontinus, com estan recollits. No estem d'acord com s'ha tractat el tema dels autònoms.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball

Perquè, evidentment, els autònoms tornen a ser en aquesta reforma, una vegada més, els grans absents d'una reforma, i, evidentment, és de justícia que tinguin drets, com pot ser la prestació de l'atur.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, que no li traeixi el subconscient, el conflicte dels conductors d'autobusos ha estat amb l'empresa d'autobusos, no amb l'Ajuntament; que no li traeixi el subconscient: ha estat amb l'empresa, no amb l'Ajuntament. No em polititzi un problema laboral.

Segon tema. Faci el favor –faci el favor– de no insinuar que l'exercici de drets com a diputats són tècniques dilatòries. No es preocupi, el SOC sortirà en el seu moment, però acostumi's a respectar la independència d'aquesta cambra. Ho va fer quan va amenaçar amb un decret, si no fèiem la Llei, i ho fa ara quan diu que exercir els drets com a diputat, com a grup parlamentari, és dilatar el que el Govern vol. Aquesta cambra és sobirana i el Govern dóna comptes a aquesta cambra. No em canviï els termes, perquè això vol dir que s'haurà de rellegir Montesquieu.

El problema de reforma no és un problema de formes, és un problema de fons. Que a més, el Govern de l'Estat ho ha fet de forma autoritària? A més a més, però és un problema de fons, canvia les relacions laborals, les modifica de forma substancial –de forma substancial– amb una direcció contrària al que ha fixat Europa i al que vostès diuen i proclamen. Malgrat això, vostè ara ens diu que en aquest tema dels salaris de tramitació no ho veuen bé. Perdoni, no és aquesta la informació, i ho veurem, però reconegui'm que el tema dels salaris de tramitació modifica de forma substancial les correlacions, la forma com s'entén i la direcció de la negociació col·lectiva, l'acord entre les parts d'individualitzar les relacions laborals. I això no afavoreix ni l'acord ni el diàleg ni la negociació col·lectiva. Per tant, aquesta reforma, en aquest sentit, va en contra del model de relacions laborals que vostès diuen, i pels seus fets els coneixerem.

Miri, si volen potenciar el diàleg, el que han de fer és que aquest Reial decret es retiri i negociïn els qui han de negociar: el Govern, els sindicats i els empresaris. Facin això. Truqui al senyor Trias i digui-li: «Escolti, no abstenció: vot en contra.» Però no ho faran, i no ho faran, per què? Senzillament, perquè estan d'acord amb el moll central de la reforma i, a més a més, estan agafats. Això és així de clar. I si ho reconeix anirà millor, perquè anirà més «suelto» i podrà dir les coses com són, i transmetrà aquella idea que, quan un explica el que pensa, es nota; és aquell llenguatge no verbal..., vull dir que es nota molt i, llavors, ho tindrà molt més clar.

Miri, escolti, que se li pugui retirar el subsidi d'atur, el subsidi als majors de cinquanta-dos anys perquè han

estalviat durant tota la seva vida o perquè han arribat a una bona indemnització, jo no sé on veu el tema positiu. (Veus de fons.) Sí, sí, el subsidi d'atur se li pot retirar si una persona té una renda immobiliària i perquè ha estat estalviat tota la seva vida o perquè ha negociat bé amb l'empresa la indemnització.

Els fixos discontinus, on veu la part positiva? La capitalització, que se eviti la capitalització als autònoms, on veu el tema positiu? Jo, és que, senzillament, m'haurà d'explicar quins són els factors.

I, sobretot, una cosa molt important, no ens ensenyi la bandereta. La reforma té dos trossos importants: la modificació de l'Estatut dels treballadors, la Llei d'infraccions i sancions i la Llei general de Seguretat Social. I això quedarà. La resta de cosetes, que vostè diu que són els grans avenços, són disposicions addicionals i foment i programes de foment que duren fins al 31 de desembre del 2002, és a dir, que tenen sis mesos de vigència. Aquests són els grans avenços, ara, la modificació de l'Estatut, considerar que l'acomiadament procedent és igual que l'arbitrari, fer compatible treballar i cobrar l'atur –que això últimament li dèiem que era frau, però ara sembla que és bo–, fer compatible una cosa a qualsevol tipus de treballador, perquè no tan sols estem parlant dels majors de cinquanta-dos anys, qualsevol treballador podrà compatibilitzar, cobrar l'atur, no el subsidi, l'atur amb treball, això queda a la Llei, no acaba el 31 de desembre, aquesta és la modificació substancial del model de relacions laborals, i això vostès no poden dir que és un problema de forma, és un problema de fons que requereix una discussió i un acord entre les parts.

Que aquestes formes que vostès hi donaran suport, que hi estan donant suport, que no s'hi oposen per ser més precisos, realment suposaran un canvi substancial en les relacions laborals. I aquests són els fets que demostraran el que vostès estan fent.

Res més i moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. El senyor conseller té la paraula.

El conseller de Treball

Il·lustre diputat, el subconscient possiblement m'ha traït, però compregui que és fàcil canviar el nom d'«Ajuntament» per «una empresa pública», que depèn directament de l'Ajuntament i que els seus màxims responsables, que són els que negocien, resulta que són càrrecs responsables, amb una afinitat política clara i lligada al Govern de la Generalitat de Catalunya... (Veus de fons.) Perdoni, lligada, perdoni, a l'Ajuntament. El que m'ha traït ara, i perdonin els diputats, ha estat la solució que sí que l'ha posada el Govern de la Generalitat de Catalunya. (Remor de veus.)

Però, de tota manera –de tota manera... Em permeten? (Remor de veus.) Escoltin, si em permeten els senyors diputats, procuraré respondre en el meu torn de paraula, i vostès tenen un magnífic diputat que ha fet la intervenció. No cal que intervinguin tots a l'hora, per favor.

Llavors, sobre aquesta qüestió... Després, escolti'm, vostè ha fet referència a algunes qüestions, sobre alguns

temes que nosaltres diguem que estem agafats, que no estem agafats... Perdó, el que demostra clarament que no estem agafats és el fet concret de tenir una proposta pròpia, i el que demostra que no estem agafats és el fet de poder dir aquells punts en què estem d'acord, i aquells punts en els quals estem en desacord. I ja ho he dit, i si vol li ho torno a reiterar, no estem d'acord com s'ha regulat el tema dels salaris de tramitació, no estem d'acord com s'ha regulat el tema dels fixos discontinus, i no estem d'acord com s'està portant el tema dels autònoms, entre d'altres. I ja posats a recordar, el tema dels autònoms, i vostè ho ha fet i ho ha tret, el tema de la capitalització, recordar que els que van treure la capitalització d'un aturat per poder convertir-se en autònom va ser el Partit Socialista Obrer Espanyol - PSC, van ser els que ho van treure, en la reforma del 92. I aquesta és una realitat que hi ha. Era una possibilitat que hi havia i que la van treure, i la van treure els socialistes. I nosaltres no hi estem d'acord, i volem ara que es torni a recuperar que l'aturat es pugui constituir en autònom.

Igual que..., Rané, vostè ha parlat, i en té molts bons coneixements, de trucar i de no trucar. Truqui també vostè, si us plau, si ho considera adient, al senyor Zapatero i recordi-li qui va votar la reforma del 92 —entre ells el senyor Zapatero—, i en aquesta reforma del 92 com es van retallar les prestacions d'atur. Li recorda, en aquell moment, com només amb sis mesos hi havia dret a la prestació d'atur i es va ampliar a dotze, i li recorda, per exemple, que per cada dos mesos es tenia dret a un, a l'atur, i es va passar de tres a un, i com es van baixar les quantitats en baixar el percentatge de la base de cotització.

I tot això es va fer amb una proposta, amb el Decret llei del Partit Socialista Obrer Espanyol - PSC, eh? Es va fer, sí, eh?, però posem qui ha impulsat totes i cadascuna de les reformes.

Després, si em permet, un altre àmbit: escolti, respecte absolut a la cambra, respecte absolut a tots els grups, i cada grup actua, evidentment, en funció de la seva consciència i adopta els àmbits. Jo el que sollicito, també, és —i ho faig, no per un tema de confusió, que jo ho tinc molt clar, sempre li ho he tingut i li ho tindrè— la divisió de poders, també, per tenir en compte els acords socials en l'àmbit del SOC, acord unànime —i permetin-me que ho reiteri—, entre les forces sindicals, les forces patronals, el món local i el Govern de la Generalitat de Catalunya. I cadascú té les seves responsabilitats, i nosaltres vam exercir les nostres, que va ser arribar a un acord amb tothom en un tema que evidentment no és fàcil.

Sobre les qüestions, jo..., a mi m'hauria agradat —li ho reitero— saber exactament quines són les propostes, les propostes que des de Catalunya pensen fer vostès. Perquè respecte a la reforma els únics que hem fet propostes des de Catalunya hem estat el Govern de la Generalitat i la federació de Convergència i Unió. Som els únics que hem fet propostes, propostes a favor dels autònoms en aquesta reforma, que van des de la capitalització al dret d'atur, que les hem fetes. (Remor de veus.) Propostes amb relació al fet que els aturats tinguin tot un període de temps amb el servei públic d'ocupació, des del primer moment, al seu costat, però

que tinguin un període de cent dies per si consideren que no s'ha d'utilitzar el servei públic d'ocupació ho puguin fer lliurement. Propostes que ja han modificat continguts que es volien fer, com defensar el dret dels treballadors que tenien un contracte d'inserció i que en el document inicial se'ls treia el dret d'atur, i ens hi vam oposar. I això s'ha canviat. I, en aquest moment, els treballadors que tenen un contracte d'inserció tindran dret a l'atur. Propostes en defensa de l'economia social, que se'ls volia treure la possibilitat, als aturats, de capitalitzar per crear cooperatives i societats anònimes laborals, i aquesta proposta nostra ja s'ha modificat, i es manté aquesta possibilitat.

Aquestes són propostes concretes.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball

Des d'aquest punt de vista, entenem que el que s'ha de fer, el que és constructiu és això: apostar clarament per la via del diàleg... Em permet només un moment, senyor president...? (Veus de fons.) En el que s'està d'acord, dir-ho; en el que s'està en desacord, com ho hem fet, oposar-nos-hi totalment. I a més a més aportar aquelles reformes que considerem que són les necessàries per crear ocupació i que aquesta ocupació sigui estable i de qualitat.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

La següent interpellació, la formula... (Veus de fons. *El Sr. Rañé i Blasco demana per parlar.*) El Sr. Rañé i Blasco

Si em permet, només per una qüestió que no afecta directament la interpellació, sinó per deixar clar un element que em sembla de justícia. No es pot adscriure amb militància política gerents i directius d'una empresa. L'única que és coneguda i declarada, la seva militància política, és la del senyor Xavier Casas, perquè és tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, i president; però, la Direcció de Transports de Barcelona és una direcció provisional que no es pot adscriure a cap militància política. I, en aquest sentit, crec que hem de deixar les coses en els seus termes, perquè, si no, confondrem el tocino con la velocidad.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el transport sanitari (tram. 300-00366/06)

La següent interpellació, sobre el transport sanitari, la formula la il·lustre diputada senyora Núria Segú, del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi. L'adreça al conseller de Sanitat. Té la paraula.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, m'adreço a aquesta cambra per substantiar la interpellació sobre el transport sanitari.

En primer lloc, permetin-me fer una mica de memòria. Recordarem, tots, que el transport sanitari és una qüestió de la qual ens n'han parlat reiteradament en aquesta cambra. Arran de la convocatòria, el mes de desembre del 99, d'un concurs públic per la prestació del transport sanitari que gestiona el Servei Català de la Salut, hem de recordar que, ja, en aquell moment el nostre Grup, en aquesta mateixa cambra, va alertar de les greus mancances que presentava aquest concurs, bàsicament pel que fa a la manca de planificació prèvia i a la inhibició, per part del Servei Català de Salut, d'establir requisits mínims en recursos humans i materials per garantir la prestació d'un servei de qualitat i amb equitat territorial.

Es va fer cas omís a aquestes consideracions i es va adjudicar el servei el 9 de maig del 2000. Amb posterioritat, i vistos els resultats, vam haver de realitzar aquest exercici de planificació, amb el Pla bàsic del transport sanitari, que, des del nostre punt de vista, cal posar en qüestió, ja que no ens diu el que necessitem per portar a terme un bon servei, sinó que el que ens diu és el que tenim actualment: les bases, les parades i el temps de resposta. (*Remor de veus.*)

El senyor conseller va venir a presentar en el Parlament aquest Pla bàsic del transport sanitari el 14 de novembre del 2001, un any després d'haver convocat el concurs.

Si analitzem els objectius del Pla bàsic del transport sanitari, el primer objectiu es refereix a assegurar una cobertura eficaç davant una emergència i una urgència mèdica. El segon objectiu, atendre els pacients en el menor temps possible i amb mitjans tècnics i humans adients. El tercer objectiu, treballar per assolir un nivell d'incidència «zero» –ho posem entre cometes perquè sabem que zero no ho tindrem mai. I, un quart objectiu, augmentar la satisfacció dels ciutadans vers el servei.

Respecte al primer objectiu entenem que per assolir-lo cal la separació efectiva dels recursos humans i materials destinats al transport sanitari: per una banda, els recursos destinats al transport primari urgent i, per altra banda, el programat o secundari.

El senyor conseller en la seva compareixença ens va dir que això avui ja es du a terme, ja ho teníem, ja es realitzava; que teníem 210 ambulàncies i efectius destinats al transport sanitari urgent amb exclusivitat, i 532 al programat, si més no en aquell moment en què va fer la compareixença el senyor conseller. I pot ser que aquestes xifres es compleixin. Nosaltres entenem que el cert és que avui les ambulàncies parades, aquestes 210, estan realitzant serveis secundaris. Així ens ha arribat, a nosaltres, la percepció, tant per banda de les empreses que gestionen aquestes ambulàncies com per part dels treballadors que hi treballen, que hi fan la seva feina del dia a dia.

Nosaltres entenem que, fruit d'aquesta no-separació dels recursos destinats a un tipus de transport o altre, tenim deficiències, i força deficiències, en el servei. I no diguem ja

de complir el principi de suficiència que ens esmentava el senyor conseller, que ens explicava que, quan tenim múltiples situacions d'emergència, o més enllà de les usuals situacions d'emergència en un mateix territori, poguéssim donar la resposta adient i de qualitat.

Nosaltres entenem que la clau la tenim en la coordinació, senyor conseller, en la mesura que sigui el Ccures qui tingui fil directe amb les ambulàncies i no amb les empreses, com si més no passa avui, i que sigui el Ccures qui mou les ambulàncies, i no qui es posa en contacte amb l'empresa i l'empresa li diu: «Sí, activo l'ambulància per a una urgència». En la mesura que ens saltem aquest pas intermedi de connexió amb l'empresa..., perquè nosaltres, en principi, hem de creure en l'empresa que activa l'ambulància, però l'empresa pot ser que, en aquell moment, no tingui ambulàncies disponibles, i aquesta activació sigui la que es retardi, i, per tant, la que retardi el temps de resposta.

Per tant, entenem que hem de treballar en la línia que, a través del Ccures, s'activin directament les emergències. I en aquest sentit tenim el punt 8 del Pla bàsic que esmenta ja alguna consideració en aquest sentit. I, de fet, va ser el mateix senyor conseller que ens va dir, el 14 de novembre, que, en sis mesos –o sigui, el maig de 2002–, tindria, el Ccures, informació online dels vehicles que estan mobilitzats, sabria, en tot moment, on estan els vehicles, bàsicament d'urgències, i quin servei estan fent.

Ens agradaria saber com està aquesta situació, perquè creiem que és una peça clau per poder donar un bon temps de resposta i una bona qualitat del servei, bàsicament en les urgències. Perquè el que ens succeeix avui, senyor conseller, és que en la mesura que en una urgència es dona resposta amb una ambulància que està parada o no, quan es multipliquen les situacions d'urgència qui se'n ressent és el servei programat. El servei programat amb els recursos suficients assignats pot funcionar de manera regular, molt autònoma i amb incidències fruit d'un cas puntual. Però, avui, actualment, entenem, nosaltres, que la barreja dels efectius destinats als dos tipus de servei és el que ens produeix disfuncions.

Respecte al segon objectiu del Pla bàsic del transport sanitari, atendre els pacients en el menor temps possible i amb els mitjans adients. Respecte als mitjans i a la mateixa qualitat del servei que el senyor conseller ens va presentar, creiem que és bo apostar per una qualitat del servei, i aquesta qualitat del servei creiem que la podem assolir amb una universalització del servei de vehicles d'assistència medicalitzada, els VAM, que transporten l'equip tècnic i humà fins al lloc de l'emergència per tal de proveir el suport vital avançat; servei que s'ha de complementar, en aquell moment, amb una ambulància.

Les bases del SEM actualment estan integrades a diferents hospitals i, a través d'aquestes bases, es presta el servei, que pot ser clau en el moment de salvar la vida d'un pacient. Actualment, segons les dades del mateix conseller i de la Conselleria, Barcelona té una cobertura del 100%; Lleida del 56,6%; Tarragona del 82,6% –parlo de regions sanitàries–; la regió sanitària de Tortosa del 68,7%; la regió sanitària de Girona del 61,7%; la Costa de Ponent del 91,2; la regió sanitària Barcelonès

Nord i Maresme 95,8, i la regió sanitària centre del 70%. Això són les previsions que tenia la Conselleria per finalitzar l'any 2001, amb la implantació de les diferents bases del SEM, que el senyor conseller ens va explicar.

Nosaltres li proposem, senyor conseller, que garanteixi l'accés igualitari a aquest recurs per part de tota la població de Catalunya. Per tal que en aquests llocs on, com la regió sanitària de Lleida, que tenim una cobertura, actualment, del 56,6%, si no tinc les dades equivocades, o del 61% en la regió sanitària de Girona, es pugui avançar perquè tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tinguin l'accés a aquest servei de vehicles medicalitzats. (*Remor de veus.*) Tenim una xarxa d'hospitals comarcals que ens permeten fer-ho, tot i que encara avui hi ha població que té una distància superior a aquests deu o quinze minuts de resposta dels vehicles d'atenció medicalitzada, respecte al seu hospital. Però, bé, és una qüestió que entenem que es pot anar millorant.

Una altra qüestió, respecte a la qualitat, són els professionals del sector, sobretot pel que fa referència a la seva formació i a la dotació de recursos materials humans que tenen assignades les empreses que gestionen el transport sanitari. Respecte als professionals, entenem que és una peça clau la formació. Es va establir un període d'habilitació, bàsicament, a través de la realització d'una prova d'un examen, que acaba, el termini previst, el 2003. I, actualment, hi ha una oferta mínima, a través de l'Institut d'Estudis de la Salut, respecte a la formació de professionals d'aquest sector. Però nosaltres entenem que cal avançar més, avançar més el curs proper, el curs acadèmic proper, perquè creiem que la línia de treball ha de ser establir una formació regulada pel sector. Per tant, que el curs 2002-2003 tinguem, ja –nosaltres entenem que la possibilitat podria ser a través dels cicles formatius de grau mitjà–, una formació adient que permeti professionalitzar i qualificar el sector, els cicles formatius de grau mitjà bàsicament; perquè són el suficientment flexibles per adequar la demanda del territori a l'oferta de cicles formatius. O sigui, no cal que cada any tinguem cicles formatius de tècnics del transport sanitari o tècnics d'emergències al mateix territori, si no hi ha una demanda suficient que assegurï la inserció laboral d'aquest col·lectiu. Això, entenem que ens permetrà, sobretot, reduir l'índex de rotació del sector.

Avui per avui, l'índex de rotació de professionals que treballen en aquest sector és molt alt, arriba a l'estiu, fins i tot; és molt alt, l'índex de rotació és molt alt. Arriba l'estiu, i tots sabem les condicions econòmiques de retribucions que té aquest sector, i molts professionals a l'estiu canvien, realitzen la seva activitat en altres sectors del transport, i durant l'hivern, en tot cas, tornen al transport sanitari. I això hauria d'anar lligat amb les retribucions dignes. Sabem que hi ha un acord, ja, amb els professionals, i, per tant, des d'aquest punt de vista, ho valorem positivament.

Respecte a la dotació de recursos, nosaltres hem fet un exercici de comptabilitzar..., en un recurs un vehicle de 24 hores necessita, per al seu ple funcionament durant totes les hores, segons conveni, de 3,17 conductors i de 3,17 sanitaris per vehicle. Els vehicles de servei programat, bàsicament, que funcionen 12 hores: 1,3 conduc-

tor per vehicle –1,13 conductors per vehicle–, i el tècnic, en aquest cas..., el tècnic, l'ajudant, en aquest cas, no l'hem comptabilitzat perquè poden relativitzar l'assistència o no d'un ajudant. Però, extrapolant les dades, amb les dades que ens ha donat la Conselleria, entenem que, o tenim vehicles parats perquè no tenim professionals assignats perquè puguin treballar o alguna cosa no ens quadra, senyor conseller.

Regió...

El president

Senyora diputada, hauria d'anar acabant. Tindrà un segon torn...

La Sra. Segú i Ferré

Sí, si em permet, acabo l'exemple. Transport sanitari a Solsona, segons les dades de la Conselleria, tenim 11 o 12 –no ho hem acabat d'aclarir– professionals, i, segons aquesta ràtio se'n necessitarien, com a mínim, 16, senyor conseller.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats... Senyora diputada, com molt bé vostè ha dit, aquest Parlament ha tractat extensament el tema del transport sanitari. S'han aprovat tres mocions, la 8, la 33, la 41; s'han aprovat també divuit resolucions, i, d'altra banda –vostè ho ha esmentat–, és coneixedor del Pla del transport sanitari, que jo mateix vaig presentar en la Comissió de Política Social.

És un pla fruit –encara que vostè, doncs, pensi el contrari– d'un acurat procés d'anàlisi de l'activitat, i que constitueix una eina dinàmica –no és un pla tancat, ho hem dit reiteradament– per a la planificació, l'ordenació i la millora de l'atenció. I era un pla que, atesa la situació prèvia al concurs, doncs, vàrem creure –i continuem pensant que ho vàrem encertar– que era necessari fer-ho després del procés d'ordenació.

Jo no tornaré a parlar ara del concurs ni dels motius, ni de les característiques, ni tampoc de les dificultats que vàrem tenir degut bàsicament –però sí que, en això, hi voldria insistir– a una manca de planificació prèvia: les bases del transport sanitari eren fruit –ho hem dit moltes vegades– més de la voluntarietat d'una determinada assemblea de la Creu Roja, quan hi havia Creu Roja, o d'un ajuntament, o de la caixa d'estalvis, per exemple, que no del que en podríem dir un procés de planificació des d'un punt de vista sanitari, cosa que produïa una evident inequitat territorial.

Després ens trobàvem amb un altre motiu, que era la manca –la manca– d'informació. Molts serveis no es facturaven, i d'això en tenim constància per part del proveïdor en aquest cas majoritari, que era Creu Roja. I després hi havia un altre fet que era la gran diversitat i heterogeneïtat dels proveïdors.

Malgrat tot el que s'ha comentat, i malgrat que malauradament –i vostè ha parlat de les incidències–, doncs, s'han produït alguns incidents, jo crec, sincerament –creiem– que la situació del transport sanitari a 12 de juny de..., bé, avui, a 13 de juny, és molt millor que la situació prèvia.

També cal tenir present el volum, el nombre de serveis que es fan. I potser és bo recordar que, per exemple, quan parlem de transport urgent, cada minut s'activa una ambulància urgent a Catalunya; es produeixen al voltant..., l'any 2000, 1.170 serveis per dia, i l'any 2001, 1.048, i les previsions per a enguany són al voltant dels 1.200 serveis per dia.

Creiem que, després del concurs, nosaltres hem aconseguit tot un seguit d'objectius: l'ordenació del sector; hem aconseguit també una major equitat –vostè ha parlat d'equitat, i crec que realment, doncs, amb el desplegament de les bases, tant de les del transport sanitari urgent com del VAM, s'ha aconseguit una major equitat en la distribució dels recursos–; s'ha dotat d'ambulàncies zones que no n'havien tingut mai; la flota de vehicles és molt més nova –arran del concurs hi ha hagut una important renovació de la flota per part de les empreses concessionàries–; tots els vehicles, tots, en aquest moment tenen la documentació en regla i han passat la certificació corresponent.

Abans del concurs –és bo que ho recordem– teníem 524 ambulàncies i després del concurs en tenim 763: 211 dedicades al transport urgent –i vull insistir en això, perquè vostè ho ha plantejat: 211 dedicades al transport urgent–, que ara que ve la temporada d'estiu es reforçaran amb 31 vehicles més, i 552 ambulàncies dedicades al transport programat.

Nosaltres som plenament conscients dels avantatges i, d'altra banda, de la necessitat de separar el transport urgent i el transport programat. El transport sanitari urgent versus el programat requereix, lògicament, una resposta immediata; el transport programat es coneix amb antelació i, per tant, es pot planificar. I, per tant, aquesta separació existeix. Això no vol dir que en algun lloc alguna ambulància programada pugui fer en algun moment algun transport urgent, però les ambulàncies que estan dedicades al transport urgent fan únicament i exclusivament transport urgent.

També li haig de dir que sí que es coneix, des del Ccures, el control..., o sigui, aquí sí que es controla el punt exacte on es troben les ambulàncies dedicades en exclusiva al transport urgent mitjançant, doncs, el Tranking.

A banda del concurs, s'han dut a terme tot un seguit d'actuacions, d'ençà el concurs. Vostè ho ha esmentat d'una manera indirecta: el desplegament del 061 a tot Catalunya, és a dir, del Ccures; l'any 2001 va rebre 1.121.000 trucades, i les previsions per a enguany són més de..., quasi 1.400.000 trucades.

L'actuació probablement més important ha estat completar el desplegament de les bases de primària, de les bases que gestiona el Servei d'Emergències Mèdiques de Catalunya amb altres proveïdors. L'any 2000 vàrem posar en funcionament quatre VAM; l'any 2001, sis VAM, i l'any 2002 tenim previst quatre vehicles d'aten-

ció medicalitzada –actualment en tenim dos en funcionament– més el desplegament de les bases aèries.

Vostè ha parlat d'uns percentatges de població, i el que li vull dir és que amb aquesta planificació i al final de l'any 2000, el 99% de la població de Catalunya estarà dintre d'aquesta isòcrona dels vint minuts..., no, perdó, de la isòcrona dels quinze minuts, amb el vehicle de l'atenció medicalitzada; el 99% dintre de la isòcrona d'una ambulància urgent, i el desplegament de les bases aèries, que cobrirà el 100% del territori.

Per tant, del que es tracta és de jugar d'aquests tres dispositius: els VAM, les ambulàncies per al transport urgent i les bases aèries. La més recent que s'ha posat en funcionament és la base de Girona i posteriorment entraran en funcionament la de Móra d'Ebre i la de Tremp, que, conjuntament amb la de Sant Cugat, completarà el desplegament de vehicles d'atenció medicalitzada.

En aquest moment tenim dinou bases de primària..., tres, més tres, que són compartides. I la planificació dels VAM –perquè vostè també s'hi ha referit–, és a dir, es fa amb una sèrie de paràmetres; els més importants són la densitat de la població, també el nivell d'accidentabilitat, tant des del punt de vista dels accidents de trànsit com dels accidents laborals, i també l'existència o no d'un centre sanitari. Catalunya, sortosament, gaudeix d'una xarxa molt àmplia, molt extensa, d'hospitals comarcals.

El Pla del transport sanitari és una altra de les actuacions amb l'objectiu de millorar aquest servei bàsic que s'ha dut a terme. Vostè ha comentat quins són els seus objectius. I, de fet, doncs, és assegurar una cobertura eficaç del transport sanitari davant d'una emergència, d'una urgència mèdica, i atendre els pacients en el menor temps possible, assolir la incidència zero... –vostè mateixa ha dit: «Això sempre pot tenir alguna dificultat.», però aquest és l'objectiu. I té, el Pla, uns principis bàsics, que no esmentaré, compta amb uns recursos, i preveu quelcom molt important que ja estem utilitzant en aquest moment, que són els instruments d'avaluació tant de l'activitat com dels resultats i que ens permet, com que és una eina dinàmica, anar-lo millorant.

A banda del que és, doncs, el Pla del transport sanitari, i dins de totes aquestes actuacions que s'han dut a terme paral·lelament al desplegament del que ha estat, doncs, la nova ordenació prevista en el concurs del transport sanitari, doncs, tenim el que és aquesta voluntat –que ja vàrem comentar i que vostè hi ha fet referència– d'incorporar noves tecnologies. I, en aquest sentit, doncs, en aquest moment estem en unes proves pilot amb el GPS, i que el nostre objectiu és, al final, que tots els vehicles que es belluguin a Catalunya puguin tenir aquest instrument per tal de poder dur a terme un seguiment molt puntual de quina és l'activitat. També la implantació d'un sistema de qualitat en les empreses de transport sanitari; recentment SEMSA i el Ccures han rebut el certificat de qualitat.

I vostè ha parlat també de la formació dels professionals. Bé, en aquest sentit nosaltres comptem amb un instrument, que és el de l'Institut d'Estudis de la Salut, que realitza aquests estudis, que pensem, doncs, continuar fent-los. I el nostre objectiu és que a partir del

2004 serà un requisit previ haver superat les proves d'avaluació per obtenir l'acreditació per poder exercir l'activitat com a professional del transport sanitari i, per tant, doncs, lògicament haurem de posar els instruments perquè això sigui possible, perquè considerem bàsic per a la millora d'aquest sector el que fa referència a la formació dels professionals sanitaris.

Tenim també un registre central d'incidències. Hem fet també –que era un tema plantejat en alguna de les interpellacions o en alguna de les intervencions que s'han fet arran del transport sanitari– un conveni amb autopistes per facilitar l'accés dels vehicles en aquestes vies de transport.

I, per acabar –i en tot cas després en la rèplica, doncs, ja tocarem alguna altra cosa–, dir l'important esforç econòmic que ha representat el transport sanitari. Els increments de l'any 2001 envers l'any 2000 van ser del 16,25%, és a dir..., i enguany pensem que l'increment estarà al voltant de l'11% envers...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

...la despesa de l'any 2001.

Moltes gràcies, i després, ja, en tot cas, ampliaré alguna altra informació.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Respecte al que m'ha comentat, senyor conseller, de la formació, que és un tema que creiem que ha de ser fonamental, el fet de fer una prova..., d'haver de superar una prova a partir de l'any 2004..., és que la prova ja la superarà, senyor conseller, el que hem de fer és fer la formació necessària de manera reglada i regular perquè no ens limitem tan sols a passar una prova. Creiem que ha de ser quelcom més, la formació del sector.

Per altra banda –per contestar-li temes puntuals, senyor conseller–, la prova pilot del GPS fa sis mesos que la fan; suposo que deuen tenir temps suficient per haver-la realitzat i haver-la avaluat. Ens agradaria saber els resultats.

I per enllaçar amb l'últim tema que he parlat en la meua primera intervenció, en què feia una consideració respecte als recursos humans assignats a cada un dels lots i, per tant, a les ambulàncies que treballen en aquest lot, un dels compromisos fruit d'una moció aprovada per aquesta cambra i també fruit d'un compromís que s'explicita al Pla bàsic..., es fa la consideració de la necessitat d'elaborar un pla de transport regió per regió sanitària. Ens agradaria... El Pla del transport sanitari de tot Catalunya es va presentar –com deia– el novembre de l'any passat; creiem que és temps suficient per tenir el Pla de la regió sanitària en què s'explicités el nombre de recursos..., d'ambulàncies, de recursos materials

i el nombre de recursos humans necessaris, amb les ràtios corresponents, per fer funcionar aquelles ambulàncies les vint-i-quatre hores, si són urgents, o dotze hores, si són programats.

Nosaltres creiem que aquesta manca d'informació que ha reconegut el conseller –que ha reconegut el conseller– a l'hora de planificar el concurs del transport sanitari és inacceptable després de vint anys de governar. Per tant, haurien d'haver tingut la informació suficient per fer una proposta planificada i no haver de fer una política de pegats.

I li explico només un exemple en el tema econòmic, senyor conseller. Vam fer una previsió econòmica de dotació de recursos econòmics en funció d'uns serveis estimats. L'any 2000, el primer any d'adjudicar el concurs, vam haver de fer, ja, un reforç de 21 unitats, pagades per SEMSA, finançades per SEMSA, per tal de donar resposta sobretot al transport sanitari urgent; 21 unitats que signifiquen avui un 10% sobre les 210 ambulàncies destinades al transport sanitari urgent, que s'han consolidat al territori. Em sembla bé, segona font de finançament: les empreses reben una font de finançament al propi concurs; segona font de finançament, les ambulàncies extraordinàries consolidades a través de SEMSA.

A més a més, l'any 2001 vam haver d'incrementar els recursos destinats al concurs fins al màxim que els permet la legislació, que és el 20%; un increment més sobre els primers diners previstos pel concurs. Hi ha alguns cofinançaments puntuals –és cert– a nivell de territori per part d'ajuntaments –tercera font de finançament. A més a més, el 2002 els incrementem al màxim els preus previstos per servei i per quilòmetre, perquè no arribem a finançar el servei. A més a més, segons ens diuen les empreses del sector, tenim factures de marginalitat que superen el 110%; o sigui realitzen, empreses, més del doble dels serveis previstos al concurs, i els quals, com és facturació de marginalitat, damunt els els paguem més barat.

Per tant, estem fent una política –creiem– gens transparent i a més a més contradictòria. Per una banda, reconeixem a les empreses que necessiten més recursos, els contractem ambulàncies extraordinàries a través de SEMSA, els incrementem el 20%, els incrementem el màxim del preu per servei i per quilometratge, però, per altra banda, com que ens facturen més serveis dels previstos a l'inici del concurs, els penalitzem en el tema de facturacions amb marginalitat, que de mitjana –sembla, segons la informació que tenim nosaltres– ronda un 60 o un 70%, excepcionalment aquest 110%. Per tant, creiem que estan fent una política contradictòria des d'aquest punt de vista econòmic, senyor conseller.

La nostra pregunta és: avançarem en la transparència? Ens plantejarem realitzar un nou concurs sanitari que reculli les necessitats reals de cada un dels territoris, amb recursos humans i d'ambulàncies, i clarifiqui aquest tema econòmic? És un interrogant.

I per últim, senyor conseller, ja que he parlat dels dos primers objectius del Pla bàsic del transport sanitari, els dos últims són respecte al nivell d'incidència zero, que no són algunes, senyor conseller: els últims mesos..., el

mes d'abril, al Vendrell, una ambulància que no existeix, no arriba, no pot arribar; a Terrassa; a Caldes... —només dels dos últims mesos, eh?—; a Mollet..., segueixen incidents. No és el meu objectiu anar fent un reguitzell d'incidents, perquè sabem que, incidents, se'n poden produir, però es produeixen, senyor conseller.

I respecte a les autopistes, senyor conseller, és cert, han signat un conveni; ara facin que totes les empreses s'acullin a aquest conveni amb ACESA, perquè no encara avui —avui—, senyor conseller, demanin el preu del peatge als usuaris de l'autopista si volen anar per autopista. Això encara passa avui, sabem per què, perquè no totes les empreses estan acollides a la patronal del sector. Això passa avui, senyor conseller.

En resum, senyor conseller, nosaltres creiem que per avançar en aquests dos últims objectius del Pla bàsic del transport sanitari, la satisfacció del usuari, i augmentar la reducció del nivell d'incidències, el que hauríem de fer és...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Segú i Ferré

...avançar o, si més no, reflexionar la necessitat de fer un nou concurs, senyor conseller, i, si més no, avançar en la planificació regió per regió sanitària.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, política transparent total, la política que du a terme el Departament de Sanitat en aquest àmbit i en tots és transparent. Per tant, vostè barreja conceptes, com és la marginalitat, que és quelcom, doncs, que existeix en els contractes de compra de serveis, amb el que han estat en alguns llocs reforços necessaris, ho embolica tot, però transparència total, i, en aquest sentit, doncs, hi ha hagut i continua havent-hi una bona connexió, tant jo crec que amb els representants, amb els agents socials, com amb les empreses, perquè, bé, hi ha aspectes i situacions que cal, jo crec, doncs, puntualment anar corregint.

Vostè ha parlat d'algunes incidències, i són certes. Ara, parlem de tot, si es vol. En el cas de Caldes, que vostè ha plantejat, doncs, hi va haver una avaria de l'helicòpter, i això és objectiu, això no és subjectiu, i, per tant, hi ha altres casos que s'hi han pogut produir aquestes incidències.

Vostè ha parlat també de la necessitat de traduir el Pla del transport sanitari a les diferents regions sanitàries, i, en aquest sentit, doncs, dir-li que s'han constituït meses regionals de transport sanitari a totes les regions sanitàries, en les quals, doncs, participen el Servei Català de la Salut, els centres sanitaris, les institucions sanitàries i els diferents proveïdors per tal, doncs, d'alguna forma, fer un seguiment del que és l'aplicació del Pla del transport a la regió corresponent.

Quant a la formació, lògicament, no estic dient que només estem parlant d'un examen, ho he fet perquè no tenia més temps. L'Institut d'Estudis de la Salut realitza convocatòries anuals d'avaluació de la competència dels professionals del transport sanitari, però també realitza cursos, i, per exemple, en aquest moment està ultimant l'elaboració d'una nova guia de formació en assistència sanitària immediata, que inclou el transport sanitari. Per exemple, aquesta guia ha actualitzat continguts i n'ha incorporat de nous, com, per exemple, l'ús de desfibrilladors automàtics, el maneig del malalt mental o les actuacions davant els maltractaments de gènere i infantils. Els continguts formatius d'aquests professionals inclouen aquests aspectes. Per tant, no únicament i exclusivament es tracta de posar un examen, sinó, lògicament, de facilitar des de l'Institut d'Estudis de la Salut la formació d'aquests treballadors i també facilitar a les empreses, que moltes també tenen cursos de formació, facilitar-los, doncs, el material o donar-los suport, i, en aquest sentit, doncs, estem, lògicament, treballant.

En el tema de les autopistes, aquest és un tema que ha sortit més vegades en aquesta cambra. Fins i tot, un diputat d'una altra formació política m'ho va plantejar, en va fer la denúncia, m'ho va comunicar per escrit, i nosaltres vàrem actuar i s'ha fet un expedient. És a dir, el malalt, en cap cas, ha de pagar l'autopista, i, per tant, a banda d'aquest conveni, doncs, això està inclòs. Per tant, si hi ha un cas puntual, doncs, lògicament, nosaltres farem l'expedient corresponent.

En definitiva, jo crec que —hi insisteixo— la millora del transport sanitari després del concurs amb el Pla, també, del transport sanitari i totes les altres mesures, doncs, que n'he fet un repàs, és una realitat, com ho demostra la darrera enquesta que vàrem fer de satisfacció en els ciutadans, una enquesta que incloïa tres col·lectius, la població catalana en general, els usuaris del transport sanitari urgent i els usuaris del transport sanitari programat. L'enquesta és de febrer de l'any 2002, i pel que fa referència a la valoració global, als usuaris del transport urgent és del 8,33 i del transport programat és del 7,95, i quan, de fet, es demanava a la població general, que és la que no havia utilitzat el transport sanitari, doncs, la seva valoració és del 6,54, però, dels usuaris, que això és l'important, la valoració considerem que és una nota alta. No obstant, tingui la seguretat que continuarem treballant conjuntament amb els empresaris del sector per a la millora tant de la qualitat com de la satisfacció dels usuaris d'aquest servei que és important per al bon funcionament del sistema sanitari.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

Les quatre interpellacions següents s'agrupen en un únic tractament, perquè totes formen part de la mateixa qüestió, que és el consum de drogues entre els joves.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'increment del consum de drogues entre els joves (tram. 300-00984/06)

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, la setmana passada es va fer pública l'enquesta encarregada pel Departament de Sanitat a l'Institut Deixeus, que ens mostrava unes tendències molt preocupants que es coneixien, es coneixien certes realitats, però el que ens indiquen són números i ens indiquen també dades molt significatives.

Unes destaquen per sobre de les altres. Entre aquestes, ens indiquen que un 10,5 dels joves catalans han provat drogues de disseny, cosa que demostra una actitud permissiva envers aquestes substàncies, i l'altra, també preocupant, és que el 82% dels estudiants tenen la percepció que en els instituts o gent a prop seu han consumit aquest tipus de drogues de síntesi, cànnabis, entre d'altres. Cada dia hi ha més joves, també, que uneixen el consum de les drogues a la diversió. Molts d'aquests joves consideren que controlen aquest consum, i molts pares desconeixen, també, en què ocupen els seus fills el temps d'oci. Totes aquestes dades, que són dades incloses en aquest estudi, també som conscients que són paràmetres diferents a paràmetres que s'han utilitzat per a uns altres estudis encomanats, però el que sí que ens indiquen són tendències i realitats que es conjuguen amb les dades que tenim d'atencions hospitalàries fetes públiques, també fa poc, per l'Hospital Clínic de Barcelona, que amb menys de quinze mesos ha donat servei a més de cent quatre urgències, i la mitjana és de cinc a deu urgències mensuals. Aquestes dades també es conjuguen amb el nombre d'accidents i morts causades, que, tot i que no són un nombre molt substancial, sí que és un nombre de morts molt preocupant, i ens consta que s'està treballant en aquesta línia per part del Departament en col·laboració amb el Plan nacional sobre drogas, en relació amb tot Europa, però el cert és que aquesta situació va mobilitzar el Govern a adoptar una sèrie de mesures, unes mesures respecte als hospitals per tal que comuniquin els casos d'intoxicacions per drogues, alcohol, i, a més a més, també, es va valorar la possibilitat d'habilitar espais de descans a les sales de festa.

Totes aquestes actuacions denoten una actuació del Departament un mica a remolc de les circumstàncies i apunten una sèrie de mesures parcials i poc reflexives com a reacció a fets que feia la impressió que no estaven del tot ben controlats. Per aquesta reacció del Govern, i amb la preocupació social causada per aquestes dades, el nostre Grup va considerar oportú presentar aquesta interpellació sense voler crear alarma, però sí considera que és un motiu més que suficient per reflexionar si la política que s'està portant a terme és una política idònia i si és necessari i convenient analitzar totes les causes que incideixen en l'increment del consum dels joves, quines en són les possibles solucions, per fer-ho amb serietat i amb rigor en tots els àmbits.

Nosaltres, com deia, l'any passat vam presentar, el diputat Daniel Sirera, una interpellació i una moció sub-

següent sobre les drogues de síntesi, que valorem que s'hi ha anat donant compliment, però no en els termes que van motivar la seva presentació. Però, per altra banda, també vull traslladar que aquests nous models de consum el que sí que han de provocar és un canvi d'actuació en les polítiques que es porten a terme per part del seu Departament, perquè, a diferència de l'heroïna, que tenia un component d'exclusió social molt important, aquestes drogues no tenen aquest model d'exclusió, però sí que, en canvi, produeixen uns grans efectes, no? Comporten patrons molt diferents en el canvi d'estratègia en les polítiques de prevenció, de reacció, relacionen la diversió i l'oci i estan, pràcticament, associades amb aquests grups de gent jove que en les seves diversions i quan surten prenen aquest tipus de substància.

Però centrant-nos en la lectura d'aquest estudi, on la incidència del consum de drogues per a la gent jove demostra unes altres realitats, per una banda, també demostra que s'ha estabilitzat el consum de la població en general, i, per altra banda, s'ha incrementat substancialment el consum esporàdic, els consums experimentals entre els catorze i els divuit anys, la qual cosa significa que molta gent jove, una vegada experimentat, gradualment, va abandonant el consum, i sobre els vint-i-cinc, vint-i-sis, anys el deixa. Aquest representa un increment de l'1,5% del consum experimental, i la mitjana, segons diuen els experts, és d'un 4% real. Aquestes dades, com deia, ens situa veritablement en l'abast de tot aquest problema, i cal situar-lo, com deia, en el context del que està passant a la resta d'Espanya i a Europa, on la mitjana és del 2% del consum.

Com deia, també, tot això ha de comportar un canvi d'estratègies en polítiques educatives, en polítiques preventives, amb suficient informació, amb sensibilització, per part de la societat, i també per part de la prevenció del risc i per a la percepció del risc. Segons dades, la percepció del risc està entorn del 78%, indiquen que és un bon moment per actuar en totes les altres polítiques, que, a més a més, van molt ben relacionades i estan compartides en els diferents àmbits d'actuació.

Però tot això també considerem que portarà una sèrie d'efectes molt negatius per a la salut dels joves, i no tan sols per als que en consumeixen i tenen unes crisis actuals, sinó també els efectes secundaris que implicaran a molts joves dins d'uns anys tindre una sèrie d'efectes mentals, i l'exemple el tenim al Regne Unit, on fa uns anys ja es van començar a consumir tot aquest tipus de drogues, i es troben, actualment, amb una generació de nois i noies que presenten claríssims símptomes de problemes psiquiàtrics desenvolupats com a conseqüència de l'addicció prolongada, d'esquizofrènies, de manies compulsives, amb problemes de l'adaptació al treball, conductes violentes, etcètera. Aquesta és una realitat a què haurem de fer front i a què ens haurem d'anar adaptant per preveure quines són les polítiques per actuar a temps per assolir uns bons resultats, perquè si no actuem a temps, després, els efectes poden ser molt més negatius, i penso que, en aquest cas, els exemples que s'han produït en països del nostre entorn ens han de donar pautes de comportament i d'actuació en l'adaptació d'aquests serveis.

Vull centrar-me, també, especialment, en els serveis necessaris per donar una resposta a totes aquestes noves realitats, serveis socials, però també serveis sanitaris, i especialment Catalunya disposa d'una xarxa d'assistència de drogodependència àmplia i diversificada, que inclou els CAP, ambulatoris, unitats hospitalàries, etcètera, centres d'emergència i diferents programes, però aquests recursos, senyor conseller, vostè sap que estan col·lapsats, col·lapsats per un tipus de droga, l'heroïna, principalment, i la cocaïna, i no tothom està adaptat per atendre a nois i noies que consumeixen aquestes noves drogues. Considerem que cal adequar l'atenció a les noves drogues de disseny, ja que la resposta que requereixen és una resposta diferent, i per portar-la a terme i per adequar-la requereixen nous materials i professionals i un profund coneixement de com tractar tots aquests joves, requereixen tractaments integrals i multidisciplinaris, perquè del que es queixen és que moltes vegades s'actua sobre els efectes, però no sobre l'origen que causa el consum i el comportament de totes aquestes conductes, i, després, també les enquestes indiquen que molts joves tenen una certa desconfiança amb els metges, i això implica que no hi hagi una bona comunicació i que aquesta falta de comunicació dificulti el seu tractament, i no tan sols això, sinó, a més a més, també la seva rehabilitació i la dissuasió.

Per altra banda, també s'ha posat de manifest que un metge de Mataró fa poc va publicar una guia d'actuació clínica per als CAP, sobretot per als metges de família, per veure com havien de donar resposta als pacients que s'adreçaven a ells que estaven intoxicats. Hem parlat amb gent que considera que no tenen suficients mitjans ni suficients coneixements a l'hora d'atendre tots aquests malalts. Quines són les actituds i conductes amb què han de treballar? Quina és la informació que han de transmetre? Quins són els consells que han de donar als seus familiars? Com actuar davant de situacions d'urgència davant d'una intoxicació aguda?, els tractaments més idonis per a les diverses substàncies adreçades a desvincular la diversió del consum.

Per altra banda, cal actuar també en la reducció del dany. Jo deia que el 78%, segons estudis, és la percepció que tenen de la reducció del dany. Hi han associacions que hi estan treballant intensament, entre aquestes ABS, que actuen per tal d'evitar, sobre la realitat que hi ha, que hi hagi un greuge sobre aquesta realitat existent. En aquest sentit, hi han d'haver mesures, però es requereix una col·laboració, es requereix un pacte entre el món de l'oci, el món de la nit, perquè cada vegada les conductes aquestes canvien més i determinades actuacions de control, moltes vegades, poden ser fins i tot contraproductives; vull dir que l'equilibri és molt difícil de mantindre.

Som conscients d'aquestes dificultats, i també som conscients que no tota la responsabilitat és de l'Administració. L'Administració ha de donar-hi resposta, però cal avaluar tots els elements que hi incideixen: la família, l'entorn, l'ensenyament..., tot, tot hi incideix. I en aquest cas és extremament difícil actuar, però per això crec que és el moment d'adoptar totes aquestes mesures, i especialment també cal avaluar el que s'ha fet fins ara, perquè, evidentment, hi han campanyes d'informació que són necessàries per sensibilitzar la gent, hi han

campanyes, hi han plans d'avaluació als ensenyaments, d'actuació amb els centres de primària, centres de secundària, però quina avaluació s'ha fet de tots aquests plans? Quina és l'eficàcia? Quines actuacions d'aquestes han evitat o han comportat un canvi en les conductes d'aquests nens?

El president

Senyora diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, senyor president, ja acabo.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de drogodependències (tram. 300-00256/06)

La següent intervenció, la té, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat Joan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyores diputades, abans de tot, el nostre Grup Parlamentari vol expressar la seva preocupació per l'augment de l'ús de les drogues, ja siguin institucionals –alcohol i tabac– o no, per part de la joventut de Catalunya, tal i com va quedar palès al debat del mes de febrer que es va substanciar en aquest Parlament amb motiu de la modificació de la Llei de prevenció i assistència en matèries que poden generar dependència. I és en aquest sentit, un sentit de responsabilitat, un sentit de compromís, que presentem aquesta interpellació, interpellació que es substancia amb caràcter d'urgència degut a l'alarma social dels fets que han succeït els darrers mesos i que, fins i tot, han portat més d'una víctima. Però el nostre Grup Parlamentari no vol aprofitar una qüestió conjuntural, sinó que vol parlar també de qüestions estructurals i de fons. I és això el que marcarà el sentit i la direcció de la nostra interpellació, un sentit de responsabilitat política, però també social.

Com que és un problema transversal que implica –com bé ha comentat la il·lustre diputada del Partit Popular– diversos departaments –Interior, Sanitat, Benestar Social, Justícia– i encarant polítiques envers el futur, també en l'educació, farà la primera part d'aquesta interpellació al Departament d'Interior. I per què, es preguntaran els senyors i senyores diputades, i també el senyor conseller. Per un desig propi d'aquest diputat? No, sinó perquè també el Govern treballa en aquesta direcció; la seva enquesta de joventut i seguretat és una mostra clara que aquest binomi de joventut i seguretat cada vegada és més palpable. I no vegin, senyors diputats i senyores diputades, una penalització per part meua de la joventut, tot el contrari.

Hi ha un canvi de la situació, un canvi de les noves formes d'oci, un canvi d'hàbits de consum, però, a part de redactar el marc legislatiu que és la competència també del Govern i del Parlament, també fa falta innovar en noves polítiques. Cal que el Govern apliqui fermament la normativa vigent; no fa falta a vegades fer-ne una altra. I em refereixo al control en dos aspectes: l'entrada dels menors a locals d'oci –decret que en prohibeix l'entrada a partir de les dotze de la nit– i l'horari de tancament de les discoteques. I això per als locals o les grans concentracions d'oci estables; però el Govern també haurà de revisar la normativa per a grans festivals –em refereixo a l'espectacle que es va organitzar al Palau Sant Jordi–, també haurà de revisar la duració d'aquests espectacles, la normativa de seguretat, i també el condicionament.

També, honorable conseller, no tan sols des del vessant del control, sinó de la persecució i del tràfic d'aquestes drogues. Em refereixo a dotar de més efectius policials per controlar el tràfic de drogues a les zones estables d'oci, i que estan localitzades –ja, ja ho sé, no hi ha el conseller d'Interior, ho he comentat abans–, cal controlar més..., perquè això està localitzat; n'hi podria comentar unes quantes: Pont Aeri, Àrea Concord, Scorpia, Big Band, Chasis... No sabem si cal més normativa, però el que sí que sabem és que cal fer complir la que ja tenim, i això, a hores d'ara, no succeeix, senyor conseller.

Un altre aspecte d'aquesta interpellació –i ara vaig per vostè– és l'aspecte sanitari, en dos vessants: hi havia un consens polític envers aquesta qüestió, consens que no significa silenci; també hi havia polítiques derivades d'aquest acord polític en prevenció, en promoció de la salut, en assistència, en rehabilitació i de reducció de danys. Fa falta, senyor conseller, adaptar les polítiques d'atenció sanitària, de rehabilitació i de prevenció. Fan falta unes noves polítiques de prevenció, primer, amb criteris d'informació –que no volem dir informació neutra–, amb criteris de dissuasió i amb criteris de responsabilitat, i també amb criteris en altres administracions, ajuntaments i diputacions –el problema de tota la pastilla n'és un bon exemple, i, per què no?, en les associacions que estan treballant aquest tema, associacions juvenils i associacions específiques, com seria Energy Control.

També fa falta, senyor conseller, renovar les polítiques d'assistència sanitària i de rehabilitació. Primer, perquè hi ha altres condicionaments de patologies; ara no hi ha la dependència clàssica, en el sentit clàssic de dependència, hi ha un altre hàbit de consum i a vegades ni tan sols existeix la percepció de la malaltia, el famós «jo controlo» de la joventut de Catalunya. Com podem fer programes de desintoxicació per al que no es considera malalt o addicte? Com podem fer un programa d'assistència sanitària si els professionals no tenen a vegades la informació actualitzada? No la tenen, senyor conseller.

I en aquest sentit també presentarem la nostra Moció: adaptar els programes d'assistència i de rehabilitació, adaptar el marc legal –o sigui, la Llei que vam modificar el mes de febrer– i adaptar també la xarxa especialitzada dels consumidors. I, per acabar, també hauríem d'adaptar les polítiques de reducció de danys. I això

serà més fàcil, perquè tenim un model, i no és l'holandès: és el model britànic, que si no el té el conseller ja l'hi donaré jo, perquè ha sortit aquesta normativa per part de la iniciativa del Govern anglès. En un sentit: controlar la normativa de les temperatures del local; controlar els punts d'aigua o, millor dit, garantir els punts d'aigua i la qualitat de l'aigua; dotar de formació específica en primers auxilis tot el personal dels locals d'oci, per detectar primer la simptomatologia i donar les primeres atencions, i també, un cop sigui tot això fet, l'adequació especial de llocs de descompressió, el famós chill out.

En definitiva, senyor conseller, adaptar les polítiques de control i de persecució del tràfic, adaptar un nou marc legislatiu, adaptar les polítiques d'assistència, de prevenció i de rehabilitació, i innovar en les polítiques de reducció de danys. Aprofiti el model anglès, honorable conseller, però també aprofiti l'acord que li està oferint el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi en aquesta qüestió.

Gràcies, senyor president, il·lustres senyors i senyores diputades.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre el consum de drogues (tram. 300-00992/06)

En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. El tema és el mateix: el consum de drogues, bàsicament entre la població juvenil, que és a la que em referiré. I, de fet, jo voldria començar amb un plantejament global, encara que després les actuacions hagin de ser molt concretes, perquè el fet que s'hagi incrementat el consum de drogues entre la població juvenil és la punta de l'iceberg de tota una sèrie de fracassos de la nostra societat pel que fa referència al sistema de vida i pel que fa referència, potser, a una crisi de comunicació en el context familiar.

Estem en una societat en què la gent necessita consumir per existir, en què s'ha de posseir alguna cosa per ser algú, en què hi ha un sentiment d'impotència dels pares i mares de donar resposta a les inquietuds dels adolescents –és el que expressava jo abans, una crisi de comunicació en la unitat familiar–, hi ha falta de perspectives de futur per part dels joves, i no oblidem que moltes de les formes d'oci que han aparegut entre la gent jove són una alternativa a l'oci adult i una manera de reforçar la identitat entre els joves.

Això està portant o això està relacionat amb aquesta presència de noves pautes de consum de drogues entre els joves. Des de finals dels anys vuitanta especialment, s'estén l'ús de les begudes alcohòliques, amb un canvi de comportament en aquest ús, amb un consum ex-

cessiu en determinats moments, en els moments d'oci, s'estén l'ús del tabac i es popularitzen les drogues de síntesi, que, juntament amb el cànnabis i la cocaina, són el tipus de drogues il·legals que consumeixen més els joves. Per tant, hi ha un comportament de policonsum de drogues, en un context que podríem dir que varia força del que era el consum o el consumidor de l'heroïna, com un tipus de droga que ha generat molt problema social, en què la imatge del ionqui, per dir-ho així, és una imatge de persona marginalitzada, amb uns problemes socials importants, que es diferencia molt de la imatge i les pautes de consum dels joves que són joves de totes les classes socials; per tant, estem en un sistema, podríem dir, normalitzat, entre cometes, des del punt de vista d'aquest policonsum de drogues.

Per tant, és per això que he començat amb aquella reflexió inicial: per què els joves necessiten consumir d'aquesta manera, d'aquestes formes? És a dir, per què calen aquestes vàlvules d'escapament amb formes que..., en tot el tipus de format d'oci que acompanya aquest consum de drogues?, junt amb un determinat tipus de música, un determinat tipus de festes, les festes rave, per exemple, o unes determinades discoteques. Per tant, no hem d'oblidar aquest marc general, perquè és el que ens explica situacions concretes.

Una constatació, una constatació per a la reflexió, sense que..., hi ha molta prudència per part meua, però una constatació per a la reflexió. Involuntàriament –involuntàriament–, els mitjans de comunicació han jugat i juguen un paper important en la popularització d'aquestes substàncies –sobretot em refereixo ara a les drogues il·legals–, unint les drogues a altres objectes de consum massiu. En els estudis que s'han fet en el cas de l'àmbit espanyol, es veu aquesta correspondència de com hi han moments en què, per exemple, coincideixen amb detencions de traficants, per exemple, o requisició de substàncies, i això resulta que va acompanyat d'un increment del consum d'aquestes mateixes substàncies. O, per exemple, l'any 93 va ser molt clar: va haver-hi tot un volum d'informació molt important sobre la «ruta del bakalao», per exemple, i això al cap d'un temps va..., bé, també es donava una visió alarmista dels desplaçaments en cotxe, etcètera, i en comptes, això, de frenar el consum de drogues, al contrari, va contribuir a popularitzar-lo.

Per tant, al que els invito..., en tot cas, jo crec que hauríem de fer una reflexió, conjuntament amb els mitjans de comunicació, i potser hauríem de fer intervenir el CAC en aquesta dimensió per fer una reflexió sobre el tractament informatiu d'aquestes situacions, que, evidentment s'ha d'informar però al mateix temps s'ha de ser conscient de les conseqüències que ha tingut –perquè ja ho sabem– la manera d'informar. I ho dic perquè la combinació de prohibició, popularització d'un determinat consum de droga i, a més a més, determinades llacunes farmacològiques... Perquè no oblidem que estem amb unes substàncies, el que s'anomena «èxtasi», que són molt noves, que estan fent, estan contribuint que els joves es converteixin en subjectes d'experiment involuntari. I, per tant, entenem que cal recollir, avaluar i discutir les dades que van apareixent sobre els problemes sanitaris i socials que es vinculen a aquest consum de substàncies noves i a la combinació entre elles.

Voldria també assenyalar altres coses. Hi ha un cert consens, entre els professionals que treballen en el camp de les drogues, a admetre que el model dominant de gestió de drogues en la nostra societat, bàsicament de tipus prohibicionista –encara que han començat a haver-hi altres models, i ja m'hi referiré–, està en crisi. Està en crisi i s'ha mostrat que és ineficaç, perquè els models prohibicionistes impliquen ignorar l'evolució contemporània del consum de drogues, i jo volia, per exemple, ja, explicar o expressar, com aquella Llei que es va aprovar en aquest Parlament, no fa gaire, prohibint la venda d'alcohol als menors de divuit anys, ja ha tingut els seus efectes. No s'ha deixat de consumir menys alcohol, sinó que es fa d'una altra manera. I ha començat a aparèixer el fenomen del «botellón» a Catalunya, perquè com que dins dels locals no es ven alcohol, es consumeix fora, i a través de la venda que es fa en altres llocs, o l'obtenció en altres llocs.

L'Observatori de les Drogues segur que això ja ho ha detectat i, per tant, torno a insistir, les mesures prohibicionistes no impedeixen el consum, sinó que el reorienten cap a altres direccions. Per tant, són ineficaces i són també contraproductes, perquè estan contribuint a l'expressió d'un determinat tipus d'identitat juvenil. Les drogues, la música, el desafiament davant la llei i les prohibicions, formen part de símbols compartits per molts joves, i això no ho podem ignorar, i, al mateix temps, fixem-nos, el mercat negre s'enforteix, la manca de control, també. Per tant, el fet que reflexionem sobre les mesures prohibicionistes i els efectes que tenen, ens ha de portar, jo crec, a una reflexió més àmplia en aquestes dimensions.

S'ha apostat, per altra banda, en el cas de Catalunya –i en el cas de l'Estat espanyol, també–, des de fa uns anys, per les polítiques de reducció de danys, i això està bé. És, d'alguna manera, contrapesant aquests models prohibicionistes, però el problema és que estan coexistint, i això ens porta a situacions contradictòries, i intentaré explicar-les.

Les polítiques de reducció de danys impliquen assumir que el consum de drogues hi és, impliquen, de fet, a la pràctica, abandonar la idea que un món sense drogues és possible. Ens agradaria, però per això he començat parlant d'un sistema de vida que ens hi porta. És a dir, necessitem palliatius, les persones, i, qui més qui menys els troba en determinades coses. Aleshores, si no ens podem abstenir, si resulta que estem vivint en un món amb drogues, i les estem posant a la nostra taula, com és el cas de l'alcohol, també hem de saber conviure-hi i, per tant, regular-ne l'ús i reduir els danys, que són les polítiques que s'estan duent a terme. Jo crec que, malgrat que es poden millorar coses i hem de seguir reflexionant-hi, penso que és la línia encertada en aquest sentit.

En el cas de l'heroïna, s'ha mostrat força eficaç, en el cas de l'heroïna, que ja fa uns anys que es porten a terme, s'ha vist que ha sigut un element de reducció. Però, han permès aprendre que qualsevol actuació ha de partir de la negociació amb la població implicada. Parlaré en la segona intervenció d'aquella contradicció que deia abans que genera l'existència de mesures prohibicionistes i, per altra banda, la política de reducció de

danys, i en aquest sentit, això ho traduiré a les propostes, però només dir una última cosa. Nosaltres entenem que prevenció i control són els elements bàsics per lluitar contra el consum de drogues. Prevenció, em sembla que hi estarem tots d'acord. Control implica treballar en aquesta línia de les polítiques de reducció de drogues, perquè les persones siguin les primeres que s'autocontrolin, i les polítiques sanitàries, socials, etcètera, vagin en aquesta línia. Però potser ens haurem de preguntar, ens haurem de preguntar també si caldrà plantejar-se fer més passos en el control d'aquest procés i passar a una política normalitzadora d'aquelles drogues que en aquests moments estan en situació il·legal, i això impedeix executar tota una sèrie d'elements de control, fa aparèixer un mercat negre, té incidència en la seguretat ciutadana el fet que hi hagi tota una sèrie de drogues que es consumeixen i que són il·legals, impedeix el control real de la circulació de drogues, impedeix el control real...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...acabo senyor president, de les seves substàncies, i, per altra banda, no sobredimensionaria, ni es..., i, per altra banda, es minarien moltes de les bases simbòliques en què avui es basa el consum de drogues, que està lligat –no ho oblidem–, també, a construcció d'identitat i a desafiament de la pròpia llei en la construcció d'aquesta identitat.

Res més, moltes gràcies pel moment.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i atenció a la drogodependència (tram. 300-00491/06)

En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller: hi ha una expressió que s'ha posat de moda en els darrers anys. Tot sovint, fins i tot amb persones desconegudes i també amb els d'una certa edat, sentim com es desitja un bon cap de setmana. Als tradicionals «bon dia», «bona tarda» i «bona nit», se li afegeix ara una expressió que, més enllà dels bons desitjos, dóna pistes clares de com està evolucionant la societat. L'expressió «bon cap de setmana» ja comença a ser un clàssic. Durant la setmana estudiem molt, treballem molt, i el cap de setmana ens obliga a desconnectar, i desconnectar vol dir trencar una norma, fins i tot, en determinades edats, vol dir transgredir la norma, i els límits de la transgressió sempre són perillosos i arriscats. Són, diuen, els nous patrons culturals de consum.

El nostre Grup Parlamentari va decidir presentar aquesta interpellació, no tant per qüestionar el que fa o deixa de fer el Govern en aquest àmbit –això, en tot cas, ja vindrà com a conseqüència del debat–, sinó precisament perquè es produís aquest debat, i som conscients dels riscos d'un debat d'aquestes característiques en el marc parlamentari. Però no fer-ho, en aquests moments, també podria ser interpretat com que estem amagant el cap sota l'ala, i tampoc és això.

Debatem avui aquesta interpellació amb el conseller de Sanitat, però també ho podríem fer amb el conseller de Presidència, el senyor Jaime reclamava el d'Interior, amb el de Justícia, i sobretot, diria jo, amb la consellera de Benestar Social, i especialment amb la consellera d'Ensenyament.

Si el senyor Jaime reclamava la presència del senyor Pomés, avui, aquí, jo reclamaria la presència, indispensable, de la senyora Laura, també aquí.

La problemàtica de la drogoaddicció és cada cop més transversal. De què parlem?, de salut pública, de delictes i màfies internacionals que fan negoci a costa de la salut de tants i tants joves, de polítiques socials avançades, de saber què està passant a les presons i posar-hi remei, però, de debò, i tants altres interrogants que podríem continuar afegint aquí. És –i no descobrirem– una problemàtica molt complexa.

Tothom sap que, de drogues, d'entrada, n'hi ha de dues classes: les legals i les il·legals. Les legals –tabac, alcohol i medicaments– tenen els seus canals comercials perfectament delimitats, però no pas per això deixen de ser drogues i produir efectes certament nocius –parlo del tabac i l'alcohol– en trams molt importants de la nostra població. Dues drogues, això sí, que cada any, directament i indirectament, provoquen milers i milers de morts de totes les edats al nostre país. La societat i, en conseqüència, també, els governs, han admès la realitat d'aquestes drogues, i en aquest sentit amb més o menys èxit, amb més o menys intensitat, es van promouent polítiques de prevenció i d'una certa consciència dels perills del tabac i l'alcohol.

Els demano que retinguin aquesta idea: la societat i, en conseqüència, els governs han admès que moltes persones consumeixen habitualment drogues com el tabac i l'alcohol.

Continuem. Fa ja una colla d'anys, cap a finals dels vuitanta, que es va començar a fer un discurs que calia donar xeringues noves als drogoaddictes per tal de prevenir contagis per VIH. Es volia prevenir la transmissió per via endovenosa de la sida. Aleshores –i ho recordo perfectament–, unes declaracions del doctor Xavier Trias, qualificaven aquesta mesura, la de voler donar xeringues –cito paraules textuales–: «d'una solemne bestiesa». Al cap dels anys, la mateixa Generalitat admet i de fet promou l'intercanvi de xeringues, tot i que aquesta mesura, curiosament i dramàticament, no arriba a les presons, on encara, això, les fundes de bolígraf BIC (l'orador mostra un bolígraf) –exactament això– acaben esdevenint l'arma mortal més efectiva.

Podríem parlar de temes molt similars en la dispensació de metadona. No ens hi allargarem. Quan la sida es comença a escampar, sobretot pel fet de compartir xe-

ringues, ens trobem que a Catalunya el 68% dels contagis vénen per aquesta via. A Holanda, on es faciliten xeringues, i on tenen altres programes interessants en aquest àmbit, només el 16% es contagia per aquesta via.

Demano que retinguin una altra idea: vint anys després, aprofitem i impulsem una mesura de prevenció polèmica i difícil, però que ha estat molt eficaç i que ha salvat vides; mesura, insisteixo, polèmica i difícil, però que també partia de la base de reconèixer la realitat que vivíem, i, sobretot, admetre-la per poder-la transformar.

Més coses encara: aquestes darreres setmanes, mesos, i fins i tot ja algun any, però vaja, amb més intensitat segurament en aquestes setmanes, l'opinió pública ha estat sacsejada per la mort de diversos joves –fet sempre lamentable i dolorós– pel consum de les anomenades drogues de disseny. Les tristament famoses pastilles, és a dir, l'èxtasi, o dit científicament, el MDMA, drogues relativament noves que han entrat amb força en el món dels adolescents i els joves, i que, tal com deïem, s'han vinculat, especialment, al concepte de lleure, a l'oci, i, sobretot, a la diversió. Tornaríem aquí a allò dels patrons culturals de consum.

Permetin-me llegir un paràgraf d'un article, diversos autors, publicat a *Pediatria Catalana*. És altament clarificador: «Els efectes psíquics de l'èxtasi es caracteritzen, bàsicament, per la potenciació de les relacions interpersonals, afavorint la comunicació i l'expressió de l'afectivitat en general i, a la vegada, per l'augment de l'autopercepció; és a dir, per la sensació de millor comunicació amb un mateix. I si a la vegada tenim en compte que des del punt de vista dels seus efectes físics, l'èxtasi i les drogues de síntesi, en general, són variants amfetamínic, i, per tant, estimulants del sistema nerviós central, tindrem la clau del perquè de la seva gran acceptació per part de la població jove i adolescent.

»Les drogues de síntesi afavoreixen la marxa, la comunicació amb un mateix i la sociabilitat. Tres qualitats especialment ben valorades pels humans, en general, i dels joves i els adolescents, en particular.

»La recerca d'aquests fets, més el fet que el seu consum és fàcil –via oral–, molt accessible –són drogues fàcils d'obtenir, tot i ser substàncies il·legals– i relativament econòmics, unit al fet també que el seu consum està de moda, perquè possibilita la integració en un corrent consumista i subversiu, fa que les drogues de síntesi estiguin molt ben considerades entre els joves, que les usen d'una forma col·lectiva en un context de festa, convençuts de la seva innocuïtat i sense cap consciència de perill.»

Permetin-me, doncs, algunes dades certament preocupants. Enquestes recents indiquen que el 13% dels alumnes escolaritzats entre 14 i 19 anys manifesten haver consumit en alguna ocasió drogues de síntesi. En el tram de població que va dels 14 als 30 anys estaríem parlant d'un 54% de la població; és a dir, un de cada dos joves i adolescents del nostre país –atenció, doncs. A més, el 50% dels joves dels 14 als 25 han provat el cànnabis; un de cada dos, un altre cop.

Segona, els consumidors de drogues de síntesi són, per definició, policonsumidors d'altres drogues: tabac, al-

cohol, allucinògens, speed, cànnabis, cocaïna, i ho són en diverses proporcions. Dels que consumeixen drogues de síntesi, a més a més, consumeixen alcohol un 94%; consumeixen tabac un 86%; cànnabis, un 62%, etcètera.

Tercera reflexió: cada cop més, i com a conseqüència del consum d'aquestes drogues de disseny, es produeixen problemes de patologia dual. És a dir, d'una banda, la problemàtica pròpia del consum de la droga, però per l'altra el trastorn psiquiàtric, molts cops, en forma de brot esquizofrènic. Això, en el fons, és una bomba de rellotgeria. S'especula en aquests moments ja amb la xifra d'un 15% de la població afectada per alguna mena de depressió, cap a l'any 2020. Realment preocupant.

D'altra banda, aquí també es produeix una problemàtica terapèutica. On s'han de tractar aquests pacients: als centres d'atenció psiquiàtrica?, als serveis de drogo-dependències? A hores d'ara, encara hi ha massa dubtes i una certa confusió.

El nostre Grup Parlamentari voldria plantejar també, d'alguna manera, el que és una reflexió que va més enllà, segurament, del debat estricte de les drogues de síntesi. És, en el fons i s'ha comentat ja, el fet d'admetre la realitat. Segurament que els missatges negatius no ajuden gens que puguem entrar amb una certa força en tota una població que en aquests moments és consumidora habitual. Jo crec que missatges negatius és el que fa el conseller fa pocs dies, dient: «una sola pastilla pot matar». Ningú li ho negarà, una sola pastilla pot matar, però automàticament, els que consumeixen pastilles, a vostè, ja no se'l creuran mai més. O bé, el que diu la regidora de Joventut de l'Ajuntament de Barcelona, que demana, tot i reconeixent que no en sap, que es legalitzin algunes drogues de disseny.

Francament, no han ajudat gens, entenem nosaltres, ni unes declaracions, ni les altres, entre altres motius per una qüestió de donar informació real, verídica, i, sobretot, convincent.

És absolutament fonamental, també, fomentar la tasca de prevenció i informació, i en aquest sentit el paper de l'escola és fonamental. Quan jo feia referència que la consellera d'Ensenyament estaria molt bé que avui estigués aquí, ho deia amb tota la consciència, però sobretot també amb una gran preocupació. Quan surten aquestes enquestes, a les quals tothom ha fet referència fa pocs dies als mitjans de comunicació, la gran preocupació, a través d'una carta al director del diari *Avui* de la consellera d'Ensenyament, és no desmentir-ho, però dir: «Escolti, que aquí no passa res.» Home, no..., sí que passa; aquest és el drama, que passa. I precisament el lloc més creïble i el lloc on segurament es pot incidir més en la formació i en la informació de cara al futur és a les escoles. I a les escoles, avui, la paraula «droga» costa moltíssim que hi entri pels canals habituals, és a dir que els professors en puguin parlar amb normalitat amb els alumnes. Aquesta és, per nosaltres, una de les tasques més importants que ens hem de plantejar de cara al futur.

Hi ha altres aspectes que voldria comentar –ho deixaré per a la segona part–, com la creació de llars de suport, comunitats terapèutiques i sobretot l'actuació directa a discoteques i festes. Segurament que no es tracta

tant de prohibir –més festes o menys festes, més grosses o més petites–, sinó de plantejar tota una altra política amb relació a aquestes qüestions. És molt simple, només cal comparar –ho dèiem fa un moment amb el senyor Jaime– què costa una aigua en una festa d'aquestes i què costa qualsevol alcohol que es pugui prendre. Si no ho sap, després ho podem comentar.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, diputades i diputats interpellants, jo, en primer lloc, voldria agrair el to de la seva..., de les seves intervencions; penso que és des d'aquesta responsabilitat, que tots plegats compartim, que podem afrontar un problema sanitari, però en definitiva un problema social.

En el decurs dels darrers anys el consum de substàncies que poden generar dependència, ja siguin les drogues il·legals o les drogues legals –el tabac i l'alcohol–, ha sofert canvis notables. Aquests canvis en el consum han estat motivats per diversos factors, es consumeix de forma diferent i substàncies diferents, ja que la realitat social canvia.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Alguns fets ens poden ajudar a comprendre millor aquests canvis: la competitivitat com a valor que es premia en la societat occidental; l'allargament de l'etapa de joventut, per raons laborals i socials, que fa, avui, que els joves visquin a casa dels pares més temps i que els diners que guanyaven treballant se'ls gastin probablement més en oci que en altres conceptes com l'habitatge o la manutenció; l'allargament del cap de setmana –fa quaranta anys era només el diumenge i actualment comença el dijous a la nit i això dona, per tant, moltes oportunitats d'oferir serveis al sector de l'oci–; l'augment de la importància del consumisme a la societat occidental; l'afany de l'èxit instantani, de destacar socialment –hi ha un augment de la idea errònia que es pot aconseguir tot fàcilment; la pastilla simbolitza aquesta instantaneïtat–; els pares eduquem, avui en dia, debatem-nos sempre en el difícil equilibri entre la llibertat i la contenció, entre la seguretat i els límits.

Actualment els consumidors de cap de setmana recerquen connectar, ser part del grup, ésser menys tímids, diferenciar-se de la societat, buscant l'oci com l'auto-definició. Predomina –s'ha comentat– el patró d'anar «a tope», d'ésser el que més, semblant al patró anglosaxó, encara que aquest últim és més «a veure qui arriba abans al límit» i, per tant, encara és més perillós.

Les dades epidemiològiques evidencien el que acabo de comentar, com també el ressò en els mitjans de comunicació d'aquest canvi en el patró de consum. En aquest sentit, el consum de les drogues sintètiques o fenòmens mediàtics com el botellón han deixat en un segon pla les morts per sobredosi ocasionades per altres drogues com l'heroïna, malgrat que en una ciutat com Barcelona moren l'any prop d'un centenar de persones,

la majoria joves, per reacció adversa a drogues com els opiàtics i la cocaïna sovint combinades amb altres substàncies.

Per no esmentar l'escassa importància que a vegades sembla que es doni a l'elevada incidència d'accidents de trànsit, sovint associada –com vostès saben– a l'abús d'alcohol. Recordem que entre el 30 i 50% dels accidents de trànsit mortals estan relacionats amb el consum excessiu d'alcohol, i que els accidents són la primera causa de mort –la primera causa de mort– entre els joves de quinze a vint-i-quatre anys i també en el grup de vint-i-cinc a trenta-quatre anys.

Per tal de dimensionar la problemàtica, potser que fem un breu repàs a les dades epidemiològiques que tenim al nostre abast. Si ens fixem, per exemple, en les demandes de tractament en els centres..., en la xarxa d'atenció a les drogodependències, i si ens fixem, per exemple, en l'heroïna, podem veure que, si l'any 2001 varen iniciar tractament 3.234 persones, que seria un 26,3% del total d'inicis de tractaments per drogodependències, l'any 1987 ho havien fet 1.513, però percentualment el 41,5%; és a dir, hauria baixat el nombre de persones que demanen tractament per a l'heroïna, com vostès també han pogut comentar.

Si fem referència a la cocaïna, hem passat de l'1,1% l'any 1987 al 15,3% l'any 2001, concretament, 1.888 demanen o inicien un contacte amb la xarxa amb motiu de la cocaïna. En el cas del cànnabis, hem passat de l'1,3% l'any 1987 al 2,7% l'any 2001. I pel que fa referència a les drogues de síntesi, hem passat del 0,85% al 0,7% l'any 2001.

En el cas de l'alcohol, aquests percentatges es mantenen constants: l'any 1987 van ser 46,4%, el percentatge de persones que inicien tractament, i l'any 2001 és el 42,2%.

Pel que fa referència a la mortalitat –vostès també s'hi han referit– per sobredosi i altres reaccions adverses consecutives a l'administració de drogues, val a dir que s'ha mantingut estable en els darrers anys. L'heroïna i la cocaïna són les principals causes d'aquesta mortalitat, i val a dir que des de 1996 les drogues de síntesi han participat, generalment juntament amb altres substàncies, en set d'aquestes morts.

Un altre paràmetre són les urgències. En una ciutat com Barcelona, un 15,1% de les urgències ateses per ús de drogues durant aquests primers quatre mesos d'enguany corresponien a drogues de síntesi. Cal assenyalar que es tracta d'una informació referida exclusivament a la ciutat de Barcelona i que avui per avui no disposem d'un sistema d'informació exhaustiu –i que després ja comentaré, doncs, com pensem millorar-lo.

A banda d'aquestes dades quantitatives, n'hi ha altres que són qualitatives, i algú de vostès –crec que concretament la diputada senyora Comas– n'ha fet esment. En aquest sentit, nosaltres mantenim una col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació de Barcelona en el manteniment d'un observatori de nous consums en l'àmbit juvenil basat en el manteniment d'una xarxa d'informants clau que proporcionen informació sobre l'evolució dels patrons de consum de drogues entre la joventut catalana.

El darrer informe, entre altres observacions, fa les següents. L'alcohol, el tabac i el cànnabis són les substàncies més valorades, consumides i utilitzades en més llocs i situacions. L'alcohol és la substància més important en els consums dels joves, ocupa un lloc central i és la que més s'utilitza i combina. El consum d'èxtasi en pastilles està estabilitzat o decreix, ja no està tant de moda: creix el consum d'èxtasi en càpsules. Els allucinògens sintètics són consumits per una minoria experimentadora, no estan de moda per a la majoria de joves. S'ha incrementat de forma important el consum de GHB, així com els episodis relacionats amb efectes adversos; tot i estar en fase de difusió, el consum és minoritari: des de finals d'estiu no creix tant. S'ha incrementat el consum de ketamina però no tant com el de GHB; molts experimentadors ho deixen al cap d'un temps, i sembla més relacionada amb els psiconautes i els ravers. I creix el consum de substàncies que es venen a les smartshops i a Internet.

Pel que fa referència a l'enquesta de salut d'adolescents, voldria comentar que les dades de l'enquesta realitzada per la Fundació Dexeus no mostren variacions apreciables amb relació a un estudi que la mateixa entitat va efectuar en centres de la ciutat de Barcelona l'any 1999. La proporció d'adolescents que havien provat les begudes alcohòliques va passar del 84,2% l'any 1999 al 86,7% l'any 2001; els que deien haver fumats algun cop derivats del cànnabis passaven del 48,6% a un 49,1%; els que havien experimentat amb la cocaïna anaven del 9,1% al 9,5%, i els que havien provat algun cop drogues de síntesi passaven del 10,6% al 9,8%. Com vostès poden veure, les diferències són sempre petites i no tenen, per tant, significació epidemiològica ni estadística.

No ens trobem, però, davant d'una situació nova –ho han comentat vostès, també– o desconeguda. Des de l'any 1982 el Departament de Sanitat i Seguretat Social realitza estudis sobre consum de drogues entre els escolars catalans. Aquests estudis, que molts de vostès coneixen, han continuat desenvolupant-se a partir de l'any 1994 dins del programa d'enquestes escolars del Plan nacional sobre drogas.

La darrera d'aquestes enquestes, feta l'any 2000, mostra les següents dades: un 76,7% havia pres algun cop begudes alcohòliques i un 59,5% ho havia fet durant els trenta dies anteriors; un 37,6% havia fumats algun cop derivats del cànnabis i el 22,3% ho havia fet en els trenta dies anteriors; el 6,2% havia provat les drogues de síntesi i el 2,5% n'havia pres durant els trenta dies anteriors; el 6,0% havia provat la cocaïna i el 2% n'havia pres durant els trenta dies anteriors. Val a dir que aquestes dades reflecteixen un consum sensiblement inferior al que ha trobat l'estudi de la Fundació Dexeus i no són significativament diferents de les observades en el conjunt de l'Estat, tot i que això no les ha de fer, en absolut, menys preocupants.

D'acord amb les dades de l'enquesta escolar sobre drogues, el consum és molt més freqüent en algunes comunitats autònomes que no pas a Catalunya. Ara no m'hi referiré, però en tot cas estaríem, doncs, fins i tot per sota del que es dona en altres comunitats.

Permetin-me, però, que aprofundeixi en la problemàtica de les drogues de síntesi, que en bona part crec que

ha centrat la intervenció dels diputats i diputades interpellants. Aquestes drogues són substàncies psicoactives, sintetitzades en laboratoris lògicament clandestins, amb una estructura química similar a la d'alguns fàrmacs. En aquesta definició, estarien substàncies que pertanyen a diversos grups farmacològics; els seus efectes oscil·larien entre els purament estimulants de l'amfetamina i els quasi exclusivament allucinògens del dimetoxi-4-metamfetamina.

Els orígens històrics d'aquestes drogues se situen a principis d'aquest segle; al llarg dels anys seixanta, l'èxtasi es popularitza als Estats Units; arriba a Europa als anys vuitanta, i a Espanya arriba als anys noranta –consum que al començament s'identifica amb el que comentava la diputada Comas, amb la «ruta del bakalao». Es consumeixen per via oral i es presenten en forma de comprimits, amb colors cridaners i amb diferents dibuixos i anagrames gravats, que vostès ja coneixen.

Entre les drogues sintètiques s'inclouen derivats amfetamínics, com l'èxtasi o el MDMA, l'èxtasi, la més utilitzada, i també un altre ventall més heterogeni de substàncies com la ketamina o la gamma hidroxibutirat, el GBH, l'èxtasi líquid, que en realitat, doncs, són anestèsics.

La clau del seu èxit comercial resideix en la seva disponibilitat; són productes fàcilment..., fàcils de fabricar, de distribució senzilla i que es venen a un preu moderat, i l'associació entre el seu consum i l'oci nocturn.

Per tal de donar resposta a aquesta problemàtica, el Departament de Sanitat ha vingut impulsant importants actuacions destinades a informar els consumidors de drogues de síntesi amb relació als riscos de l'ús d'aquestes substàncies en línia amb el que s'ha fet als països del nostre entorn.

Aquestes accions informatives s'han centrat en la difusió d'un missatge general que insisteix –que insisteix– en la idea que no hi ha cap consum sense risc i altres missatges més específics centrats en la prevenció de les principals complicacions del consum d'aquestes drogues: el cop de calor, les complicacions cardiovasculars i diverses complicacions psiquiàtriques.

L'any 1996 el Departament de Sanitat va ser pioner en la prevenció dels riscos associats al consum de drogues de síntesi en desenvolupar un programa d'informació destinat específicament als potencials consumidors, dirigit principalment a la prevenció del cop de calor, que va incloure la distribució del targetó «Prens èxtasi?» en establiments musicals de Catalunya i que després es va completar amb el «Fes-te'n consciència», amb l'objectiu d'evitar les crisis d'ansietat. Val a dir que en aquestes campanyes van participar més de cent municipis d'arreu de Catalunya.

Els resultats en aquesta intervenció van demostrar que aquestes actuacions milloraven significativament els nivells d'informació dels consumidors, i van aconsellar continuar en aquesta línia d'intervenció editant i distribuint materials amb informació sobre les complicacions psicopatològiques associades a l'ús d'aquestes substàncies.

Des d'aleshores es distribueixen anualment uns cent mil exemplars d'aquestes targetes. Malauradament, ni

la repressió del tràfic de drogues, ni la informació sobre les conseqüències negatives del seu ús, són suficients per evitar que en determinats casos algunes persones pateixin complicacions que requereixen atenció mèdica urgent i que, fins i tot, en casos excepcionals, malauradament, poden conduir a la mort, i que, dissortadament, no podem assegurar que no es tornin a produir.

Afortunadament, però, la societat encara reacciona quan coneix aquestes informacions sobre les urgències hospitalàries i la mortalitat dels joves consumidors de drogues de síntesi, tot i que, lamentablement, com he dit abans, s'ha habituat a conviure amb l'elevada accidentalitat de trànsit i l'abús de l'alcohol o, per exemple, una important mortalitat per sobredosi d'opiàcis i altres drogues.

El problema continua estant aquí –vostès ho han posat damunt la taula– amb les formes relativament noves de consum de drogues, però també amb les importants conseqüències negatives de l'abús del tabac, l'alcohol i les drogues il·legals, com l'heroïna i la cocaïna. L'abordatge d'aquesta problemàtica, sens dubte, ha de tenir un caràcter multidisciplinari, amb la implicació de les diferents administracions i estaments socials, entre els quals cal destacar el paper fonamental de la família. Això és el que ha tingut en compte el Govern de la Generalitat en la seva política global de drogodependències. I, en aquest sentit, des de començament dels anys vuitanta desenvolupa accions preventives i assistencials que es complementen –i és un fet molt important– amb les que porten a terme altres administracions i moltes altres institucions i organitzacions no governamentals.

Aquestes actuacions s'inscriuen en el marc d'allò que disposa la Llei 20/1985, que ha estat modificada posteriorment, però també en el que és el Pla de drogodependències de la Generalitat de Catalunya i el Pla de salut de Catalunya. El desenvolupament d'aquest marc normatiu ha estat el resultat d'un valuós procés de col·laboració, i, cal dir-ho, d'un ampli consens a nivell polític, institucional, tècnic i social, que ha permès realitzar avenços molt importants en un terreny de tanta transcendència social.

A banda de les accions que es duen a terme per iniciativa del Departament, lògicament –vostès ho han comentat–, hi ha altres departaments, com el d'Ensenyament, Justícia, Treball, Interior, Benestar Social o Presidència –la Secretaria General de Joventut–, que despleguen actuacions preventives de gran importància.

Quines són, quines han estat les actuacions del Govern? Centrant-nos en l'àmbit escolar, cal assenyalar que l'escolarització obligatòria fa possible l'accés a un segment molt important de la població general en un període –com ho han comentat les diputades i els diputats– en què es desenvolupen habilitats, valors i creences que poden protegir de l'abús i de la dependència de les drogues. Per aquest motiu, l'escola –hi insisteixo–, a banda de la família, constitueix un entorn propici per portar a terme activitats de prevenció de les drogodependències en el marc de l'educació per la salut, que, com vostès saben, és un eix transversal del currículum educatiu. En aquest sentit, Ensenyament i Sanitat porten a terme

un conjunt d'actuacions dins del que és el Programa d'educació per a la salut a l'escola, en dos aspectes principals: d'una banda, suport tècnic als docents i desenvolupament d'activitats de formació continuada, destinats a millorar la seva capacitat i, d'altra banda, distribució de material informatiu.

Pel que fa referència al suport tècnic als docents, val a dir que es fa formació del professorat d'educació infantil, primària i secundària; en els últims tres anys s'han realitzat, per exemple, 360 cursos. S'ha fet formació en prevenció de les conductes de risc per a tècnics d'esports, en col·laboració amb una ONG que és Àmbits-Esport –tres-cents professionals formats en el curs 2001-2002–, o també atorgament de subvencions a projectes d'innovació pedagògica en matèria d'educació per a la salut. Quant al material que s'ha distribuït, n'hi ha tot un seguit: L'any 1993 es comença amb Els meus amics, el meu jardí, després L'aventura de la vida, Sinesi –que és un joc d'ordinador–, Guia de salut per a joves, Drogues, què? L'any 2000, Límit zero –que és un altre joc d'ordinador–, etcètera. No m'estendré, si no, no em donaria temps a tractar tots els temes que voldria tractar.

Cal assenyalar que el model de prevenció de les drogodependències que defensem, d'acord amb el coneixement científic i professional més actual, es basa en uns principis: el manteniment de les intervencions preventives durant tota l'escolaritat i no només en la realització d'intervencions puntuals, la participació i el protagonisme del conjunt de la comunitat educativa –alumnes, docents, pares i mares, amb el suport tècnic institucional necessari– i l'èmfasi en l'adquisició de valors i habilitats, que contribueixen a facilitar comportaments madurs i responsables, basats en la informació i la decisió personal dels adolescents i els joves, evitant la influència de la pressió social o mediàtica, generant capacitat crítica.

Dins de l'àmbit comunitari, el que podríem comentar és que, bé, creiem que la societat ha de prendre consciència del seu paper, la societat en el seu conjunt, en la transmissió de valors i normes que afecten els adolescents i els joves. En aquest sentit, el suport als pares i les mares de nens i adolescents, en el desenvolupament de les seves responsabilitats educatives i de control, és també un objectiu del Govern català, que es tradueix en diversos programes de prevenció, centrats precisament en l'àmbit de la família.

En els darrers anys s'ha incrementat el nombre d'intervencions que tenen com a objectiu col·laborar en la millora de les competències educatives dels pares i mares amb fills adolescents. Diverses entitats desenvolupen programes de prevenció amb el suport del Govern. Per exemple, l'associació Acció Familiar, que desenvolupa tallers específics de formació de pares amb el suport del Departament, la Fundació Salut i Comunitat, que ha distribuït, amb el suport del Departament de Benestar Social, cinquanta mil exemplars del quadern De les pastilles, parlem-ne, amb informació per a la prevenció del consum de drogues de síntesi, destinats a pares i mares de nens i adolescents. I també, el Departament de Benestar Social ha finançat l'edició, per part de l'associació Promoció i Desenvolupa-

ment Social, d'un programa d'entrenament en habilitats familiars per a la prevenció de les drogodependències, destinats a pares d'adolescents en situació de risc. També, el programa que es va fer, per exemple, amb la Fundació la Caixa, Parlem amb els nostres fills de drogues i sida, és també una actuació en aquest camp.

En l'àmbit comunitari, però en un marc allunyat de l'entorn familiar, es porten a terme intervencions informatives i de prevenció, destinades a col·lectius en situació de risc, com les que s'han desenvolupat per informar sobre els riscos associats al consum de drogues sintètiques en diferents municipis de Catalunya, a través dels programes següents. Programa «Som.nit», que s'inicia l'any 2000 –aquesta és una actuació realitzada juntament amb la Secretaria General de Joventut i Creu Roja–, és un projecte d'acció directa i d'informació, prevenció i reducció de riscos en el consum de drogues, utilitzant, doncs, un llenguatge planer i directe. S'han distribuït cent mil exemplars de catorze models diferents de targetes en locals d'oci nocturn, i en aquest projecte s'han format quatre-cents voluntaris.

Un altre programa és el que es desenvolupa amb Energy Control, un programa de prevenció comunitària del consum de drogues en espais d'oci, tasca informativa del conselling, distribució de material i anàlisi de substàncies, utilitzant també mitjans de comunicació més afins al llenguatge juvenil –videoprojeccions, utilització de PC, performance, etcètera. La Internet «Relly chat», iniciat el 2001, que és un programa d'informació i d'assessorament per a la prevenció de conductes de risc. O el programa «En plenes facultats», iniciat l'any 2001, que és un programa d'informació sobre drogues i altres conductes relacionades amb la salut, que es du a terme en els campus de les universitats. S'ha distribuït, en aquest sentit, material informatiu i s'ha format tot un conjunt d'estudiants voluntaris.

Pel que fa a l'àmbit sanitari –com vostès saben i ho han comentat–, els equips d'atenció primària de salut tenen, al nostre entendre, un paper cada cop més important en la detecció i en la intervenció de pacients, fumadors, consumidors de risc de begudes alcohòliques i casos d'abús de drogues no institucionalitzades. Voldria destacar en aquest apartat l'edició del manual, publicat l'any 1999 –perquè aquest ha estat un tema que vostès també han tocat–, que és L'atenció primària davant les drogues de síntesi, adreçat precisament a metges i personal d'infermeria, que recull la història, l'evolució i els efectes d'aquestes substàncies, així com les recomanacions a seguir pel que fa a la detecció i el tractament del seu abús, com també com respondre en situacions d'urgència generades per intoxicacions agudes. Val a dir que en l'elaboració d'aquest manual hi van participar els metges de família, la Divisió d'Atenció Primària de l'Institut Català de la Salut, la Unitat de Toxicologia de l'Hospital Clínic i l'Institut Municipal d'Investigació Mèdica de Barcelona.

Pel que fa al consum de risc de begudes alcohòliques, en aquest sentit destacar el programa «Beveu menys», fruit de la col·laboració del nostre Departament amb l'Oficina Regional de l'Organització Mundial de la Salut, de l'Oficina europea, i que precisament ha estat reconegut recentment per la Unió Europea amb l'atorgament d'una subvenció extraordinària.

Altres dispositius comunitaris –centres de salut mental, serveis socials, oficines de farmàcia– juguen també un paper cada cop més important en la detecció i el tractament dels trastorns relacionats amb l'abús de drogues.

Per la seva banda, els centres de la Xarxa d'Atenció a les Drogodependències –que també han estat esmentats– ofereixen tractament especialitzat en l'abús i la dependència de l'alcohol i altres drogues. Cal recordar que tenim, en aquest moment, cinquanta centres ambulatoris d'atenció i seguiment, els CAS, onze unitats hospitalàries de desintoxicació i setze comunitats terapèutiques. La Xarxa disposa de quatre-cents professionals, integrada per psiquiatres, metges, psicòlegs, diplomats d'infermeria, assistents socials, educadors, i és una xarxa, avui per avui, plenament consolidada. Actualment el que hem fet és impulsar un pla d'avaluació externa de qualitat –val a dir, amb un excel·lent resultat– i enguany estem duent a terme un pla d'informatització per tal de conèixer millor la incidència de les noves demandes de tractament, així com per monitoritzar indicadors conductuals dels usuaris de la Xarxa.

D'altra banda, la Direcció General de Drogodependències i Sida, en col·laboració amb l'Institut d'Estudis de la Salut, organitza cada any vint cursos de formació continuada per als professionals, atès que aquesta ha estat una preocupació que vostès també han expressat, incorporant tot allò que hi ha d'innovador per tal de poder prestar una bona atenció.

Com hem vist, cada any més de dotze mil persones –dotze mil persones– inicien un tractament a la Xarxa d'Atenció a les Drogodependències, principalment per la dependència d'alcohol, l'heroïna i la cocaïna.

Les dades del sistema d'informació de la Xarxa mostren el manteniment de la demanda de tractament per abús i dependència de l'alcohol, que s'ha vist afavorida gràcies a la millora de la coordinació amb els equips d'atenció primària de salut, una lleugera tendència a la disminució de la demanda de tractament per heroïna i una tendència sostinguda d'augment de la demanda per cocaïna.

Darrerament, aquesta Xarxa s'ha vist potenciada, i, diria jo, molt reforçada, amb la posada en marxa de la Unitat de Patologia Dual, de Martorell, la primera –la primera– de tot l'Estat espanyol.

D'altra banda, una de les opcions terapèutiques i més importants en l'abordatge de l'abús i dependència de l'heroïna són els programes de manteniment amb metadona. Actualment, nou mil usuaris, prop de nou mil usuaris de la Xarxa d'Atenció a les Drogodependències, dels quals al voltant de vuit-cents reben el tractament des de les oficines de farmàcia, es beneficien d'aquest programa, extraordinàriament, jo diria, positiu.

D'altra banda –també ha estat esmentat pel diputat Benach–, els programes de reducció dels danys, des del punt de vista de l'intercanvi de xeringues. En aquest moment comptem amb més de vuit-cents punts d'intercanvi de xeringues, i partint del treball dels professionals de les oficines de farmàcia, dels equips d'atenció primària, dels centres especialitzats i d'equips d'educadors de carrer, es desenvolupa una molt valuosa acció educativa i de promoció de la salut en aquesta població. Cal asse-

nyalar que entre l'any 1993 i l'any 2001 s'han distribuït, a Catalunya, quasi sis milions de xeringues estèrils.

També s'està fomentant la col·laboració d'exusuaris de drogues, o d'usuaris en actiu, en els programes de reducció de danys. Així, per exemple, cal citar el projecte «Bola de Neu», on actuen els exusuaris de drogues com a agents de salut per portar a terme activitats d'educació sanitària amb usuaris que, de vegades, no han entrat en contacte amb la xarxa sanitària. Les organitzacions d'usuaris de drogues participen, també, en l'elaboració de diferents materials d'educació sanitària en aquest col·lectiu.

En definitiva, en l'àmbit sanitari, les prioritats del Govern en matèria de tractament de les drogodependències van orientades a avançar en la detecció i el tractament precoç, en la integració funcional dels centres de la Xarxa en les xarxes sanitàries i socials normalitzades, en la millora de la intervenció dels equipaments no especialitzats –centres d'atenció primària de salut, oficines de farmàcia, etcètera– i en l'avaluació de l'efectivitat de noves modalitats terapèutiques.

Dins de les actuacions previstes en aquesta legislatura, i de forma immediata i que vénen a reforçar aquestes actuacions que he esmentat, tenim previst desenvolupar: en l'àmbit escolar, ampliar l'oferta de propostes didàctiques de prevenció de les drogodependències a l'escola mitjançant l'edició de nous materials impresos i audiovisuals, destinats a l'alumnat d'educació primària i secundària, i l'elaboració de guies de suport a les activitats de formació continuada del professorat amb l'actualització dels seus continguts.

En l'àmbit comunitari i del lleure es continuarà el desplegament de les accions destinades als joves, incrementant el nombre de programes d'informació sobre drogues en els campus universitaris arreu de Catalunya; les intervencions preventives en els espais d'oci nocturn, com les que ja he citat, les que es porten a terme en el marc del projecte «Som.nit» i les que desenvolupa Energy Control, i l'aprofitament de les noves tecnologies per a la difusió de missatges de prevenció de les drogodependències.

Durant aquest estiu tenim un programa específic, el «Summer Campagne 2002», que permetrà intervenir en zones turístiques, a la costa catalana, per tal de fer front als problemes específics derivats de l'abús de begudes alcohòliques i drogues il·legals en aquesta època de l'any.

En l'àmbit de la família, enguany es posarà en marxa, al darrer semestre de l'any, el programa «Connecta amb els teus fills», que consistirà en la distribució d'una guia informativa en el context de tallers de formació de pares i mares. Aquest nou programa es completarà amb altres actuacions, com la realització de tallers en el marc del projecte «Parlem de les drogues i la sida amb els nostres fills», que ja he comentat anteriorment.

I en l'àmbit dels programes de reducció de danys, que també han estat comentats, continuarem impulsant i avançant en les intervencions destinades als usuaris de drogues, interns en centres penitenciaris, i en la millora de l'atenció als drogodependents que viuen en entorns de gran marginació.

Paral·lelament, i com ja vaig anunciar en roda de premsa la setmana passada, tenim previst dur a terme un seguit d'actuacions que, sumades a les que hem estat fent fins ara i a les que acabo d'esmentar, poden ajudar –creiem– a reduir el risc d'aquells joves poc receptius als nostres missatges d'abstenir-se de consumir drogues sintètiques.

Concretament, pel que fa a l'àmbit sanitari, el que tenim previst és endegar la monitorització de les urgències relacionades amb intoxicacions d'alcohol i altres drogues per conèixer millor la incidència del problema i poder prendre les mesures adequades, la formació dels equips d'urgències en consell assistit, destinat a les persones que han patit una intoxicació, i l'elaboració i distribució de material que informés dels efectes adversos i de les complicacions del consum, en els mateixos serveis d'urgències. Material que es podria distribuir quan els joves, els adolescents –si es tracta del cas– acudeixen al servei d'urgències en el cas d'una intoxicació.

Mesures de control i de seguretat en els establiments d'oci nocturn, que també han estat posats damunt de la taula. En aquest sentit, tenim previst augmentar la inspecció i el control del compliment de la normativa actual. Vostè plantejava, el diputat socialista plantejava que teníem una llei i que es fes complir. I en aquest sentit, per tant, incrementar la inspecció, pel que fa referència a horaris, aforament, ventilació, accés a menors de setze anys, compliment normatiu sobre alcohol i compliment, també, sobre l'aigua potable. De fet, aquesta és una actuació que, lògicament, hem de poder compartir amb altres administracions que també hi tenen responsabilitat.

Dintre de les noves mesures previstes, nosaltres havíem proposat i proposarem la instal·lació de rètols informatius dissuadint del consum, advertint dels riscos associats i avisant sobre els signes i símptomes d'una intoxicació i sobre com actuar en aquests espais d'oci, en aquests locals. Seria quelcom semblant del que ja està previst en el Projecte de llei estatal sobre el consum d'alcohol, de col·locar uns rètols en els llocs, per exemple, on es ven alcohol.

També tenim previst preveure l'habilitació d'espais en locals de determinades característiques, lògicament cal tenir en compte la grandària o el tipus de local, destinats al descans, amb reducció de l'estimulació sensorial, el que s'anomena el chill out. Aquests espais ajuden a prevenir quadres aguts orgànics, resultats de la sinergia produïda entre un exercici intens i el consum d'estimulants, o per diferents efectes d'allucinògens. Creiem que és una mesura que pot tenir la seva contrària, però, en aquest sentit, també li dic al senyor diputat que va en línia del que s'ha fet en altres països –i ell ha citat Anglaterra–, doncs, va en aquest sentit.

I també, dins del que es pot fer dintre d'aquests locals, tenim previstes activitats de formació dels professionals que treballen en aquests establiments, amb l'objectiu d'identificar les situacions de risc, prevenció d'intoxicacions d'alcohol i riscos associats: violència i conducció.

Aquestes mesures creiem que es poden incloure en la modificació, que actualment s'està elaborant, del Reglament de sales de jocs i espectacles, o en la nova Llei

de drogues. Caldrà veure quin és el millor punt, per tal d'incloure aquestes mesures.

I, pel que fa referència a les mesures policials, el que tenim previst és incrementar les mesures de control sobre tràfic i tolerància en el consum de drogues il·legals en els establiments d'oci nocturn –lògicament hem de comptar aquí amb la col·laboració de la Policia Nacional–, i la monitorització de les diferents fonts que realitzen anàlisis de substàncies, per valorar l'existència de concentracions diferents a les habituals, que podrien explicar intoxicacions inesperades o poder detectar, amb una certa previsió, l'aparició de noves drogues de disseny.

Cal assenyalar que el tema de l'oci, com ja hem dit, implica no tan sols els joves –totes i tots vostès hi han estat d'acord–, sinó també molts altres actors de la societat. I amb aquesta finalitat, el Departament de Sanitat reuneix i té contactes habituals amb tots els professionals de Catalunya que treballen amb relació a l'oci i la prevenció del consum de drogues, per reflexionar i per elaborar noves directrius d'intervenció. I tenim constituït un grup de treball de nous consums, per tal de poder buscar aquesta complicitat entre els professionals o entre els empresaris d'aquest tipus de centres.

Amb això hauria acabat la meua intervenció, que ha estat llarga, perquè he pretès posar damunt de la taula totes i cada una de les actuacions que es duen a terme al Departament de Sanitat, però també a altres departaments de la Generalitat de Catalunya, també les que teníem i tenim previstes per realitzar enguany, i també altres actuacions de futur.

Però, abans de finalitzar, voldria deixar palès que –i de fet, vostès també ho han fet– hem d'evitar estigmatitzar i culpabilitzar els joves. No hem de caure en el parany d'identificar tota la joventut amb el comportament, diguem-ne, doncs, poc responsable d'una part d'ella. Per tant, en aquest sentit, sí que ho voldria deixar ben clar.

Confio, doncs, que amb tot aquest conjunt d'actuacions, que demostren que el Govern està fent i continuarà fent en el futur un important esforç en la prevenció i lluita contra les drogodependències, podrem avançar totes i tots plegats en la resposta a aquest important repte que avui la nostra societat té plantejat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per fer ara els corresponents torns de rèplica, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, vostè ens ha exposat les mesures que, sens dubte, està portant a terme. Nosaltres ja li hem dit en la nostra intervenció que reconeixem aquesta feina, creiem que s'està actuant amb decisió, en col·laboració també amb les mesures de l'Estat, per tal d'implementar totes aquelles que no recull el Pla nacional sobre drogues i, a més, imple-

mentar-les també amb un recolzament institucional i amb programes.

Reconeixem aquesta actuació, però també creiem que totes aquestes actuacions i els programes que vostè ha esmentat, que estan elaborant i que actuen en els diferents àmbits: la prevenció, el control i després també la reducció del dany, són programes que tenen un grau d'efectivitat.

Nosaltres creiem que aquests programes caldria que s'avaluessin, i li hem preguntat abans, senyor conseller, si vostès han avaluat aquests programes per veure si la seva eficàcia incideix en la conducta de la gent jove. Perquè, sens dubte que s'estan fent molts programes, però el que cal veure és si tenen una incidència real en la conducta. Perquè, d'altra banda, podríem continuar incrementant els programes, però que el resultat no seria del tot positiu. Perquè parlant amb persones que treballen en el món de la prevenció, ens comuniquen que en les escoles, moltes vegades, en l'atenció primària, aquests programes tenen un grau d'eficàcia perquè els nens encara són molt petits i probablement no han tingut cap tipus de coneixement en el món de les drogues, però, per altra banda, en la secundària, el problema es complica. Es complica perquè molts d'aquests nens no es senten reconeguts amb aquests continguts, s'aprenen les lliçons a la secundària, coneixen, no es senten –deia– reconeguts amb aquests continguts, i l'eficàcia a l'hora de canviar la seva conducta és pràcticament nul·la.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per altra banda, cal també..., vostè ha comentat que als professors probablement també –hi hauran una sèrie de guies– se'ls implicarà més en la formació, perquè connectin amb l'alumnat, perquè el problema és la falta de comunicació i la falta de connexió.

Llavors, els programes que s'estan aplicant a secundària, pràcticament són programes que no diríem nuls, perquè tampoc és cert, però que no tenen l'eficàcia que haurien de tindre, tenint en compte que és el grup d'edat on més els afecta el consum d'aquest tipus de drogues.

Vostè també ha parlat de la família, i, sens dubte, la família està molt desorientada, perquè –com deia– moltes famílies no saben on estan els seus fills i no saben com actuar. El problema és falta de comunicació i després, també, l'educació en els valors, educar, també, per la continuïtat en la vida de l'educació d'un fill, que no només tan sols és la família, sinó també als instituts i als col·legis, però que ha de ser un tractament integral, on cal actuar també en aquestes campanyes de sensibilització, perquè veritablement tinguin un real coneixement de l'abast de tot aquest problema.

Evidentment, sensibilitzar sense alarmar, però sí amb decisió, per tal que s'adoptin les mesures i que no es pensin, com tothom pensa, que això està controlat i que només els passa als altres, que és veritablement en aquests buits on es troben els veritables problemes.

Per altra banda, també s'ha posat de manifest la nit. Nosaltres ho hem comentat també, l'espai de nit requereix un replantejament. S'ha parlat de la modificació del reglament, però moltes vegades conté una sèrie de

mesures que no totes s'apliquen, i no totes aquestes mesures són prou efectives. Per tant, crec que cal un replantejament, amb pacte amb la gent que treballa a la nit, perquè no tan sols s'ha de controlar. Perquè, a vegades, fins i tot em deien: «En aquesta festa, precisament, —on va morir aquest nen— hi havien unes mesures de control extremes», però fins i tot els mateixos nens que estaven allà dins, per a ells era un repte poder passar aquest tipus de pastilles sense que els vigilants ho controlessin. Vull dir que, a vegades, la relació proporcional entre el control que es manté i l'efectivitat d'aquest control o les mesures que es preveuen per prevenir són divergents, i en aquest sentit penso que no tan sols cal fer molts més programes, són necessaris, però abans crec que cal fer una anàlisi, perquè aquests programes s'apliquen fa molt temps i les mesures i els resultats els tenim ara. Llavors, clar, alguna cosa falla, però falla per part de tots.

Però, per això li demano una avaluació de tots aquests programes que vostè implementi des de la seva Conselleria —Ensenyament, etcètera i altres conselleries—, però abans de fer una reflexió i una anàlisi de què és el que està fallant, perquè sinó continuaran fent programes, però el seu grau d'efectivitat, probablement, no serà el desitjable.

Per part d'Esquerra Republicana han plantejat també en la seva intervenció el fet que aquests bars musicals, els bars d'oci, què és el que han de fer. Potser s'ha posat de manifest —a Anglaterra també passa— els tipus de música, si s'han d'acabar a una determinada hora, quina és la relació que hi ha d'haver amb les sales aquestes annexes?, qui són els qui han d'entrar?, com ho han de fer?, l'abast de l'aigua... Per exemple, quan tan sols per entrar el preu és de 1.500 pessetes o 2.000 i el consum de l'alcohol és quasi equivalent al de l'aigua o al de qualsevol altra consumició, llavors, clar, la gent jove consumirà alcohol. Vull dir que...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, senyor president... Són mesures que, probablement, parcialment són mesures puntuals, però que, amb aquest plantejament, penso que cal un esforç per part de tots per evitar la situació en què actualment ens trobem.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el nostre Grup Parlamentari li vol reiterar l'acord polític que s'està expressant en aquesta cambra avui mateix, en el sentit de la interpel·lació. Un acord polític que el Govern ha d'aprofitar per modificar la Llei, que el mateix conseller va anunciar després de la modificació que va

fer al febrer. I la predisposició —em sembla— de tots els grups de la cambra per aportar una vessant molt constructiva. També, el nostre Grup Parlamentari vol agrair el to de la intervenció del conseller, un to constructiu i que afronta problemes. Però nosaltres, a mi m'agradaria, a vegades, *facta, non verba, fets i no paraules*. I s'han comentat moltes qüestions.

El tema de l'oci no és tan sols un problema sociològic, sinó que també és un problema d'oferta i demanda. Oferta i demanda. Quant costa una ampolla d'aigua? Cinc euros. Quant costa —vulgarment— un cubata en una discoteca? Sis euros. Quant costen tres dosis d'èxtasi líquid? Deu euros. Quant costa un gram de cocaïna? Cinquanta euros. Hi ha un problema: la demanda i l'oferta s'ha socialitzat més, perquè també s'han encarat més els preus. I això, que és el diagnòstic que fa el nostre Grup Parlamentari, fa falta —i és el model anglès. Fa falta un pacte en el sector —com bé ha comentat la diputada del Partit Popular. Fa falta un pacte en el sector que treballa, el sector empresarial que treballa en aquestes sales d'oci. Primer, per garantir l'aigua, que no està garantida. A vegades, als llocs d'oci, o posen tints a l'aigua perquè no es consumeixi, tanquen les aixetes, o augmenten la temperatura. Si a la SEAT es pot treballar a menys de 27 graus, per què no pots ballar a menys de 27 graus? Que estàs en un local, pràcticament, a vegades, a 34 o 35 graus ambientals. I això és un problema, que és una qüestió de normativa, que també el Govern ha d'afrontar.

I després, en la vessant, ja, més sanitària, perquè així el conseller no digui que el Grup Parlamentari no interpel·la directament el Departament de Sanitat. Quan he comentat l'adaptació també de l'atenció i de la xarxa, em refereixo al fet que la Guia que tenen els professionals és de l'any 99. No estan contemplades les noves drogues que estan apareixent al mercat. No està contemplat ni tampoc el tractament, no per als professionals mèdics, sinó per als professionals del sector.

I l'última qüestió que nosaltres voldríem posar damunt de la taula, en aquest sentit, és que, a vegades, aquesta xarxa no és utilitzada pel jovent. La política d'iguals a què abans m'he referit. Per què no podem portar als centres educatius metges i infermeres, perquè sigui l'atenció directament com a Catalunya ja s'està fent alguna experiència pilot, en algun municipi d'aquest país?

Senyor conseller, el nostre Grup Parlamentari li reitera l'acord i la valentia del Govern per modificar tota aquesta qüestió, tant la normativa com la futura Llei.

Gràcies, senyor president, il·lustres senyors i senyores diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyora Dolors Comas d'Argemir, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, el diputat que m'ha precedit, i la senyora Esteller també, han reclamat un pacte amb el sector que treballa a la nit. Per què no? Tots els pactes són bons. Però vull reclamar, sobretot, un pacte i diàleg amb els joves. I ho vull emfasitzar perquè no

torne a fer allò de: «Todo para el pueblo pero sin el pueblo», en el sentit que estem parlant d'un sector molt important de la nostra societat, aquest Parlament està aprovant constantment mesures adreçades a aquest sector, i, si aquest sector no hi participa, en l'assumpció dels objectius, com a mínim, d'aquestes mesures, no servirà per a res.

Deia el conseller: «No criminalitzem la joventut.» Hi estic d'acord: no criminalitzem la joventut. Però després ha afegit: «El comportament poc responsable és d'una part de la joventut.» I jo dic o assenyalo: d'aquest comportament poc responsable, no culpem la joventut que el manté, exclusivament; és un fracàs nostre també. Són els nostres fills, són els fills dels nostres veïns, parents, amics, els que poden estar incorrent en aquests comportaments que s'han qualificat de poc responsables.

I si s'assumís allò que deia abans, que hem d'assumir que no podem viure en un món sense drogues, és a dir, que estan aquí, que hi són, com a mínim, orientem les conductes des del punt de vista que vagin cap a aquella reducció de danys de què parlàvem abans, és a dir, l'autoregulació del propi consum. I aquí aquella línia divisòria que s'estableix entre, per una banda, alcohol i tabac, i per altra banda, les drogues il·legals, no deixa de tenir la seva importància. Perquè aquí s'ha reclamant ara mateix, fa poc, que hi hagin intervencions policials amb relació als que trafiquen amb aquestes coses; doncs, torno a plantejar una qüestió molt polèmica, amb tota la humilitat, però, més a més, amb tota la força: si fossin legals, no hi hauria més control, sobretot, i no hi haurien les màfies, i no hi hauria traficants, que molts dels traficants –recordem-ho també–, en el cas de l'èxtasi, són els mateixos joves. No és que siguin allò... És a dir, hi ha tota una xarxa, clar que sí, però hi ha tota una sèrie de dimensions que contribueixen a criminalitzar, sí, conductes de joves normals i corrents.

Per altra banda, també compte amb noves mesures prohibicionistes; més policies, s'ha dit aquí també. Jo vull recordar, per exemple, com en el cas d'aquella festa de megaaplec –a Màlaga, em sembla que era–, que hi havia uns controls policials molt efectius, tant, tant..., que no dic que no hi hagi d'haver-hi control..., no dic això, sinó que ho eren tant que, com que ningú podia entrar a la festa amb droga a sobre, què passava? Que la gent es «xutava» abans, eh?, per dir-ho així. És a dir, la gent no va deixar de prendre èxtasi o altres substàncies: ho va fer abans, i de cop. És millor, pitjor...? És a dir, el que vull transmetre és que el fet hi és i que, amb mesures estrictament prohibicionistes o de control, podríem dir, policial, no és la manera única d'abordar-ho; fins i tot, pot ser contraproductiu, hi insisteixo.

Per tant, torno a insistir en els plantejaments globals: en la prevenció, sobretot en la prevenció. Em dona la impressió que, malgrat que s'està fent un esforç –i ho reconec– d'educació des del punt de vista de donar informació sobre les drogues, es fa de tal manera que no té els efectes pertinents. Recordo una sessió en aquest Parlament d'aquelles que es fan amb les escoles, en què la visió –i el tema eren les drogues– de les criatures que hi estaven assistint en aquell moment era rigorosa: «El tabac mata.» I ho tenien tan clar, que ens estaven dient als adults: «És que no entenem què feu, que el tabac

mata!» I recordo quan el senyor Esteve Orriols va dir: «Escolteu, us he de confessar...», perquè finalment ens vam quedar tots tan en fals que vam dir: «Alguna cosa hem de dir, que això existeix», i va dir: «Us he de confessar que jo sóc fumador», i les cares d'horror que van fer moltes de les criatures..., dient: «Aquest diputat –que per a ells era una figura molt per sobre de les persones que coneixen normalment– «ens està confessant que està fumant.» Per tant, estaven percebut..., és a dir, han après el missatge que el tabac mata, però quan aquestes mateixes persones comencin a fumar, als tretze, catorze, quinze anys, moltes d'elles hauran d'oblidar aquest missatge per poder continuar-ho fent.

Per tant, potser a l'hora de dir «el tabac mata», també hem d'afegir més coses, que és: les polítiques de reducció de danys, incorporar-les també en aquesta informació educativa. Saber que s'infringeix...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...s'ha de fer de determinada manera, per evitar, precisament, danys.

Acabo, senyor president.

El president

Moltes gràcies. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. S'ha parlat de política de reducció del dany. Efectivament, aquesta és una de les claus; però cal superar una certa hipocresia instal·lada a la societat –no dic «instal·lada al Govern», dic «instal·lada a la societat»–, que fa que costi molt dir les coses pel seu nom. I a vegades, quan es diuen pel seu nom, també n'equivoquem el nom.

Miri, en aquest sentit, vostè ha parlat, per exemple, d'unes targetes que s'havien fet. Aquestes targetes porten la firma de la Generalitat –suposo que les coneix–; es parla del cànnabis, de l'èxtasi, de la cocaïna, del speed i de l'alcohol. Totes comencen igual: «De cànnabis, millor no prendre'n, però si en prens, pensa que no hi ha consum sense risc», diuen: «De cànnabis, millor no prendre'n; d'èxtasi, millor no prendre'n; de cocaïna, millor no prendre'n; de speed, millor no prendre'n...» «Amb l'alcohol, no hi ha consum sense risc. Informa't i decideix. És a dir, «d'alcohol, millor no prendre'n» no ho diu.

És, una mica, la sensació aquesta que tenim que a vegades no s'acaba de parlar clar i que hi ha una contradicció molt gran entre drogues legals i drogues il·legals. Si tu vas a comprar un paquet de Winston o una ampolla de JB, no hi ha dubte que el que hi ha allà dintre serà tabac o whisky. Avui dia, quan s'estan venent les pastilles que s'estan venent, ningú garanteix que allò porti, doncs, guix de la paret o que porti qualsevol producte que el que pot provocar és absolutament imprevisible. Aquesta és la gran contradicció. Aquest és el gran dra-

ma que en aquests moments està passant. No podem amagar, d'alguna manera, aquesta realitat.

Miri, un paper similar a aquests..., en fi, d'una comunitat governada pel Partit Popular, comença dient –tradueixo del castellà–: «Les drogues no són ni bones ni dolentes. Depèn de l'ús que facis d'elles.» Aquesta frase –aquesta frase– és la clau de tot plegat. No pressuposar res d'entrada. Perquè, si no, no arribem a la gent. Com li deia abans, d'alguna manera, aquella frase que vostè expressava: «Una sola pastilla pot arribar a matar», és certa, però d'entrada penso –i aquesta és la qüestió– que hem d'intentar arribar a tota aquesta gent, i amb frases negatives o amb conceptes negatius difícilment hi arribarem, i, en tot cas, també fent tots els esforços que calgui per aquesta qüestió.

Miri, deixar de fumar –en la mateixa línia–, avui en dia, és un tractament que, segons com el segueixes, doncs, al final acabes sent un heroi; amb una mica de sort te paguen un viatge, i està molt bé. Però deixar de prendre heroïna, per exemple, que és un tema bastant més complicat, que requereix molta més atenció, que requeriria fins i tot una sensibilitat social molt més gran, si te'n surts –si te'n surts–, acabes sent un marginat per sempre.

Per tant, aquestes grans contradiccions que es donen en el món de la droga, també les hem d'afrontar. I on les hem d'afrontar? Les hem d'afrontar nosaltres com a polítics, vostès com a responsables governamentals, les han d'afrontar els mitjans de comunicació i les ha d'afrontar, sobretot, l'escola –ho he dit abans.

La senyora Comas, em sembla que era, deia tímidament –iestic d'acord que potser nosaltres ho hem de fer tímidament, perquè és així, és la norma que ens marca la nostra conducta aquí–, doncs, feia una certa crítica lleugera als mitjans de comunicació, en el sentit que moltes vegades parlen de determinats temes potser amb poc coneixement de causa. Jo crec que també s'hauria de fer un esforç en l'àmbit dels mitjans de comunicació per parlar amb molta més propietat del que s'està parlant i, d'alguna manera, per dir les coses pel seu nom i per plantejar les coses tal com són. És cert que hi ha hagut morts dramàtiques aquests darrers –com deia abans– mesos; la gent que s'ha mort pel consum de pastilles, efectivament, és dramàtic. Però tan dramàtic com això –i això no surt als diaris– són les conseqüències dels trastorns psiquiàtrics i els brots psicòtics que provoquen les mateixes pastilles. I això no té tractament. I això és el que realment, després, pot arribar d'alguna manera a la gent.

Des d'aquest punt de vista, doncs, penso que, sobre aquest paper, hi hauríem de reflexionar tots plegats. Per exemple, avui s'ha parlat d'èxtasi líquid aquí mateix. L'èxtasi no és mai líquid; no ens equivoquem. És fàcil de dir-ho així, però resulta que el dit èxtasi líquid, el GHB, el que provoca és el contrari del que està provocant l'èxtasi, les pastilles. I, per tant, la barreja de les dues coses, de dir èxtasi i èxtasi líquid, pot ser absolutament..., en fi, no els ho explico. Però del que es tracta és de parlar amb més propietat que mai, donar la informació clara, precisa, del que provoca tot plegat.

Acabo insistint en un concepte, per nosaltres, fonamental. L'escola; el material informatiu, que sigui clar, que parli del que ha de parlar, que no vagi amb subterfugis,

que no doni missatges negatius. Un món sense drogues –ho deia la senyora Comas– és impossible, evidentment –evidentment. Però, en tot cas, el que és més important és que aquest món que s'ha de construir de cara al futur estigui basat en gent informada i amb criteri.

El senyor conseller ens explicava algun dels programes que hi havia a l'escola. Es basaven en les habilitats i els valors, és a dir, en l'educació de la gent. Molt bé, això està molt bé. Però, a més a més, informació i criteri. I la informació, desgraciadament, hi insisteixo, no hi és tota. I el criteri només es pot tenir a partir que aquesta informació sigui absolutament real.

Per tant, honorable conseller, jo penso que el debat d'avui ha estat absolutament enriquidor. Si hi havia algun temor que això pogués desmarxar-se i anar a parar a altres viarans, doncs, penso que ha quedat absolutament desmentit. Els discursos que s'han fet des dels grups parlamentaris, curiosament amb posicions polítiques absolutament divergents, en molts casos, han anat per unes certes línies de consens, i penso que això és bo de cara a plantejar la moció i, sobretot, de cara a plantejar el futur.

Per tant, senyores i senyors...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Benach i Pascual

Sí, acabo, senyor president, donant les gràcies a la presidència, però també als altres interpellants i al conseller de Sanitat.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, diputades i diputat interpellants, també voldria agrair, com feia al començament de la meva intervenció, agrair un altre cop el to i, lògicament, doncs, apostar per aquest diàleg, per aquest consens, pel que ja hem fet en altres ocasions en aquesta cambra en la taula d'acords en matèria de drogodependències, per tal de veure si entre tots plegats, si entre totes les forces polítiques representades en aquesta cambra, doncs, som capaços, en definitiva, de millorar aquesta situació.

Sí, però, que em permetran, i breument, tocar alguns aspectes que s'han tractat en les seves intervencions. I en aquest sentit jo sí que voldria contestar especialment al diputat Benach sobre aquesta afirmació. És a dir, està tret d'un context..., és una resposta a una pregunta que una periodista em fa, i diu: «Quantes pastilles..., quin és el límit, quin nombre de pastilles representen un risc? O fins a quantes pastilles es poden prendre els joves?» I llavors jo vaig contestar: «Escolti, una sola pot matar.» No es tracta aquí de quantificar quantes pastilles ens podem prendre un cap de setmana; aquí es tracta que tinguem present que no hi ha consum sense risc. Per tant, sí que voldria deixar ben clar que està tret d'un context determinat.

D'altra banda, el material –i això sí que li ho puc dir amb propietat–, tot el material que nosaltres elaborem, doncs, està confeccionat amb experts en la matèria i, per tant, és un material fruit de tot un procés d'estudi i de treball de la gent que hi entenen: de la Direcció General, lògicament, però també dels experts que treballen en aquesta matèria i que val a dir que a Catalunya en tenim, i en tenim de molt bons.

Senyora diputada, senyora Esteller, sí que hem avaluat els programes que hem dut a terme, tant els programes que es fan a l'escola com els que es fan per a la reducció del risc. El que jo diria aquí és que el que posem damunt de la taula i el que es fa palès és que és insuficient; i si no, probablement no estaríem fent aquest debat entre tots. És una mica com una carrera: com nosaltres anem avançant –perquè no hi ha cap mena de dubte que avui fem moltes més coses que les que fèiem fa vint anys–, però també com la societat, diguem-ne, entre cometes, o en tot cas un determinat sector, també, com pressionen.

Jo n'he portat algun exemple, i segur que vostès en tenien també en els seus dossiers. És a dir, aquest cap de setmana viurem a Barcelona un macrofestival –per dir-ho d'alguna forma. Hi ha un mitjà de comunicació que dividres passat, per informar d'aquest festival, doncs, deia: «Montárselo de día» –no ho tradueixo, en aquest cas–, «orientarse de noche, comer, beber...» I deia aquest mitjà de comunicació: «Las maratones de conciertos, unidas al calor reinante, conducen al consumo desmedido de agua» –no és la SEAT, en aquest cas, sinó que es tracta d'un altre recinte. I deia: «Dentro del Festival es la mejor opción aunque más allá se abre un universo de posibilidades etficas», i llavors citava tot un seguit, doncs, bé..., de bars, de llocs on un pot tenir sensacions diferents.

Recentment, i també arran del debat en el qual estem immersos, un mitjà de comunicació, doncs, ens informava que hi ha una discoteca molt a prop d'aquí, que en sortir hi passarem per davant, que, bé, té una ambulància a la porta. No sé si aquest és el millor reclam, si és que això serveix d'informació als joves o a les joves que van a aquesta discoteca. Clar que el mitjà de comunicació es feia palès d'una cosa que és molt preocupant i que estic segur –perquè vostès ho han dit– que ens ha de preocupar molt. Un empresari del sector deia..., se li demanava l'opinió sobre aquest tema de l'aigua –que vostès han tractat i que nosaltres també, doncs, havíem tractat quan vàrem parlar de mesures noves, d'incloure-les en el nou Reglament–, i bé, aquest senyor deia així: «Escolti, aquests locals estan destinats a vendre copes amb alcohol o sense i no s'hi ha de regalar aigua.» Doncs, sí, potser sí que hem de regalar aigua, perquè el que no podem ignorar –el que no podem ignorar– és que en aquests locals es consumeixen drogues i que, per tant, hem de fer una mesura de reducció de risc i que, per tant, hem de fer quelcom per disminuir les conseqüències fatals en aquest sentit.

El que sí que s'ha posat damunt la taula –i en aquest sentit penso que és cert que ha estat un debat enriquidor– és que aquest és un problema que ens afecta..., que afecta a tothom, que ens afecta a totes i a tots; afecta, lògicament, i en primer terme, probablement, l'Admi-

nistració, el Govern de Catalunya, però també afecta altres administracions i altres estaments de la societat. Hem parlat de l'escola, hem parlat de la família... Crec que aquests dies hem pogut llegir, realment, algunes coses que bé..., que ens han deixat garratibats i que ens ha fet reflexionar molt.

Per exemple, La Vanguardia va portar una llarga entrevista amb una mare d'un noi que havia estat en coma i en la qual, bé, la pròpia mare manifestava aquesta angoixa, deia: «Yo no se qué hacer, no se a quién acudir, no puedo encerrarle en casa bajo llave ni encuentro culpables,)tiene él toda la culpa?»

I la mateixa entrevista ens transmetia el que passa amb els joves, i que, vostès, també crec que ho han esmentat, que és el desconeixement, és a dir: «Jo ho controlo» –vostè ho ha dit–, «això no em passarà a mi.» I realment, això és el que nosaltres hem de torçar, això és el que hem de fer possible amb la nostra feina, des de la feina del Govern, des de la feina dels ajuntaments, des de les diputacions, des dels consells comarcals, des de les escoles, des de l'àmbit familiar –que és molt i molt important–, des de les organitzacions no governamentals, hem de ser capaços de transmetre que no hi ha consum sense risc, i que hem de, tots plegats, treballar perquè, realment, doncs, els joves trobin altres maneres de divertir-se.

No em voldria allargar; en tot cas el que sí que ha quedat palès –jo crec– en aquest llarg debat és que no existeixen mesures universals ni solucions màgiques; no generem falses expectatives; s'ha de continuar el llarg i delicat treball en tots els fronts: als espais d'oci, a les escoles –insisteixo–, amb els pares, amb els empresaris, amb tots els actors de la societat civil.

El model d'oci a la societat occidental actual és el resultat de factors històrics i socials complexos sobre els quals és necessari que tots i totes reflexionem. Totes i tots som part d'aquesta societat que té molts aspectes a valorar positivament, però que també té, com tota societat, uns aspectes complexos que ens preocupen. Davant dels problemes –amb plural– que ocasionen les drogues, les solucions diverses i àmplies passen també per la coresponsabilització. El consum de drogues no és conjuntural –també ho hem comentat–, sinó estructural, i és present en totes les societats occidentals.

Jo... –no és habitual però ho faré, i em sembla que en aquest moment no està en aquesta cambra, però estic segur que m'ho permet–, jo acabaré amb un..., extraient unes paraules, en definitiva l'opinió del diputat del Grup de Ciutadans pel Canvi i del PSC que és l'exconseller Ramon Espasa. Crec que en el seu article en un mitjà de comunicació, en un diari de Barcelona, doncs, donava la clau a totes i a tots plegats de què és el que tenim davant. Hi deia el diputat Ramon Espasa: «Està bé que les autoritats es mobilitzin i presentin noves mesures de vigilància i repressió del tràfic i mercat negre de la droga; és bo que augmentin els controls a les discoteques –edat d'admissió, consum d'alcohol, oferta d'aigua gratuïta, espais de descompressió i relax, durada màxima de festivals i macrofestes...–; en fi, més coordinació entre les autoritats sanitàries i els serveis d'urgències. Ara bé, el problema de fons, el tenim en una societat dissenyada per i per al consum immediat

i hedonista, una societat terriblement individualista on valors individuals i col·lectius que impliquin disciplina, autocontenció i superació, com, per exemple, en aquest cas, la promoció de la salut mitjançant la modificació d'hàbits i comportaments de risc, són considerats antiquats i lesius. Aquests valors i compromisos figuren com a deures primordials de les autoritats sanitàries però són ridiculitzats com a atemptatoris i limitadors de la sacrosanta i absoluta llibertat individual.»

Amb aquesta reflexió, esperem que entre tots plegats siguem capaços de trobar el consens polític que ens permeti actuar amb contundència davant del que és, sense cap mena de dubte, un problema sanitari però també social.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostès, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política tecnològica i la societat del coneixement a Catalunya (tram. 300-00891/06)

El punt divuitè és la interpellació que s'adreça al Consell Executiu sobre la política tecnològica i la societat del coneixement de Catalunya. La presenta, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo, que té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor conseller, el caire de la interpellació darrera que li vaig presentar, que és un tot seguit de reflexions sobre aquest temps d'oportunitats al qual després em referiré per parlar de la societat del coneixement, doncs, genera que estem especialment preocupats en un problema que entenem que és urgent, que entenem que si no s'hi actua d'una manera de pressa i, fins i tot, diria amb uns recursos necessaris importants que s'hi han de portar, segurament generarà el que en diem una fractura sociotecnològica del país.

I fruit de tot això m'agradaria fer-li unes quantes reflexions. Una, la primera, des del caire aquest del que en diem la fractura sociotecnològica, que no és només una fractura digital, representa molt més al país i a diferents nivells, francament, aquesta fractura sociotecnològica, que no és res més que una fractura social, que pot representar l'accés a la societat de la informació, que alguns diuen que vindrà i que jo entenc que ja és aquí. I entenc també que acceptar aquesta realitat és important ja que l'esquema de treball i les imatges de la situació actual són diferents si acceptem la seva existència, si som capaços d'acceptar aquesta realitat i..., o, si no, que ens creguem que estem vivint en el millor dels mons, que estem en una societat que va avançant per si sola, només atenint-se al mercat, quan tots sabem que, si no hi ha una acció política decidida, aquesta fractura, que ja ha existit sempre entre el nord i el sud, entre les àrees metropolitanes i les àrees rurals, entre les classes socials acomodades i les classes socials desafavorides econòmicament

o entre els que han disposat de capacitat d'accés a la informació i els que no, representa un veritable problema que s'anirà agreujant en els propers dos o tres anys.

Jo entenc que, bàsicament, ve donada per tres nivells. Primer, pel nivell d'infraestructures, que en vam parlar en la darrera intervenció, en la darrera interpellació. L'absència de les infraestructures necessàries per a l'extensió de les xarxes de banda ampla condiciona l'existència d'un primer nivell de fractura. La no-existència actual, perquè no hi ha troncs de fibra òptica a les capçaleres de municipis ni a les capitals de comarca, fa que els temps i els ritmes necessaris siguin diferents. Hi ha un concepte important, que jo crec que és un concepte del qual no se'n parla mai, que és el concepte del temps d'oportunitats. Jo crec que estem en un temps d'oportunitats actualment, que és possible generar il·lusió en un tema que ens pot reequilibrar el país.

Un segon nivell serien les capacitats de les infraestructures existents, o sigui que la velocitat d'accés a banda ampla condiciona un segon nivell; les xarxes actuals no permeten assolir els nivells de qualitat en l'accés als diferents serveis i aplicacions.

I un altre –tercer– concepte seria els serveis, les aplicacions i els continguts –aquest és el tercer nivell. Sense les infraestructures adients, i amb una baixa qualitat i capacitat de les existents, no poden circular, no es poden trametre els serveis i les aplicacions i els continguts que configuren tot això que en diem el món de la societat de la informació. Per tant, els usuaris no poden accedir en igualtat de condicions a les oportunitats professionals, culturals, educatives i socials que ens ofereix la societat del coneixement. Per als usuaris del que se'n sol dir –possiblement malament– el «rerepaís», de tot aquest territori que no viu a la franja litoral, conviure en xarxa és materialment impossible, o, si no, molt difícil.

I m'agradaria parlar d'aquest temps d'oportunitats. Les actuals infraestructures, especialment les referides al desplegament de xarxes de fibra òptica, s'han fet sota el concepte del cost d'oportunitats, que és un concepte molt diferent. Ahir el diputat Ferrer va parlar que nosaltres tenim un país amb poca matèria primera, amb pocs recursos naturals, però que tenim un país amb grans recursos humans, un país on hi ha una cultura emprendedora, una cultura de l'esforç, una cultura de treball i també una cultura imaginativa, una cultura que fa que molta gent, amb els entrebancs normals administratius que se sol trobar, se'n surti prou bé en determinades..., tiri endavant idees molt importants. I això, evidentment, és un patrimoni d'aquest país que no tan sols no hauríem de malbaratar sinó que hauríem d'intentar recolzar perquè continuï endavant.

Això del cost d'oportunitats ve a representar, venia a representar la creació de sinergies adients perquè els diferents operadors compartissin els costos del desplegament –el que era la canalització, el que era l'obra civil, etcètera. Però per a una estratègia de reequilibri territorial, una estratègia que entengui que les xarxes de telecomunicacions avançades són un element fonamental per al desenvolupament local i especialment en els àmbits no metropolitanos, els temps i els ritmes per assolir els desplegaments de les infraestructures bàsiques i arribar als usuaris són fonamentals.

I per això diem que hi ha un temps d'oportunitats, que s'esgota o que pot esgotar-se, i que més enllà de dos o tres anys ens ho feria pagar molt car; la fractura socio-tecnològica serà tan gran que totes les accions que es fessin no podrien eliminar-la, o sempre quedaria un dèficit molt important. I aquesta descompensació, en un món on aquestes xarxes tecnològiques i els serveis i els continguts cada dia seran més importants, es manifestarà en una tercera onada de despoblament o de generació de territoris dormitori, sense capacitat de generar riquesa, i d'espais de segones residències, amb tot el que això representa per a la sostenibilitat del territori.

Un altre concepte que surt sempre quan parlem de les infraestructures és el valor absolut del mercat. És evident que, com a element de planificació dels serveis de telecomunicacions i establiment dels ritmes i temps d'aplicació del desplegament, això implica una deixadesa de la política en aquest procés. Seria impensable pensar que les actuacions que s'han fet –i les que s'han deixat de fer– en les infraestructures de telecomunicacions s'haguessin produït en altres àmbits com les carreteres, l'energia elèctrica, la sanitat, per exemple, etcètera. Cal dir que hi ha hagut per part de totes les administracions públiques, siguin de la Unió Europea, el Govern de l'Estat o el de la Generalitat, una irresponsabilitat total en aquest tema. Només les administracions locals han pres iniciatives de compensació.

Aquest paper absolut del mercat, i molt especialment del mercat financer, que és un canvi important que s'ha produït en els darrers anys i que, evidentment, no és aliè al procés, ha estat l'entrada i control, en molts casos, de les operadores de telecomunicacions per part de les entitats financeres. Això ha produït, en primer lloc, la privatització de les operadores nacionals, de forma salvatge i sense tenir en compte els elements estratègics del sector; els processos de liberalització sense regles clares i marcant ritmes i temps –altra vegada tenim un dels principals elements reguladors que han fet fallida–; els temps d'oportunitats i de les accions polítiques, i les concessions i acords amb relació a les tecnologies i el seu desplegament. I podríem tenir l'exemple de les llicències de telefonia de tercera generació, les UMTS, i els acords de Catalunya, de la Generalitat, i Localret, amb Telefónica, sobre l'ADSL, etcètera. L'ADSL, entesa com un paradigma de la banda ampla universal i que ha provocat un empobriment de les capacitats. A més, en aquest darrer cas, s'ha produït un engany considerable sobre el veritable abast del Projecte: la majoria de les inversions previstes, més d'un 66%, ja no estaven en els plans aprovats pel Ministeri de Ciència i Tecnologia, en els plans de desplegament dels anys 2001 i 2002.

I el segon aspecte és la manca d'estratègies i de visió de futur, tant a nivell de les administracions europees i nacionals com a nivell de les autonòmiques o regionals. Només una autonomia, Euskadi, ha fet una política nacional en el desenvolupament de les telecomunicacions. L'acord estratègic amb Retevisión li ha permès disposar d'una empresa nacional, Euskatel, amb capacitat de ser alternativa a la posició dominant de Telefónica.

A nivell de Catalunya, no hi ha hagut fins ara una política clara a nivell de desplegament de les infraestructures de les comunicacions, i tampoc de continguts.

Després de la rèplica –perquè ja veig que se m'ha acabat el temps– parlaré dels continguts d'aquesta nova oportunitat que ens ofereix el programari lliure, i l'oportunitat que això representa per fomentar l'empresa catalana amb noves tecnologies, a la formació, etcètera.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, ara, l'honorable conseller, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies al senyor Vigo per les seves reflexions. Jo crec que hem d'estar d'acord que és un temps d'oportunitat, és un temps per acció política; per tant, li agraeixo –ho repeteixo– les seves observacions.

Jo crec que el que em toca fer és explicar-li unes quantes de les accions polítiques que s'estan prenent en aquest temps d'oportunitat pel que fa al tema de la fractura..., ara no vull entrar en polèmica, de si ha de ser digital o social, tecnològica o sociotecnològica, però sabem de quina fractura estem parlant, i, per tant, breument em permetré parlar de tres temes: un, el projecte NODAT; l'altre, els convenis i concursos que hem conclòs per a la creació de la xarxa, d'Ensenyament i de Sanitat, de banda ampla, i també el servei universal d'Internet.

El projecte NODAT és un projecte per estendre els punts públics d'accés a Internet. Aquest és un concepte ampli que persegueix l'objectiu que el 2002 o el 2003 puguem arribar a l'objectiu de tindre 1 punt públic d'accés a Internet per cada dos mil habitants, o sigui, 5 per cada deu mil habitants –ara estem a uns 3.6.

El concepte de punt públic d'accés a Internet és un concepte genèric, però definit internacionalment, es diuen PIAP, i inclou telecentres, i inclou punts OMNIA, inclou accés des de biblioteques, inclou accés des de, diguem-ne, quioscs creats ad hoc per a aquesta finalitat.

El programa és part del Pacte per a la promoció i desenvolupament de la societat de la informació a les administracions públiques catalanes, que fou signat en aquest Parlament per les forces polítiques el 23 de juliol del 2001, i ha representat per al 2002 una inversió... –ho està representant per al 2002–, una inversió d'entre 1.000 i 1.200 milions en el desenvolupament –ho repeteixo–, d'aquests punts d'accés públic que inclouen la política de telecentres, la política de punts OMNIA, i de desenvolupament de continguts per punt OMNIA, biblioteques, etcètera. Aquesta és la política important i directament dirigida a facilitar la integració de tota la població a la societat de la informació.

Un segon tema, del qual n'estem particularment orgullosos, en aquest moment, és el tema del servei universal d'Internet. Com vostè sap, el 27 de juny, s'aprovarà la Llei de serveis de la societat de la informació, la qual inclourà el servei universal d'Internet per a la data de desembre del 2004. És a dir que, des de gener del 2005, des de qualsevol lloc del país –ho repeteixo–, des

de qualsevol lloc del país, haurà d'haver-hi accés a Internet. Això voldrà dir que fonamentalment l'operador dominant haurà d'instalar instal·lacions d'espectre radioelèctric –LMDS, UMTS–, possiblement satèl·lits, per acabar amb tots els TRAC a Catalunya i a la resta de l'Estat.

Volem dir, de manera modesta, que hem tingut un paper significatiu en aquesta iniciativa. Ja l'any 1998, i per primera vegada en el Parlament espanyol, el Grup que dona suport al Govern va plantejar com a Proposició de llei una modificació de la Llei de telecomunicacions; va ser presentada pels llavors diputats senyors Recoder i Molins. Això va portar..., va acabar la legislatura, després va portar a una canalització a través d'Europa d'aquesta demanda, que, des del 99 al 2002 ha estat madurant a Europa, per iniciativa espanyola, i, per tant, indirectament per iniciativa nostra. Això ha arribat a una directiva europea, el març del 2002, que ara s'està transposant, i ha de portar –ho repetixo–, el servei universal d'Internet amb banda ampla suficient, no només Internet, sinó amb banda ampla suficient. Creiem que aquest és un fet molt important.

En tercer lloc, i també en l'àmbit de la fractura, voldria esmentar, una altra vegada, l'objecte dels darrers concursos sobre infraestructures, que porten el resultat que cap a final del 2002, el 80% de centres d'ensenyament disposin de banda ampla; la resta en disposaran el 30 d'abril del 2003.

Pel que fa a Sanitat, el 60% de centres hauran de disposar de banda ampla abans de final del 2002. Els grans hospitals, el vuit o nou grans hospitals hauran d'estar connectats per fibra òptica i tota la resta de centres, abans de mitjan del 2003, amb banda ampla. Ens sembla que aquesta no és una cosa menor.

Pel que fa al conveni Generalitat, Localret i Telefónica, del 27 d'octubre del 2002, per al desplegament de la banda ampla en el territori, els objectius signats en aquest conveni estan aconseguits, i ara estem entrant en una nova fase de diàleg amb l'operador dominant per millorar els resultats assolits, que són els que estaven previstos: connexió amb fibra òptica a totes les capitals de comarques, connexió amb ADSL de les poblacions de més de 2.500 habitants, amb XDSL de més de 1.500 habitants, etcètera.

Però en aquest desplegament també hem vist que no era el mateix connectar la central d'una població que fer aquesta connexió accessible a tot el municipi. Això s'ha de millorar i és un dels elements que forma part del diàleg que ara endegarem per millorar aquesta situació.

Ja, altres vegades, hem parlat de l'ADSL versus fibra òptica, i, segurament, no veiem les coses exactament igual. Però a mi em sembla que l'ADSL és una tecnologia molt potent. És la tecnologia que en aquest moment està arribant a moltes poblacions i està fent..., està ajudant molt, diguem-ne, la gent immersa en el món d'Internet.

L'ADSL –jo ho penso– és una estratègia intermèdia, és la tecnologia que ensenya la banda ampla a la població, i és la tecnologia que crearà una enorme demanda per banda ampla i que farà la fibra òptica inevitable en el seu moment.

Continuarem.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, només una precisió en això de l'ADSL, que és que sembla que els hagin venut la màquina de desmamar oques, aquí. Perquè l'ADSL, si alguna cosa fixa és que has de passar únicament i exclusivament per la XTB, per la xarxa de telefonia bàsica. És un sistema operatiu que garanteix que tot passi per Telefónica, perquè tot depèn del bucle final de Telefónica, i és un sistema operatiu. És un sistema que, segurament, pels nous llenguatges que hi haurà a Internet i per la nova tecnologia que hi haurà, segurament no servirà.

I, per tant, quan nosaltres els dèiem que els beneficis de la fibra òptica eren incomparablement millors que l'ADSL, que és un sistema operatiu d'una sola companyia, ens semblava que no només estàvem dient que tenia una capacitat millor, sinó que, a més a més, doncs, en benefici del lliure mercat, en benefici de la liberalització de les telecomunicacions hauríem d'anar a sistemes operatius que precisament no fixessin aquesta posició de predomini de mercat que tindrà la companyia amb monopoli.

Per tant, era això el fet de l'ADSL. Ningú discuteix que tingui més capacitat, doncs, que la XDSI, ni que altres sistemes, però també hi han sistemes alternatius que no han de passar, necessàriament, per la XTB, per la xarxa de telefonia bàsica.

Quan jo li parlava del temps d'oportunitats, amb el poc temps que tenim en una interpel·lació, i em sap greu, m'agradaria parlar-li de l'oportunitat que tenim actualment, i l'altre dia, quan vam presentar a Localret, a la Comissió de la Societat de la Informació, el sistema d'Administració oberta, vaig quedar preocupat perquè no es parlava enlloc del programari lliure. I aquí sí que estem davant d'una oportunitat important, una oportunitat que demana la gent més ben preparada del sector, les associacions més importants d'internautes, Softcatlà, HispaLinux, etcètera, Vilaweb ha tret un manifest sobre això. I estem davant, doncs, d'una inacció que, per nosaltres, és preocupant.

L'Administració pública –ho creiem– hauria d'estirar d'aquest carro de les noves tecnologies, i, sobretot, coneixent els beneficis que representa el programari lliure.

Miri, el programari de propietat, tots coneixem quin és el màxim factor del mercat en el programari de propietat, el que fa és dependent, i el que sí que està demostrat, gràcies a l'aportació de milers de persones que hi han participat, per exemple, en el GNU/Linux o en d'altres programaris lliures, és que permet, primer, l'optimització de la inversió. Perquè el programari de propietat, gran part de la inversió econòmica recau sobre el cost de la llicència del producte, que només beneficia l'empresa productora del programa.

Després, foment de la innovació tecnològica. En el cas que es facin possibles adaptacions o millores d'un programari lliure, es fomenta la innovació tecnològica del país, perquè et pots crear una innovació tecnològica pròpia. Després, la independència del proveïdor: només que es disposi de codi i font del programa, qualsevol empresa, professional amb els coneixements adequats pot continuar oferint desenvolupament als serveis d'aplicació. Això també procura una indústria d'aplicatius pròpia, una formació especialitzada pròpia, seguretat i privadesa de les dades; el programari lliure, com que disposa del codi font del programa, garanteix els drets civils dels ciutadans, per exemple, en els sistemes d'emmagatzematge i recuperació de la informació, perquè són públics, més dificultat d'introduir codis maliciosos o espies o de control remot, ja que el codi font pot ser revisat i es poden detectar possibles portes posteriors o el que en diuen back doors.

Foment de la llengua pròpia. No oblidem que vam haver de pagar 88 milions perquè ens traduïssin el Windows 98 en català, i em sembla que va durar tres mesos, i hem pagat 88 milions de pessetes. Actualment, les llengües minoritzades, com el català, tenen poques possibilitats de desenvolupar-se en el món de programari de propietat. Has de pagar sempre. En canvi, el programari lliure representa clars avantatges per les llengües minoritzades com el català: qualsevol persona o institució pot traduir i adaptar un programari lliure a qualsevol llengua, sense demanar permís ni haver de pagar res. Per exemple, per altra banda, si el programa no disposa de corrector ortogràfic en català es pot desenvolupar el propi corrector o adaptar algun dels existents en el món del programari lliure.

Per tant, entenem que aquesta és una nova oportunitat d'aquest temps d'oportunitats que dèiem. Si no som capaços d'introduir aquesta filosofia de no-dependència, de crear un sistema propi català, de tenir un programari propi, que, a més, assegurí la nostra presència cultural, la nostra presència a les noves tecnologies al món, estarem perdent, senyor conseller, una altra oportunitat. I això també seria imperdonable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Moltes gràcies, senyor diputat. Jo no li negaré que la fibra òptica té beneficis, i ja en ell final de la meva intervenció prèvia ja els he... (Remor de veus.) No els negaré que la fibra òptica té beneficis i al final de la meva intervenció prèvia ja els he assenyalat.

Però, escoltin, en el món de l'economia tot val doble, sempre hi ha dues mans: hi ha beneficis i hi ha costos. (Remor de veus.) La idea que hem d'invertir quantitats massives de diners públics en fibra òptica també s'ha de tindre en compte quan es contempen aquestes coses.

Dos observacions sobre el tema de monopolis: una, que quedí una cosa clara, l'ADSL pot ser, en aquests mo-

ments, oferta per qualsevol operador. Evidentment, que han de passar per la xarxa de Telefónica, però pot ser ofert per qualsevol operador –que quedi això clar.

Segon, a nosaltres els monopolis o les empreses molt grans, dominants, etcètera, ens poden agradar o agradar tan poc com a vostè, però no pensem que des de Catalunya i amb les nostres úniques i possibles accions ho podrem controlar. Cada vegada més la política de control dels monopolis ha de ser una política europea. Ni tan sols estatal serà suficient, encara que també, encara que també és necessària i ha de ser un objecte de regulació jurídica i d'entitats reguladores. La idea que els governs podran manipular aquí, manipular allà per assegurar la competència ja li ho puc assegurar que no funcionarà en absolut.

Bé. Un dels grans temes d'aquests propers mesos –a més, un tema, diguem-ne, unitari, un tema que implica totes les administracions– serà l'Administració Oberta de Catalunya, que aviat començarà a desplegar-se. És una iniciativa –ho repeteixo– de totes les administracions, i aquesta és part de les seves característiques pròpies, que es basa en una filosofia innovadora, que se'n diu dels fets vitals, que tindrà característiques, també, relativament noves com l'existència d'estructures d'accés múltiple. L'accés no serà necessàriament telemàtic. Es podrà fer telemàtic, però si vostè vol fer-ho per fax, serà per fax, si vostè vol fer-ho anant a una taquilla ho podrà fer, però tot allò del darrere, tota la part organitzativa, tota, passarà per Internet. La primera fase comença el juliol, la segona, el setembre: 173 serveis el juliol, 89 més el setembre. És una operació molt gran, és una operació molt complexa.

Permetin-me que els parli del programari lliure, perquè no voldria que es pensés que estem en contra del programari lliure.

Miri, calia fer l'AOC, calia fer-la amb garanties tècniques i amb els materials que ja existeixen. Un projecte –ho repeteixo– molt gran i molt ambiciós. Països com el Regne Unit, doncs, han fet la seva Administració oberta basada en, diguem-ne, la contractació de material existent. Sembla que també ho podríem fer nosaltres.

Veig que se m'ha acabat el temps. (Remor de veus.) Per tant, deixi'm dir només que estem a favor de programaris lliures; que, de fet, per exemple, participarem en la campanya de difusió i distribució de l'Open Office, que és basat en programari lliure.

I, finalment, li puc assegurar que quant a l'Administració Oberta de Catalunya s'hi podrà entrar sense dificultats des de qualsevol plataforma personal. I, si hi ha problemes, escolti, els contractes van canviant i es pot passar d'unes coses a les altres.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa a la promoció de les activitats de recerca i el desenvolupament tecnològic (tram. 302-00245/06)

Passem ara, pel canvi d'ordre del dia que varem fer a l'inici d'aquesta sessió, al punt número 26, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa a la promoció de les activitats de recerca i el desenvolupament tecnològic. La presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló, que té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Efectivament, per presentar la Moció sobre la promoció de les activitats de recerca i el desenvolupament tecnològic, en la qual presentem deu punts a la consideració dels senyors diputats i de les senyores diputades, que, de fet, estan dividits en dos grups. El primer grup és un grup que el formen els tres primers punts i se centren en la valoració crítica que ja fèiem en presentar la interpellació; valoració i crítica, sobretot, relacionada amb el Pla de recerca, amb el tercer Pla de recerca de Catalunya.

Nosaltres ja dèiem, en el seu dia, que no estàvem d'acord ni en el seu contingut ni en el seu procediment. En el seu contingut, perquè era un simple continuïsmen del segon Pla i perquè –ho destacàvem– no feia referència a indicadors objectius, coneguts i utilitzats, en general, per països europeus, i en vam explicar algun exemple rellevant en aquest sentit, i vam suggerir, vam demanar que a Catalunya s'adoptés aquest sistema d'indicadors. Per tant, un pla sense indicadors –per tant, sense objectius quantitativs– es fa difícilment avaluable.

És per això que nosaltres en els tres primers punts fem referència a la necessitat de preparar en el termini de sis mesos un nou pla de recerca i d'innovació –que nosaltres considerem que seria positiu tractar-los integrats–, amb l'objectiu d'arribar al 2% d'R+D sobre el PIB, en quatre anys. Semblava que en això hi estàvem d'acord, almenys en les passades eleccions, encara que ara el Govern ja ens ha dit, reiteradament, que ells arribaran a l'1,4%.

Per altra banda, en el punt segon fem referència a l'elaboració del Pla anterior, amb objectius quantitativs a quatre i a vuit anys, utilitzant els indicadors que ens permeten comparar-nos amb els països europeus. Nosaltres pensem que un pla de recerca, un pla estratègic qualsevol, serveix per situar-te en relació amb els països de l'entorn, i per marcar uns objectius per aproximar-te, com a mínim, als valors mitjans d'aquest territori, que en el nostre cas és evident que és el que forma la Unió Europea.

I, en coherència amb això que acabem de dir, demanem en el punt tercer incrementar el pressupost de recerca i fem referència al del 2003. D'aquí a pocs mesos o d'aquí a setmanes, entrarà en aquest Parlament el Projecte de pressupostos del 2003, per tant, proposem als senyors diputats i a les senyores diputades que li diguem al Govern que ja prepari aquests pressupostos en funció de l'assoliment d'aquests objectius.

A partir d'aquest primer bloc el que fem és proposar un conjunt de, en concret, 7 punts, en els quals entrem en consideracions concretes, que, des del nostre punt de vista, són importants. El primer seria, és, el de potenciar en el marc del Pla de recerca accions de divulgació i de comunicació de la ciència i la tecnologia al conjunt de la població. La crítica que fèiem en presentar la interpellació –una de les crítiques al Pla de recerca– és que no s'havia aprofitat l'extraordinària oportunitat que es planteja un país quan fa un pla a quatre anys d'aprofitar el procés d'elaboració de debat del Pla per, precisament, intentar portar-lo al conjunt de la població. Ja que no es va fer en el seu moment demanem que es faci ara.

En el punt cinquè i en el sisè ja li avanço, senyor president, que hem arribat a un acord, en el punt cinquè, amb el Grup de Convergència i Unió, i en el punt sisè, amb les esmenes que presentava el Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, li dic que hem arribat a un acord sobre una transaccional que ja la hi entrego i així avancem feina.

El punt cinquè fa referència a la Fundació Catalana per a la Recerca, que hem arribat a una transaccional amb Convergència, en la qual s'especifica... –la qual cosa, a nosaltres, ens sembla magnífic–, bàsicament, donar un nou impuls –nosaltres dèiem «reformar», acceptem això de «donar un nou impuls»– a la Fundació Catalana per a la Recerca, i que s'informarà en aquest Parlament dels canvis que es produeixin en el termini de sis mesos.

La sisena fa referència al Projecte de centre de llum de sincrotró, i la transacció concreta, millor, la generació de la demanda, atenent l'esmena d'Esquerra Republicana. I, finalment, es precisa millor algun terme, que estic segur que el diputat, senyor Castellà, hi entrarà amb més precisió perquè tindrà més temps que jo. (Veus de fons.) Li quedarà més temps que a mi.

I, finalment, al punt setè fem referència a ITER, que després faré el posicionament sobre la resta d'esmenes, fem referència a ITER com un tema important. En el punt novè, al programa Ramon y Cajal i a ICREA.

I, per acabar, senyor president, si em permet, ja avançaria també que hem fet una consulta al lletrat de la Mesa sobre una petita esmena tècnica, que millora el redactat, en el sentit de dir que es prepari «un pla de suport de la utilització conjunta de les infraestructures científiques d'alt nivell per part de les universitats de Catalunya». Exactament, les mateixes paraules es deien en el text, però amb un senzill canvi d'ordre d'aquestes paraules entenem que es precisa millor. Per tant, proposem, d'acord amb la resta de grups, que s'accepti aquesta petita esmena tècnica en el punt desè. I, de moment, res més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Prenem nota d'aquesta esmena tècnica i suposem que no hi ha cap advertiment o suggeriment en contra. Gràcies.

En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula, per defensar les seves esmenes, l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, bé, en política de recerca som pobres i una raó podria ser, tal com alguna vegada ho ha dit aquí el senyor conseller, que el 23-F ens va jugar una mala passada, perquè, tot i haver estat acordats els traspasos de recerca amb el Govern de la UCD, doncs, l'intent de cop d'Estat i, sobretot, el clima de furor neocentralista, més o menys com ara, que es va produir llavors ho va engegar tot a rodar.

Som pobres, no?, però, d'alguna forma, també, voldríem dir des d'Esquerra Republicana que, potser, en aquests vint-i-dos anys de Govern no s'ha fet massa cosa, no s'ha tingut massa ambició per sortir d'aquesta pobresa. Perquè en recerca avui continua l'Estat central tenint tots els diners possibles i, en fi, aquí només tenim la calderilla, i això que a vegades que el Govern de Convergència i Unió o Convergència i Unió ha tingut i ha estat decisiu a Madrid, doncs, no ha estat capaç de demanar, per exemple, el traspàs del CESIC. Per tant, som pobres i potser ens ha faltat ambició per deixar-ho de ser.

Està clar, doncs, que aquesta Moció que tenim aquí al davant és molt més ambiciosa que tot això, i en l'ànim, doncs, per ambició que no quedi, Esquerra Republicana hi donarà suport. Tanmateix, hem fet unes esmenes, que passo a detallar, i bàsicament vénen sustentades en dos principis. En primer lloc, que s'hauria de prioritzar, hauria d'haver uns eixos prioritaris clars de recerca a Catalunya. Després d'aquesta recerca s'hauria d'involucrar l'empresa, l'empresa privada; s'ha dit moltes vegades que no estem a nivell europeu de pressupost o de pressupost públic en recerca, però el que passa a nivell europeu, el que estem és que les nostres empreses, o les empreses no tenen al cap que han de llençar un duro a vegades per arregar-ne dos. I en aquest sentit nosaltres creiem que s'hauria de fer un esforç per tal d'impulsar que les empreses, doncs, també invertissin en recerca.

Bé, les nostres esmenes. En primer lloc, en el punt 1 hi hem afegit que s'hauria d'establir uns eixos prioritaris en recerca. El país té unes posicions estratègiques que s'han de, en fi, s'han de sincronitzar i sobretot s'han de buscar les sinergies possibles sobre com la recerca pot ajudar l'economia del país.

La segona esmena és que ja que a la primera es demana un increment pressupostari, a partir d'aquest increment pressupostari s'hauria de racionalitzar el paper de la CIRIT, del Cidem, de l'Institut d'Estudis Catalans i també de les universitats com a institucions dipositàries d'aquesta recerca i, per tant, com a institucions que poden, en fi, dir la seva en la qüestió del repartiment.

El tercer punt era, d'alguna forma, emfasitzar que cal un revulsiu sobre com es donen les subvencions a la recerca. Hi ha uns tics i uns tòpics que potser caldria, en fi, posar en qüestió, i no començar des de zero, però gairebé que sí.

I, finalment, i en la qüestió del sincrotró, com que és, en fi, una proposta a aquest Parlament molt desitjada i al final sembla que ha arribat, o que arribarà, doncs, com ens ho fem perquè, en fi, aquest sincrotró creï una

demanda, sobretot a la nostra recerca i en les nostres empreses del país. Aquestes són les nostres esmenes, i esperem que siguin acceptades pel Grup proponent.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. De fet, com anunciava ja el senyor Barceló, aquesta és una moció que nosaltres, des del nostre Grup, també podem analitzar en dos blocs: en un primer bloc al qual ja anuncio i passaré a fer la reflexió, doncs, difícilment ens hi posarem d'acord, i en un segon bloc, on jo crec que hi ha punts de coincidència.

En el primer bloc, de fet, en resum, el que se'ns proposa és que deixem de banda el tercer Pla de recerca actual i replantegem els objectius del 2% en aquest cas, que és el que proposa la Moció del PIB en recerca i desenvolupament. Però jo recordo l'última Moció que el Grup Socialista va presentar sobre aquesta temàtica, de fet, la 160, allà el senyor Barceló ens proposava el 2,3%. Ara no és el 2,3, ara és el 2, abans potser ja valia l'actual, el tercer Pla de recerca, ara ens carreguem el Pla de recerca. Bé, en tot cas, jo només fer la reflexió que el tercer Pla de recerca –que tots els senyors i senyores diputats saben que va ser debatut el segon semestre de l'any 2000, i va ser debatut en tot l'àmbit i amb tots els actors del sistema de recerca a Catalunya– de fet va tenir la majoria d'opinions favorables, i de fet estem en el marc del seu desenvolupament, que s'està duent a terme d'acord amb els objectius previstos i que el que correspon al Govern, en tot cas, és continuar-lo aplicant i treure-li tot el rendiment possible. Sincerament, no crec, amb tota la cordialitat, no crec que sigui realista, o senzillament en un període en el qual estem, oblidar-nos del tercer Pla de recerca i començar a fer-ne un altre.

Respecte al 2% del PIB en recerca en quatre anys, dic ara que és el 2%. Saben tots perfectament que això requerriria un increment del 23,6% de la despesa de tots els agents implicats, un increment anual del 23,6%. També tots els senyors i senyores diputats saben que cap, absolutament cap país ha aconseguit un creixement d'aquest tipus en tan curt termini. Qui més s'hi aproxima és Finlàndia, i va aconseguir –ho va aconseguir en quinze anys. Per tant, en aquests moments, el Departament d'Universitats i Recerca va incrementar de 45 milions d'euros de l'any 2000 al pressupost, als 60 milions d'euros. Això vol dir un increment en dos anys del 33%. Senyor Bonet, si això no és ambició, doncs, no sé què és.

En tot cas jo crec que és un esforç importantíssim, és un esforç importantíssim, i en tot cas el compromís del Govern que hi ha en aquesta matèria és de mantenir i seguir mantenint aquests increments, cosa que ens posaria, en qüestió d'uns sis anys, a la mitjana europea. I

això requereix un esforç ja importantíssim. De fet, jo crec que la proposta del 2% –com deia abans– és del tot, jo crec que com a mínim irreal, i en tot cas, també li agradaria a aquest diputat que els parla escoltar d'on surten els diners, i quan dic d'on surten els diners, d'on ho traurem: de Benestar Social o d'Ensenyament, o potser ho traiem del Departament de Treball? Crec que hi ha un esforç –torno a dir– molt important en aquests moments, un 33% en dos anys és un increment fortíssim.

Pel que fa a la resta de punts, el senyor Barceló ja anunciat que hi havia transaccions, per tant, tampoc em queda gaire temps i no em reiteraré, són una sèrie d'iniciatives a les quals nosaltres hem fet una sèrie d'esmenes a les dues transaccions i arribem a un acord. Amb la resta de punts veuran els senyors i senyores diputats que són esmenes senzillament de matís, perquè per al Grup, en aquest cas, que dóna suport al Govern considerem que la majoria d'iniciatives que presenten aquesta Moció són coherents perquè van en les línies dels objectius del Govern. Per tant, el Departament d'Universitats ja hi està en la línia i treballant els punts que especifica la Moció.

Per tant, no entraré a matisar cap de les esmenes, perquè són, en tot cas, de propostes de variació de terminis, però que no afecten el fons de la qüestió i, en tot cas, sí, només reiterar-me en l'acord de l'esmena tècnica en l'últim punt, més que res perquè és en aquesta línia, també, que anuncia ja un dels objectius del tercer Pla de recerca, i en aquesta línia hi està treballant el Departament d'Universitats i Recerca.

En tot cas, consideràvem que el text literal o la gramàtica literal del text no quedava del tot clar i aquesta esmena tècnica és per aclarir exactament a què es referia el Pla que, en tot cas, és: «Donar suport a la utilització conjunta de les infraestructures científiques d'alt nivell per part de les universitats catalanes», que és, de fet, un dels objectius que ja emmarcava la seva introducció al tercer Pla de recerca.

Per tant, senyor president, li anuncio ja que en el primer, segon i tercer punts, nosaltres no hi donarem suport des del nostre Grup, i en la resta de punts, si s'accepten les esmenes presentades, hi donarem suport, a les transaccions, lògicament, ja hi ha un acord.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. Senyor conseller, molt breument, perquè nosaltres donarem suport a aquesta Moció, perquè ens sembla correctíssima, sobretot precisament els tres primers punts, senyor Castellà, perquè anaven a potenciar tot el que fa referència a la recerca més desenvolupament. Nosaltres ja ho havíem dit que aquests recursos són minsos, i en el tercer Pla de recerca també els vàrem dir quina era la nostra opinió i que no solucionava les necessitats que té el país en tot aquest aspecte.

Vostè, senyor Castellà, deia que era impossible aquest increment, era impossible, era molt difícil fer un increment del 23% per arribar a les dades que demanava aquesta Moció. És veritat, són molts de diners, però, en tot cas, no deixa de ser conscient amb aquesta Moció –jo crec també que surti aquí aquesta xifra– que hi ha vint-i-dos anys que ha governat el mateix grup polític en aquest país; que en tot cas no només fem una reflexió a dos anys enrere o tres anys enrere, o des que hi ha el senyor Mas-Colell com a conseller, sinó que s'ha de fer la reflexió del que ha fet aquest Govern en recerca més desenvolupament en aquests vint-i-dos anys, i llavors potser no tindríem una motxilla tan ferragosa com tenim en aquests moments, si les inversions haguessin set les adequades, no en els últims dos anys –que han augmentat, i té raó–, sinó que haguessin estat sempre com un objectiu de país; tant parlar de país, sempre ens deixem de vegades les coses més importants i ens quedem amb les essències, que són pura retòrica.

I no em faci dir la relació d'on hauríem de treure els diners, perquè n'hi podria donar uns quants, no?, que potser no ho acabaria de veure bé. Per exemple, millorant la gestió segur que traurien molts més diners, i eliminant propaganda institucional encara en traurien més, i si eliminéssim els assessors que tenen, encara en traurien més de diners. Podria fer la llista més llarga i els meus companys segur que la farien més llarga, llavors no ens tempti amb aquesta qüestió perquè li donarem la llista per treure diners i no pas de Benestar Social, només faltaria, no?

Dues qüestions més. Estic neguitós o estem neguitosos el nostre Grup Parlamentari per veure l'informe sobre el centre de llum de sincrotró. Ja sap que és una cosa que el senyor Pujol ho va dir –anava a dir des que era petit, però en tot cas des que era petit políticament, des que és responsable d'aquest país com a president–, que sempre ha anat repetint que aquest és el gran objectiu del país, a veure si veritablement veiem la llum a aquest centre de llum de sincrotró, i sobretot sabem com es finança, que això no ho veiem tan clar.

I, per últim, donar suport, evidentment, a tota aquesta relació d'informes, que servirà una mica de fer un control de com funciona aquest tercer pla de recerca i com funcionen, doncs, també, les inversions que fa el Govern de la Generalitat amb relació a la recerca i el desenvolupament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Començaré al revés. Deia vostè, senyor Barceló, que hi ha dos blocs: un primer bloc, deia vostè, no?, del primer al tercer punt, i el segon bloc del 4 al 10. Bé, nosaltres donarem suport al segon bloc, com no podria ser d'altra manera, i més després de les esmenes incorporades, perquè és lògic que en tot allò que sigui

controlar que el Parlament estigui informat i en tot allò que sigui difondre i donar coneixement, doncs, diguem-ne, no es pot fer altra cosa, i té sentit el que vostè proposava.

Miri, segurament que és veritat –jo crec que és veritat– que cal potenciar la recerca, el desenvolupament. Potser és un problema d'ignorància, potser és un problema de filosofia, a mi aquí sempre m'agradarà posar-hi la «i», a més a més, la innovació, no? Però ja sé vostè i jo, en això, una mica discrepem. Jo crec que la recerca i el desenvolupament, si no van encaminats a la innovació, és un cant al sol, però això és una altra història.

Això tampoc serem nosaltres qui negarem aquesta necessitat i, per tant, una mica, diguem, els punts de l'1 al 3. Però, és clar, el tercer Pla de recerca es va aprovar –si a mi no em falla la memòria– el segon semestre de l'any 2000, i el tercer Pla de recerca –si a mi no em falla la memòria– es va aprovar per al període 2001-2004. Si a mi no em falla la memòria. O m'és igual, és a dir, està en vigència. Home! Escolti'm –i es va aprovar–, que vostè no hi estigui d'acord, ho trobo raonable. Però potser que fem les coses una darrere l'altra i que, abans de fer el quart Pla de recerca que vostè demana, acabem el tercer, que és el Pla aprovat i en vigència, amb independència –amb independència– dels esforços que s'hagin de fer per incrementar la inversió en recerca.

Però aquí també hi ha un altre tema, senyor Barceló. A veure, la meua filla –la meua filla– quan era petita, i, en conseqüència, jo era molt més jove, la qual cosa era un avantatge, estava ella convençuda que això de tenir diners era un problema de posar una targeta a un caixer –bé, a una caixa, una cosa rara, perquè això del caixer automàtic suposo que encara no sabia que es deia així– i d'allà sortien diners. Malauradament després va anar aprenent, vam anar aprenent, que si..., que això no és això, això no funciona així si prèviament no els has posat tu –no el banc, sinó tu–, d'alguna manera, no? Clar, ara ja som grans, no? I això ho fem tots els grups –potser nosaltres també–, sempre demanem increment, augmentar, però mai diem d'on sortiran. Perquè, senyor Boada, no es tracta de fer llistes demagògiques, es tracta de fer propostes serioses, perquè els recursos són limitats i són de tots, i no dóna –i no dóna– per augmentar-ho tot. Hem de dir seriosament d'on els traiem.

Jo crec, de debò –i ho he pensat més d'un cop, i avui ho volia dir–, jo crec que seria higiènic, fins i tot, no?, que a nivell parlamentari ens acostuméssim que quan demanem augmentar en no sé quants mils de pessetes –o d'euros, ara que no són tants mils– diguéssim d'on sortiran, perquè, si no, sempre és molt fàcil augmentar.

En aquests tres primers punts, no perquè estiguem en contra, no perquè estiguem en contra de la filosofia de la necessitat de la recerca, sí perquè hi ha un pla vigent que va ser aprovat, i amb totes les coses aprovades tots hi podem tenir discrepàncies, no totes s'aproven per unanimitat, però mentre estan aprovades, i perquè els recursos són els que són, la voluntat política hi és, i ens hauríem d'acostumar a explicar més les coses, en aquests tres primers punts votarem en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Per a posicionar-se té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Per concretar les diferents esmenes, perquè ho hem fet parcialment i així quedarà clar, punt per punt, permeti'm que faci una petita incursió a les xifres que feia el senyor Castellà, cap... Nosaltres vam proposar, efectivament, el 2,3%; vostès no ho van aprovar i ara ens pensàvem que ho aprovaríem perquè, senzillament, hem reproduït el seu programa electoral, perquè hem posat la xifra que vostès deien, però sembla que ni així. No sé, si la seguim reduint i tal..., vostès consideraven el 99 que sí que era possible.... Sembla que ara això és impossible.

En tot cas, entrant en les esmenes, senyor president, pel que fa al punt primer acceptem l'esmena primera i segona d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Bonet..., que fan les dues referència al punt primer. Amb relació al punt tercer, acceptem també l'esmena número 3 d'Esquerra Republicana de Catalunya. Després, al punt cinquè i al sisè ja hem presentat l'esmena transaccional; al punt cinquè i sisè.

Pel que fa al punt setè, acceptem l'esmena de Convergència i Unió, que el que fa és concretar millor el que a l'ITER representa la candidatura de Vandellòs; com a seu d'aquest centre, per tant, precisa millor el punt setè. En el punt vuitè, també, acceptem l'esmena de Convergència i Unió perquè, bé, en lloc de sis mesos hi diu nou, i per tant, el pla seria pràcticament el mateix: que fa referència a la remissió al Parlament dels informes sobre els projectes de centres de recerca a Catalunya. Per tant acceptem que en lloc de presentar-los cada sis mesos es presentin cada nou.

I em sembla que això és tot, senyor president, perquè al punt número deu ja hem parlat de la... D'acord?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Senyor president, només per demanar votació separada dels tres primers punts.

El president

Molt bé. A veure, primer fixarem el text, que és el presentat pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, introduint-hi les esmenes número 1 i 2 i 3 d'Esquerra Republicana; l'esmena 4 sustenta la transaccional, més l'esmena 4 i 5 de Convergència, i la 2 sustenta la transaccional. És així? Molt bé.

Hi ha demanada votació separada dels punts 1, 2 i 3, per una banda, i la resta per l'altra.

Passem per tant, doncs, a votar els punts número 1, 2 i 3 de la Moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, la vicepresidenta segona, la secretària primera i els secretaris tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball, i la consellera de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sensibilització social envers la violència de gènere (tram. 302-0024/06)

El dinovè punt és la Moció sobre la sensibilització social envers la violència de gènere, i la presenta, en nom d'Esquerra Republicana, la il·lustre diputada senyora Carme Porta, que té la paraula.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, la Moció que presentem avui, nosaltres pensem que és una moció prou important donat que Catalunya és una de les comunitats autònomes amb un índex més alt de maltractaments, de l'Estat.

De fet, en aquesta legislatura estem d'alguna manera demostrant que aquest és un tema important pel Parlament de Catalunya donat que precisament s'han aprovat en aquest hemicicle dues mocions per unanimitat, s'han aprovat també diverses proposicions no de llei, i actualment estem en ponència de la Llei de modificació del Codi penal, per una banda, i també de lluita contra els maltractaments.

De fet, nosaltres sabem que el Govern ha aprovat..., va aprovar el passat mes de febrer un pla, un pla de prevenció de la violència i d'atenció a les dones que pateixen aquesta violència. I, de fet, ho sabem d'una manera molt poc..., diguem que no ha respectat les vies pertinents, donat que hi havia dues mocions, precisament aquestes a què m'he referit, que obligaven el Govern que ens presentés..., la primera en el termini d'un any, que ja fa un any tard, i la segona..., bé, quan ens ho presentin, si ens ho presenten, de fet, també arribarà tard, però donaven terminis d'un any en els quals ens havien de presentar aquest Pla, que no s'ha presentat en

aquest Parlament. Aquest Pla, nosaltres el coneixem per una resposta parlamentària que es va donar precisament al nostre Grup Parlamentari i perquè sabem –i així ho hem pogut veure– que està penjat a la web de l'Institut Català de la Dona, però en aquest Parlament no s'ha presentat, aquest Pla integral de prevenció de la violència de gènere.

Per una altra banda, i tal com va expressar el conseller en cap en la seva resposta a la nostra interpellació, aquest Pla contempla una sèrie de mesures, però evidentment nosaltres pensem que un pla és molt més que això, no és només una sèrie de mesures previstes, d'actuacions, sinó que al darrere ha d'haver-hi un pressupost, ha d'haver-hi una bona avaluació, i, donat que aquest és un pla d'actuació transversal, ha d'haver-hi una bona coordinació.

I en aquest sentit, nosaltres hem presentat els tres primers punts de la Moció per tal que s'habilitin les partides pressupostàries pertinents per als propers anys fins al 2004, que sembla ser que és el que el Govern té previst per al desenvolupament d'aquest Pla; que s'elaborin conjuntament amb els grups de dones implicades en aquesta lluita contra la violència de gènere, i que m'agradaria destacar que no s'ha comptat suficientment amb elles per elaborar, precisament, aquest Pla transversal, però en tot cas que sí que es compti amb elles per elaborar conjuntament els criteris d'avaluació d'aquestes mesures previstes en el Pla integral. I un tercer punt amb el qual demanem que es defineixin els mecanismes transversals i de coordinació, així com la identificació de les persones responsables que intervenen en aquest Pla.

També és evident que malgrat que hi ha molts anys al darrere de l'actuació de govern..., pensem que el Govern no ha actuat de manera prou adequada, o hi ha àmbits en els quals encara es troben mancances que nosaltres hem volgut solucionar amb aquesta Moció. De fet, en aquest sentit, hi ha el punt 4 de la Moció, que demanem que s'habilitin de forma immediata serveis d'atenció i acolliment d'urgència, que en moltes comarques de Catalunya no només no n'hi ha, sinó que ens consta que no són suficients.

El punt 7, amb què es demana, precisament, una unitat especialitzada a les comissaries dels Mossos d'Esquadra per tal que l'atenció, quan es fa la denúncia, sigui bona, i el compliment..., o sigui, assegurar o garantir la seguretat de les dones que ja han arribat al jutjat, d'aquest 15% o escaig de les dones que fan denúncia, les aguanten –les denúncies–, porten a judici i que, finalment, el jutge dicta mesures cautelars; no hi ha un seguiment d'aquestes mesures cautelars i pensem que és imprescindible.

Els punts 5 i 6 de la nostra Moció són imprescindibles per a la visibilitat i la conscienciació, i pensem que és molt important el punt 6, amb el qual d'alguna manera s'insta el Govern a complir les recomanacions del Fòrum d'Entitats de Persones Usuàries de l'Audiovisual, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, donat que hi han precisament recomanacions en aquest aspecte de la construcció social de la violència que pensem que actualment no s'estan complint als mitjans de comunicació públics.

I, finalment, el punt 11, que sabem que és un punt que té una certa controvèrsia, però que pensem que cal –i en aquest Parlament ja ho hem plantejat a la Comissió de Justícia, precisament– la creació de jutjats especialitzats en violència de gènere en tots els partits judicials. En aquest sentit es va aprovar una moció, i, de fet, el compliment que se'ns va donar no ens ha sigut massa satisfactori, i, en tot cas, demanem al Govern que s'exigeixi la reforma de la Llei orgànica del poder judicial per tal de poder...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Porta i Abad

...–acabo de seguida, senyor president–, de poder crear aquests jutjats especialitzats en violència de gènere.

En tot cas, en el posicionament ja farà esment que hem arribat a una proposta, a una moció transaccional de forma consensuada, i ja la desenvoluparé.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Per defensar les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és un fet que en el tema de la violència de gènere hi ha hagut una no-actuació global i eficaç en el terreny, en aquest terreny, i és una mica un paradigma de la ineficiència del Govern de Convergència i Unió, que té molta pressa a fer-se fotografies i molt poca a complir les mocions que vota tot el Parlament.

Recordem que el Parlament va votar el 27 d'abril de l'any 2000 la Moció 15/VI que instava l'Executiu a portar un pla integral contra la violència, i va ser un vot consensuat amb tots els grups polítics de la cambra. I aquest pla havia de ser presentat al Parlament fa un any i tres mesos i encara no l'hem vist.

I després es va tornar a votar una altra interpellació, arran d'una interpellació del Partit Popular, la Moció 75/VI, i encara tampoc tenim aquest pla aquí.

I, a més, un pla, encara que es pengi a la pàgina web i sigui un conjunt de bones intencions, un pla, ha de tenir objectius clars, avaluables i pressupostos, i això no ho hem vist.

Perquè, quines són les necessitats que tenim a Catalunya? Tenim un número de denúncies que va creixent, de 2.483 l'any 97 fins a 4.152 l'any 2001, increment de quasi el 50%; cada dos mesos una dona és assassinada per violència domèstica a Catalunya.

I demanem un telèfon d'emergència i al cap de vint-i-un anys ens en posen un. Durant els primers mesos de funcionament es va desbordar de trucades: va rebre 409 trucades de Barcelona, 46 de Girona, 23 de Lleida..., unes 542 en total; el segon mes, 400; la punta de l'iceberg ha posat de manifest que més de 600 dones al mes

demanen consell pel tema de violència... I, amb aquest tema de les presses, acabem fent un telèfon que a sobre no és gratuït, és més car que el telèfon habitual, no és especialitzat, no acompanya..., ni acompanya les persones afectades, sinó que les remet als ajuntaments: les dones telefonen, cauen les monedes..., mentrestant està amb les dos bosses, els dos nens..., des de Terres de l'Ebre, o des de terres de ponent, o des dels Pirineus.

Amb diner públic, fem molta propaganda d'aquest primer telèfon, arribem a gastar-nos uns 6 milions de pessetes per posar-lo en condicions, i després reconeix, el Govern, que això no és correcte, que no compleixen el que havíem demanat, es fa un telèfon gratuït, i encara aquest telèfon gratuït ha de ser molt més ben divulgat perquè molta gent no el coneix.

Sabem que en aquest moment –i les nostres esmenes van en aquest sentit– és urgent que puguem actuar d'una manera integral: hem d'atendre i rehabilitar les víctimes, no només els agressors; hem de rehabilitar-les de forma integral, ensenyant autonomia personal, a vegades ensenyant a llegir, a vegades ensenyant a participar en la vida social, a buscar-se els papers, a treballar; hem d'aconseguir també «vivendes» perquè puguin estar en bones condicions, les que no en tenen; hem de poder fer una detecció precoç; hem de poder donar ajuda a les dones que tenen problemes –ja a la primera bufetada, han de poder tenir una fórmula per poder rebre consell–; hem de fer prevenció, i hem de sensibilitzar tota la societat i ho hem de fer amb continguts consensuats i clars.

Tenim dret que no ens matin, ni ens peguin, ni ens degradin, perquè som persones i no perquè els pobres homes no es quedin sols. Creiem, per tant, que tenim dret a ser tractades com a persones i a tenir una igualtat d'oportunitats, encara que, per sort, no som iguals, sinó diferents. Som iguals en drets, senyors del Govern, però amb tot el dret de viure en pau la nostra diferència. Tenim igual dret a ser diferents. Amb la seva campanya, l'última campanya, creiem que també s'han equivocat. Els queda, realment, molt per fer –han fet tan poc...–, però també els queda bastant per aprendre perquè tots puguem viure en pau.

Aquest és el sentit de les meves esmenes, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Ens trobem novament amb una moció parlamentària que tracta sobre la lluita contra la violència de gènere. És un tema que ja ha estat tractat en diverses ocasions, amb mocions parlamentàries, per la necessitat d'impulsar una tasca de govern i amb ella de sensibilitzar tota la societat en contra d'aquesta violència.

Després de diverses mocions amb mandats parlamentaris al Govern ens trobem que les diputades i diputats d'aquesta cambra encara no coneixem de primera mà

el contingut del Pla de lluita contra la violència de gènere i no sabríem encara si Catalunya disposa d'aquest Pla si no fos perquè algunes de nosaltres ens hem pres la molèstia d'entrar a la pàgina web de l'Institut Català de la Dona per saber-ho.

És per això que, el nostre Grup, el primer que demana en la seva esmena presentada a aquesta Moció del Grup d'Esquerra Republicana és que es presenti aquest Pla al Parlament en el termini d'un mes per tal de poder-lo valorar, de poder-lo conèixer i de saber quins són els seus continguts i quina manera tenim d'avaluar-los. Jo crec que és una deferència que les diputades i diputats d'aquest Parlament ens mereixem i que, a més, és un compliment que el Govern ha de dur a terme.

Ja hem comentat en moltes ocasions que la transversalitat d'aquestes polítiques i la necessitat que tots els departaments hi estiguin implicats i s'hi vegin implicats..., entenem que cal incloure dintre de les partides pressupostàries unes partides específiques –de cada departament– perquè tots ells puguin dur a terme les actuacions que cadascun té assignades i garantir la seva aplicació. I aquest és el sentit de la nostra segona esmena: l'especificitat de les partides pressupostàries a incloure a tots els departaments.

Una altra qüestió preocupant, després de tantes mocions i de tants acords, és que Catalunya continua tenint un dèficit de punts d'informació i d'atenció per a dones maltractades. És necessària la implantació a tot el territori de Catalunya, per a l'atenció a les dones que pateixen aquests maltractaments..., es fan cada cop més necessaris, aquests punts d'atenció, aquestes cases d'acollida. I, per tant, nosaltres considerem que s'hauria d'incrementar la dotació pressupostària, la dotació de recursos per poder dur a terme aquesta atenció. En aquest sentit, és l'altra esmena que el meu Grup ha presentat a la Moció que avui debatem.

També incidim en les necessitats de millorar la primera atenció i la més urgent que es dona a les dones maltractades, les que es reben a les dependències policials; la necessitat de millorar la formació dels cossos de seguretat per tal d'aconseguir tenir personal especialitzat que doni una atenció concreta i molt específica a les dones que recorren a la policia en el moment de patir un maltractament.

Per altra banda, també hem volgut incidir en la importància de dur a terme reformes en l'àmbit jurídic. Després de les compareixes que hem tingut aquí al Parlament en la Ponència que s'està elaborant sobre la Llei de lluita contra la violència de gènere, hem trobat que hi ha certes deficiències en l'àmbit jurídic que és necessari modificar: la necessitat de concentrar les denúncies en un sol jutjat; la sensibilització dels jutges i dels fiscals a l'hora de desenvolupar la seva feina; la necessitat que es faci un seguiment de les denúncies i de les mesures cautelars acordades, garantiran la seguretat de les dones agredides, i per fer això només cal una mica de voluntat política. Són un conjunt de mesures que recull la Moció com a necessàries per millorar la lluita contra els maltractaments.

Jo crec que en aquests moments ens trobem davant una moció –que un cop més es votarà de manera consensuada, a través de la transacció a què hem arribat amb

la diputada que proposa aquesta Moció–, doncs, que..., un orgull, no?, per totes les diputades d'aquest Parlament, que quan es tracten temes d'aquest tipus sempre arribem a acords i són temes que s'aproven per consens. El que nosaltres trobem a faltar és una certa voluntat per part del Govern a l'hora de portar-los a terme i, sobretot, la deferència que han de tenir amb les diputades i diputats d'aquest Parlament a l'hora del compliment d'aquestes mocions i, sobretot, de donar-les a conèixer.

Les nostres esmenes van en aquest sentit. Hi ha una transacció i, per tant, la votarem favorablement.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Joaquina Alemany.

La Sra. Alemany Roca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, davant d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació que es va presentar en el darrer Consell hem de dir que compartim la mateixa preocupació.

En realitat, pensem que la responsabilitat i feina d'aquest Parlament s'està duent a terme d'una manera –jo ho diria– continuada i molt activa. És veritat que s'han presentat, al llarg d'un parell d'anys, iniciatives de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, del Grup Popular, del Grup d'Esquerra Republicana i, també, d'Iniciativa. Però, si bé el Parlament ha tingut una gran sensibilitat en aquest tema i ha estat fent una gran feina, no podem dir que des del Govern de la Generalitat de Catalunya no s'hagi incidit des de fa temps en tota aquesta temàtica. (*Remor de veus.*)

Des de l'any 1989, quan encara la societat tenia el tema d'una manera tancat i encara no coneixia o no volia conèixer la realitat de la problemàtica que existia amb els maltractaments, ja es varen fer, a proposta –ho hem de dir– d'associacions de dones, d'associacions de dones juristes i altres associacions de dones..., van donar lloc a un estudi sobre la victimització de la dona a Catalunya, i també un altre que era estudiar el grup de vivències silenciades, entrevistes a dones victimitzades de tot Catalunya, un grup representatiu i diferent.

Per tant, veiem que hi ha hagut un fil conductor en totes aquestes polítiques; però, al mateix temps, també voldria dir que no solament amb el temps, sinó que, cada vegada més organitzat i cada vegada més planificat i amb una estratègia més ben feta, hem arribat en aquests moments –ja ho he dit a l'inici– a un treball conjunt del Parlament, però també del Govern; hem arribat a un pla integral de prevenció de la violència de gènere i d'atenció a les dones que la pateixen.

Aquest Pla integral..., que, com s'ha dit, parts de grups d'aquesta cambra encara no coneixen, hem arribat a una transacció perquè, doncs, ens vingui a ser presentat, i, per tant, jo penso que no hi haurà cap problema (*Remor de veus.*)

Aquest Pla integral de prevenció de la violència de gènere neix d'un acord, precisament, de les mocions que es van presentar en aquest Parlament –la Moció 75/VI i la 15/VI–, i també va donar lloc a la creació de la Comissió Interdisciplinària contra la Violència de Gènere, que va ser la que es va cuidar d'anar preparant aquest Pla integral. (*Persisteix la remor de veus.*)

Per tant, el dia 30 d'abril del 2002, els departaments de la Generalitat, amb la presència de tots ells, van aprovar aquest Pla integral amb un pressupost total...

El president

Esperi's, esperi's un segon, senyora diputada. Pregó als senyors diputats que baixin el to de la veu.

La Sra. Alemany Roca

...amb un pressupost total per a l'any 2002 de 5.285.094,77 euros, on es preveuen mesures concretes d'actuació, de prevenció, de difusió i de sensibilització.

Per tant, no podem dir, potser segurament per desconeixement dels grups d'aquesta cambra, que aquest Pla té un objectiu no solament de prendre mesures d'execució a nivell completament horitzontal per tots els departaments amb una assignació pressupostària, sinó que també contempla uns indicadors; uns indicadors que han de permetre fer el seguiment de l'establiment progressiu del compliment del Pla.

I a mi, aquí, m'agradaria només mencionar el primer, que, precisament, explica exactament com s'ha de fer aquesta avaluació. Per tant, el Pla preveu aquesta avaluació. A mi em sap greu que això no hagi sigut conegut pels grups d'aquesta cambra, però això en un mes serà fàcil que es pugui solucionar.

Però, bé, no solament fins aquí, sinó que diverses campanyes, sobre sensibilització, s'han fet: no més dones agredides, els temes de la violència... I, a part d'això, també el telèfon –jo hi voldria insistir, perquè hi ha molt poc temps i voldria anar una mica ràpida. El telèfon..., sempre hi ha hagut telèfon. El telèfon, fa uns anys, era directe des de l'Institut als Mossos d'Esquadra, i últimament hi ha hagut aquest telèfon que s'ha fet nou, però ara hem de dir que és totalment gratuït. Per tant, no podem dir que mai s'hagi estat sense telèfon. (*Remor de veus.*)

Quant a mesures de control, jo crec que des d'aquests grups parlamentaris s'ha fet un control, s'ha fet un seguiment, però a mi em sembla que encara ha estat més important el consens. Ha estat més important que aquest Pla integral es pugui desenvolupar amb el coneixement d'aquesta cambra...

El president

Senyora diputada, vagi acabant.

La Sra. Alemany Roca

Sí..., i, sobretot, jo crec que el que és important són les mesures que avui s'han pres: aquests acords transaccionals sobre punts que s'estan fent en algun cas, i que quasi tots els casos s'estan fent però que demanen d'un desplegament.

Hem de pensar que les mesures són complexes, són complexes perquè s'han de fer entre els departaments, s'han de fer entre els ajuntaments, s'han de fer entre els consells comarcals, i, per tant, això és una feina de coordinació que va més enllà d'una moció o d'una llei. És un treball que fa anys que s'ha començat...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar...

La Sra. Alemany Roca

Sí... És un treball que fa anys que s'està fent, però que, de totes maneres, hem aconseguit una cosa que jo crec que és important, que és implicar tota la societat, i, sobretot, implicar aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Si ens referim al context de l'Estat espanyol, malauradament les agressions que pateixen les dones són la segona causa de mort per violència; la primera és el terrorisme, la segona és aquesta. És a dir, si ho analitzem des del punt de vista de morts causats per violència és la segona causa de mort en aquests moments a l'Estat espanyol. I malgrat ser així no té la consideració o no hi ha aquesta percepció social ni s'estan fent els esforços per eradicar les situacions que provoquen els maltractaments basats en la qüestió de gènere.

Per això he volgut començar així perquè, justament, malgrat que aquest Parlament ha expressat en diverses ocasions –i ho ha expressat de manera consensuada– la necessitat d'establir les mesures necessàries per eradicar la violència de gènere, malgrat això el Govern, malauradament, no ha fet els deures amb la mateixa celeritat o amb la mateixa implicació o voluntat que a nosaltres ens agradaria.

El fet que la mateixa elaboració del Pla integral hagi hagut de partir d'aquest Parlament i no del Govern, el fet que hagi anat al ralenti i que encara avui no el coneguem almenys oficialment, el fet que no s'hagin posat totes les mesures necessàries de cara a lluitar contra aquesta veritable xacra social fa que no sigui inoportuna, ni molt menys, una interpellació de les característiques que ha presentat la senyora Carme Porta, del Grup d'Esquerra Republicana, i la Moció subsegüent que s'ha defensat a aquí.

Un cop més en aquest Parlament hi haurà una moció transaccional, un cop més el consens s'haurà posat en joc. Nosaltres expressem, un cop més, la necessitat que allò que s'acordi es porti a terme i amb la màxima celeritat possible.

En aquest sentit, nosaltres estàvem d'acord, bàsicament, amb els plantejaments de la Moció i hem plantejat algunes esmenes: una d'elles en el sentit d'impulsar

la creació d'un conveni marc per actuar de forma coordinada amb els ens locals, una altra era habilitar serveis d'acolliment pensats amb els fills i filles de dones maltractades per no reproduir els rols dels agressors, i, per altra banda, nosaltres pensem que era necessari o que és necessari que les cases d'acollida puguin modificar els seus reglaments, per poder-hi acollir les dones –s'entén maltractades, en aquest context és això el que cal entendre– que ho necessitin, independentment de la seva ciutadania –això ja es fa–, però, estatus legal, però també amb independència de si han interposat o no denúncia de maltractaments. Perquè el fet de posar denúncia és un pas més que no necessàriament totes les dones estan disposades a fer.

És en aquest sentit que nosaltres votarem a favor de la proposta que, finalment, com he assenyalat, s'ha transaccionat. I insistim un cop més que tot allò que allà es preveu es dugui a terme.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes i la transacció, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí, moltes gràcies, senyor president. Com ja he dit anteriorment, hem arribat a un acord consensuat per tots els grups. I, tot i que hem de valorar molt positivament poder haver arribat a aquest consens, un consens que, a més a més, és, no en el sentit que a vegades es fan els consensos en aquesta cambra, que és retallant excessivament, sinó que jo penso que hem aconseguit un consens que ens permetrà avançar en la bona línia, i, per tant, en la línia que necessiten les dones que reben agressions. (*Remor de veus.*)

De fet, malgrat que ens hem de felicitar perquè serà la tercera Moció que sobre aquest tema haurem aprovat de forma unànime, jo crec que aquesta Moció i aquesta interpellació anterior..., són, de fet, fruit d'un descontent en els compliments de les anteriors mocions. De fet, se'ns ha dit que tenien desconeixement del Pla, i, de fet, el desconeixement de la cambra d'aquest Pla integral de lluita contra la violència de gènere no és per pròpia ignorància, sinó per la manca de compliment del Govern en aquest sentit. Vull dir, fa més d'un any que hauria d'haver presentat, el Govern, a aquesta cambra el Pla integral de lluita contra la violència de gènere, i pel que sabem sembla que es va aprovar el passat febrer. (*Remor de veus.*)

Per una altra banda, hi han més incompliments: la Resolució 483/VI, a la qual farem referència a una de les esmenes transaccionals a què hem arribat, el tema del telèfon... És a dir, aquesta Moció és fruit d'un descontentament. (*Persisteix la remor de veus.*)

Nosaltres voldríem destacar els tres primers punts, que hem arribat a un acord consensuat, donat que, d'alguna manera, en la interpellació, en la resposta, se'ns va dir que el tema pressupostari, el tema de coordinació i el tema de l'avaluació...

El president

Prego silenci, si us plau!

La Sra. Porta i Abad

...era un tema que era una mena d'obsessió de l'oposició. Nosaltres seguim afirmant que la importància de la transversalitat és també la importància que hi hagi una gestió àgil i transparent.

En tot cas, hem arribat..., hem acceptat tres esmenes: la número 3, d'Iniciativa per Catalunya Verds, la número 5, de Convergència i Unió i la número 8, del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi. I hem transaccionat en els punts 1, 2, 4, 5, 9, 10, 11, 12 i 13.

Crec que és bo destacar que esperem que aquesta Moció, donat que és de forma consensuada, es compleixi. El primer punt, de fet, ho comprovarem d'aquí a un mes, perquè estem dient, estem demanant que en el termini d'un mes es presenti a la cambra el Pla integral de prevenció de la violència de gènere i atenció a les dones que la pateixen. I destacar també alguns punts com és el tema, que estava frenat, de la concentració de denúncies i els recursos a la Fiscalia per tal que pugui actuar d'ofici i que es puguin acumular en la mateixa Fiscalia totes les denúncies d'una mateixa font, d'una mateixa família o d'una mateixa dona.

I és, per tant, senyor president, que jo li entrego la proposta transaccionada que posem a votació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Passem, per tant, a votar el text transaccionat de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques sociolaborals a Catalunya (tram. 302-00241/06)

El vintè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques sociolaborals a Catalunya. La presenta el Grup Popular, i té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

(*Remor de veus.*) Esperis un segon. (*Pausa llarga.*) Els senyors diputats que hagin d'absentar-se facin-ho de pressa, si us plau. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. La Moció que presenta el Grup Popular avui està en funció de la interpellació que vàrem substanciar, en la qual volíem realitzar una valoració del que havien estat les polítiques sociolaborals al llarg d'aquest temps de durada d'aquesta legislatura.

Ens vàrem referir al que havien sigut els èxits, els guanys, que s'havien produït, però, també, senyor conseller, il·lustres diputats i diputades, les mancances que restaven encara per assolir en polítiques sociolaborals. Vàrem realitzar un reconeixement de quins havien estat els èxits i els guanys en política laboral per part del Govern del Partit Popular, i també vàrem fer un reconeixement de quins havien estat els assoliments i les reduccions de les taxes d'atur, tant atur masculí com femení, així com l'anàlisi de cadascun dels punts als quals la Conselleria de Treball s'havia compromès a l'inici d'aquesta legislatura per millorar els aspectes sociolaborals.

Però, permetin-me, senyors diputats i diputades, que, amb l'anàlisi que el Partit Popular va realitzar..., va ser, en primer lloc, partint que per generar ocupació, per generar feina, increment de riquesa, en aquest país i a Espanya, era necessari un creixement econòmic sostingut, era necessària una estabilitat pressupostària. I, permeti'm, senyor conseller, que li digui, doncs, que avui és una mala notícia que ahir el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no votés el que eren els compromisos —els compromisos— a la Llei de pressupostos del 2000 i del 2001 de realitzar una llei d'estabilitat pressupostària a l'àmbit del nostre país. Crec que això també hauria contribuït al que és aquesta estabilitat pressupostària, al que seria una millor situació econòmica, i permetria, sens dubte, una millora de les polítiques d'ocupació al nostre país. I ho torno a repetir: incomplint els mandats d'aquesta cambra, de la Llei de pressupostos de l'any 2000 i de l'any 2001, però això ja és responsabilitat del Govern en el compliment de les seves obligacions, sense que, en haver presentat un recurs d'inconstitucionalitat, eximeixi complir aquesta obligació de realitzar una llei d'estabilitat pressupostària.

I ho diem perquè els resultats han estat evidents al Govern de l'Estat a Madrid. Ha estat evident que amb una política econòmica sostinguda, amb un control del dèficit públic, el qual s'ha reduït del 6,6 l'any 96 al 0% l'any 2001, hem assolit, gràcies, també, a la situació i a la millora econòmica en aquest país, hem assolit una reducció de l'atur del 22% a l'11%.

Ara bé, nosaltres volem seguir el que el conseller va plantejar en aquesta cambra, i va plantejar l'assoliment de deu objectius. Alguns no havien estat aconseguits, com era, per exemple, el plantejament de la reducció de la taxa d'atur al 5%. Per això, nosaltres recollim en aquest primer punt de la Moció avançar en l'assoliment dels deu objectius fixats pel Departament de Treball en aquesta legislatura. Sens dubte, impulsar la creació d'un nou servei d'ocupació, que crec que avui que estan aquí, també, els ponents d'aquesta Llei, de la Llei del Servei d'Ocupació, en el proper Ple podem substantiar i podem aprovar definitivament una eina tan important, una eina decisiva per a la creació d'ocupació en aquest país, com serà el Servei d'Ocupació de Catalunya. A més, oferir una formació de qualitat, promoure noves oportunitats a les persones amb dificultats d'incorporació, aconseguir entorns laborals segurs —entorns laborals segurs—, que, malgrat —malgrat— les polítiques que s'estan realitzant, malgrat, també, les mocions que, des d'aquesta cambra, s'han aprovat, no estem assolint allò que ens agradaria i que sé que el Departament

hi està treballant, que és aconseguir aquests entorns segurs.

En un segon punt, el Grup Parlamentari Popular vol impulsar polítiques econòmiques i socials que facin avançar cap a la plena ocupació, dirigides, especialment, a aquells col·lectius amb especials dificultats d'inserció, aquells col·lectius que ja fixa la Cimera de Luxemburg, que fixa la Cimera de Lisboa, la Cimera de Barcelona, i que van adreçats, també, a fomentar l'economia social, especialment els col·lectius dels majors de quaranta-cinc anys, dones, així com emprenedors.

També, permetin-me, senyors diputats i diputades, que nosaltres vàrem incloure en aquesta Moció el que creiem que és de justícia per a les entitats col·laboradores en matèria de formació, i és realitzar els pagaments, que sabem que la Conselleria de Treball i la Conselleria d'Economia ja hi han posat fil a l'agulla fa temps en això, però que encara no ho hem aconseguit, arribar a fer efectiu en el termini d'un mes els pagaments endarrerits als centres col·laboradors de formació professional en conceptes d'acció de formació des de l'any 98, que en resten molt pocs —molt pocs—, per no dir gairebé cap, en resten molt pocs, principalment del 99, alguns del 2000 i del 2001.

I el darrer punt que ha fixat el Partit Popular va en relació amb els drets constitucionals de la vaga i amb el dret, també constitucional, del treball. Considerem extraordinàriament important que aquest Parlament aprovi avui —aprovi avui— que en el marc d'aquestes polítiques sociolaborals fonamentades en aquest progrés social, en aquesta estabilitat econòmica i en la garantia i millora dels drets socials i laborals, reconeixem la compatibilitat i l'exercici dels drets constitucionals de vaga i dels drets constitucionals del dret i l'obligació de treballar alhora, posant especial èmfasi a garantir els serveis mínims al llarg de les jornades de vaga. I li ho dic, senyor conseller, perquè sabem que s'han realitzat i s'han hagut de prendre mesures, jo crec que mesures encertades, com és el cas de les que es van prendre per a mesures d'arbitratge per part del president del Consell de Treball Econòmic i Social en una de les vagues més complicades que hem tingut aquests darrers temps, que ha estat la del transport, aquí a Barcelona...

El president

Senyora diputada, acabi aviat.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Ara mateix, senyor president. Però ara tenim per endavant una jornada de vaga, del 20 de juny, que aquest Grup Parlamentari considera absolutament innecessària, injustificada i que no aportarà res a aquest país, ni res a Espanya, i, en aquest cas, creiem que és responsabilitat de la Conselleria, de l'Executiu i d'aquest Parlament que des d'aquí avui aprovem garantir el dret lliure i constitucional de la vaga el dia 20 de juny, però també el dret lliure a treballar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Han presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i Convergència i Unió. Per defensar les d'Iniciativa per Catalunya Verds té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyora diputada, des que un servidor, de petit, va llegir el llibre de Lewis Carrol *Alicia en el país de las maravillas* vaig saber que «las palabras tienen dueño». A què em refereixo? No al que estan pensant, de manera apriorística, sinó que, amb relació a l'expressió «marco de relaciones laborales», voldria que la senyora diputada sabés –no estic pensant en la vaga ni en el càntic que ha fet de la política del país, del PP..., sinó dir-li que «las palabras tienen dueño», i el «marco de relaciones laborales» és una expressió que un servidor va encunyar fa vint anys, com li podria aclarir el senyor Hinojosa i tots els consellers de treball que han existit fins ara. Em referia a això i solament a això. Benvinguda, doncs, al club –benvinguda, doncs, al club– dels que hem parlat sempre de «marc de relaciones laborales», com vostès fan quan parlen de polítiques de família, etcètera, etcètera. Li dono la benvinguda.

Crec sincerament, senyora diputada, que la meua esmena –el punt 1– està millor redactada, perquè és més coherent i perquè la cosificació jurídica està més ben articulada, i, de pas, elimino el Servei d'Ocupació de Catalunya, perquè és una qüestió que, com vostè ha dit, tractarem el proper dia. Aleshores, aquí no sé a sant de què ve.

Segona qüestió. Jo havia pensat que les referències que vostè fa al dret al treball i al dret de vaga eren referències atemporals, però en la seva intervenció hem pogut veure que hi cap la hipòtesi forta que és una interferència al dret de vaga del dia 20. I diu: «Aquest Parlament ha de desautoritzar això.» Què ens hem de trobar? Amb una desautorització, nosaltres, per al moviment vaguístic que hi haurà, que serà importantíssim? És que hem de confrontar la centralitat democràtica d'aquest país amb la centralitat dels sindicats, que és d'un altre rang, però també hi és? Compte amb aquestes coses.

Per això, li he proposat una esmena que diu que el dret de vaga, que és constitucional, és una cosa, i el dret al treball n'és una altra, però qualsevol constitucionalista interpreta que el dret al treball s'està referint al dret que tenen els desocupats a treballar, no als que estan treballant, que vostè els posa el conflicte entre anar a treballar i el dret de vaga, que té un rang constitucional superior. Vostè ho sap, que és iuslaboralista, i en sap més. El que passa és que fa una picardia, i ho dic ara, després de la seva intervenció, i després d'haver pensat, vostè i el seu Grup, que quan jo deia *Alicia en el país de las maravillas* m'estava referint, precisament, a això, i no és pas veritat, anava pel concepte de marc de relaciones laborales. Jo sóc una persona que sap què és parlar i sap que un *coscorrón* és absolutament innecessari amb persones que hi has de parlar durant molt de temps.

Senyora, jo li recomano que llegeixi un llibre d'un amic de tots els que estem aquí, dels liberals, Ralph Dahrendorf, que diu, en el seu últim llibre, *Después de la de-*

mocracia, diu: «Una cosa és el dret de vaga, que és constitucional, i l'altra, que és molt diferent..., té un rang jeràrquic inferior». Dahrendorf *dixit*, un liberal, un liberal dels que valen com Déu mana.

Senyora diputada, li he plantejat una esmena absolutament innovadora, d'un reformisme amb reformes, que és la necessitat d'un codi d'autoregulació de la vaga, que durant vint anys he estat plantejant això en solitari i no ha passat pels sectarismes d'una petita minoria del meu sindicat i d'una gran majoria de l'altre sindicat, i no hi ha passat, i crec que era fonamental, perquè partia sempre d'aquest dogmatisme jurídic en el sentit de justificació: qui convoca un conflicte l'ha de governar ell amb les seves responsabilitats.

Per últim, senyora diputada Sánchez-Camacho, li diré que quan l'última esmena que un servidor planteja que aquest Parlament entengui els motius, no la vaga, entendre els motius que porten el sindicalisme confederal a convocar la vaga, els motius –els motius–, i ho dic perquè no es distorsioni el llenguatge, l'únic que he fet és traslladar unes paraules del president de la Generalitat de Catalunya aquí en aquesta esmena. I qui som nosaltres per esmenar-li la plana? I, efectivament, vostès.

En definitiva, si aquestes esmenes no es recullen, un servidor, òbviament, votarà que no. A la primera, per ser un poti-poti absolutament inconnex, un conjunt de tapes variades que no acaben de ser un menú com Déu mana, i encara que li dono, amb molt de gust, a vostè i al seu Grup, sobretot perquè vostè ha influenciat molt el seu Grup en l'assumpció del marc de relaciones laborales..., i a l'última, perquè veig que és una picardia, una picardia subtil, un missatge subliminal, que no té res a veure amb aquest missatge tricornial del senyor Aznar, de don José María Aznar, del nostre president en la part que ens pugui correspondre, quan parla de fer tota una sèrie de «desaguisats» i tota una sèrie de qüestions agressores de tipus thatcherià al dret de vaga. Vostè, que té una altra cultura, afortunadament, per moltes raons, pel seu tarannà iuslaboralista, fa un plantejament més subtil, però que, al cap i a la fi...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

...també ens porta a una confrontació amb milions de persones...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

...i li ho dic jo, que vaig dirigir l'última vaga, aquella que «los relojes se pararon para no infundir sospechas».

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari continua defensant exactament allò que defensava fa dos anys, quan el conseller de Treball, l'honorable senyor Lluís Franco, va comparèixer davant la Comissió de Política Social d'aquest Parlament per explicar-nos quins eren els seus objectius al capdavant d'aquest Departament del Govern, i, per tant, quan el conseller Franco explicava quin era el seu propòsit de capteniment amb relació a la promoció de la generació de llocs de treball a partir dels nous filons d'ocupació i veiem tot el que s'ha anat fent en el transcurs d'aquesta part de legislatura, que –recordo– encara queda un any i mig per davant per fer molta d'aquesta feina; o parlava de l'enfortiment de l'economia social, i ahir mateix assistíem a la reforma de la Llei de cooperatives i tots els programes que s'estan portant a terme; o la potenciació de l'esperit emprenedor –fa pocs dies també parlàvem sobre aquest tema en aquest Parlament i acordàvem resolucions importants en el marc del foment de la creació d'empreses i l'autoocupació i els autònoms, ahir mateix en parlava el president; o, per exemple, del foment de l'ús del català en l'àmbit del treball; o l'impuls al marc català de relacions laborals –vull recordar, precisament, que fa pocs dies, fa ja algunes setmanes, s'ha constituït el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, no em diran que no és un tema important que calia posar en funcionament i que és l'instrument potent de diàleg social, al nostre país, amb participació dels agents socials, el Govern i les entitats municipalistes; o, per exemple, aconseguir millores importants en l'àmbit de la seguretat i la salut laboral; o promoure noves oportunitats per a les persones amb dificultats d'incorporació al mercat de treball, amb totes les actuacions que, en aquest sentit, es porten a terme en l'àmbit de les majors de quaranta-cinc anys, els joves, altres grups amb especials dificultats, les dones, etcètera; o oferir una formació de qualitat adequada a les noves necessitats, amb totes les millores que s'han introduït en la programació de la formació ocupacional, adreçada a les persones que busquen una primera feina o una millora de la feina que tenen; o, per exemple, afavorir la creació de llocs de treball en consonància amb els objectius fixats per la Unió Europea, que lliga totalment amb un dels punts de la Moció que avui presenta el Grup Popular, en aquesta cambra catalana; o, per acabar de fer aquesta enumeració, l'impuls de la creació del nou Servei d'Ocupació de Catalunya, que, com vostès saben, ha estat, a partir de la base d'un acord ampli, social, que els grups parlamentaris d'aquest Parlament han vingut treballant-hi en els darrers sis mesos, i que, si tot va com ha d'anar –i entenc que serà així– en el proper ple d'aquest Parlament de Catalunya podrem debatre i votar, finalment, aquesta Llei tan important per al nostre país.

Per tant, en aquest sentit, i tenint en compte, a més a més, que encara hi ha un any i mig de legislatura per davant, en la qual entenem que el Govern continuarà portant a terme aquests objectius i assolint fites o percentatges importants de compliment d'aquests, el nostre Grup Parlamentari, com no podria ser de cap altra manera, comparteix el nucli d'aquesta Moció, en la qual el que es demana és que el Govern continuï avan-

çant en l'assoliment d'aquests objectius, en consonància, com deia fa un moment, amb els objectius i amb les línies i amb les polítiques fixades en les cimeres europees de Luxemburg, Lisboa i la recent cimera de Barcelona. Per tant, des d'aquest punt de vista, la nostra coincidència amb aquesta Moció.

Amb relació al quart punt, al qual fa un moment el nostre benvolgut amic i diputat, senyor López Bulla feia, doncs, aquesta crida, diguem-ne, al contingut i a la importància i a la rellevància de la vaga... Bé, nosaltres el que no farem és entrar en una valoració de la intervenció que ha fet la proponent.

Nosaltres el que fem és cenyir-nos... –que, d'altra banda respectem, com la de tothom, no?– al que diu el punt quart d'aquesta Moció. I, nosaltres, en la lectura d'aquest punt quart d'aquesta Moció: «En el marc de les polítiques sociolaborals fomentades en el progrés social, en l'estabilitat econòmica i en la garantia i millora dels drets socials i laborals...», que aquesta Moció digui que el Parlament de Catalunya reconeix –el reconeix– l'exercici dels drets constitucionals de la vaga, a nosaltres ens sembla molt bé. Ens sembla molt bé. I, evidentment, també, el lliure dret a treballar que tenen les persones que no vulguin fer vaga. Per tant, nosaltres votarem també favorablement aquest darrer punt.

I, finalment, per comentar l'esmena que hem presentat. És una esmena molt concreta al punt 3, en el qual el Grup proponent demana fer efectius, en el termini d'un mes, els pagaments endarrerits als centres de formació, en concepte d'accions de formació des del 98 fins al 2002; únicament per una qüestió d'ajustament pressupostari nosaltres hem presentat una esmena per demanar que això es pugui fer, tal com és la voluntat del Govern, d'altra banda, dins el termini pressupostari aprovat en aquest Parlament.

I, en aquest sentit, doncs, hem arribat a una transacció amb el Grup proponent, per tal que aquest pagament es pugui fer dintre d'aquest termini; és a dir, com a màxim fins al 31 de desembre d'aquest any 2002.

Aquesta és la nostra esmena, i faig arribar també a la mesa el contingut de la transacció a què hem arribat. Bé. La farà arribar quan estigui signada pels dos grups proposants, que veig que encara no ho està, eh?, però li asseguro que serà d'aquesta manera.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la proposta de Moció de la diputada Alícia Sánchez-Camacho, crec que, sobretot en les seves dues primeres parts –apartats–, és prescindible, en el sentit que estem reiterant una sèrie de qüestions que, de fet, no concretem en absolut quines són les obligacions del Govern.

Per tant, ens trobem –jo ho crec– davant d'un bon feix de palla, amb la qual es pot construir un paller, però

difícilment una moció que tingui efectes pràctics. Per tant, amb aquest tipus de redaccions que a vegades més aviat són fruit després de diverses mocions, després de negociar una moció, aquests consensos a la baixa que a vegades es donen en aquesta cambra, aquí ja, diguem-ne, ens ho posen per davant amb dos apartats que pràcticament no diuen res del que ha de fer el Govern. (*Remor de veus.*)

Per tant –ho repeteixo–, estem davant de palla. Però el pallar, aquest, amaga dues petites perles: una agulla, una agulla en el pallar, que nosaltres estaríem disposats a votar que sí, però que sembla que, com que admetran l'esmena de Convergència i Unió, el nostre vot tombarà cap a l'altra banda. Que és l'única cosa, diguem-ne, aprofitable i concreta de tota la Moció, que és «fer efectiu en el termini d'un mes, els pagaments endarrerits als centres col·laboradors». És vergonyós, diguem-ne, els endarreriments sistemàtics que hi ha per part de l'Administració a l'hora de fer front a les seves obligacions. Això és l'únic de concret que hi ha en tota aquesta palla quant a concreció d'efectes sobre el Govern.

Per tant, aquesta agulla, nosaltres estem disposats a treure-la del pallar i a votar-la favorablement si no s'admet l'esmena de Convergència i Unió, cosa que em sembla que no és el cas.

Però, darrere d'aquesta agulla, també en el mateix pallar, a la base del pallar, hi ha un petard –un «petardo»– a una setmana i mitja de Sant Joan. Doncs, el petard –i ho ha dit d'una forma absolutament insuperable el diputat José Luís López Bulla amb les seves argumentacions–, el «petardo» és pretendre que aquest Parlament es pronunciï intervenint en el conflicte sobre la vaga que hi haurà la setmana que ve, intervenint en el sentit de la matisació sobre on limita el dret de vaga. D'alguna manera, doncs, s'està instrumentalitzant el Parlament de Catalunya amb relació a un dret constitucional que està, diguem-ne, que practican la setmana que ve els sindicats i aquells que donarem suport a la vaga.

I, lamentablement, ens trobem un cop més amb el que dèiem l'altre dia amb relació a un altre... –no sé si era ahir o abans d'ahir, ja no ho recordo–, curiosament s'està proposant aquí que el Parlament aprovi una qüestió en la qual no és competent. És a dir, el Partit Popular, que multitud de vegades ha votat en contra de mocions aquí, quan aquestes servien per millorar a augmentar els drets dels ciutadans de Catalunya, deia que envaïa competències de l'Estat o que no era sobirà... És a dir, a l'hora de vulnerar drets som..., a l'hora de donar drets, no som competents; a l'hora de posar fre a drets constitucionals, i, per tant, competència estatal, llavors, sí: aquest Parlament pot fer mocions retallant aquests drets.

I ens trobem, un cop més, amb una circumstància de... (*Veus de fons.*) No, no, un joc de paraules, no, senyor Cases, en absolut! Estem fent de replicant. Estan fent, vostès, de replicant a la política d'un partit que està a sis-cents quilòmetres d'aquí. És a dir, quan es tracta de justificar l'actitud del Partit Popular amb relació a la vaga, utilitzem el Parlament de Catalunya en una línia –ho repeteixo– de posar límits a uns drets que aquí no podem definir. Ara, quan és al revés, llavors, sí; llavors totes les intervencions seran en contra del fet que

s'aprovin mocions que vagin més enllà, que donin més drets als ciutadans de Catalunya. Llavors se'ns dirà que no es pot aprovar en aquest Parlament perquè les competències són de l'Estat.

Per tant, jo crec que l'actitud de fons de la Moció sota la capa de l'immens pallar dels dos primers punts, hi ha aquesta agulla i aquest petard.

Nosaltres –ho repeteixo– no podem votar a favor d'aquesta Moció, sobretot si en aquest punt 3, que és l'únic que es podria salvar, s'accepta l'esmena de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyor diputats, nosaltres trobem a faltar en aquesta Moció una aportació brillant en el sentit de fer i dir que el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a complir la llei de la gravetat. Ens sembla que falta, perquè, clar, si aquest Parlament ha de manar al Govern que compleixi els seus objectius i que compleixi les directrius de la Unió Europea, de pas ja podem posar la llei de la gravetat. És una aportació important d'aquest Parlament al control i exigència del Consell Executiu.

Han d'entendre, doncs, que aquests dos primers punts no aporten absolutament res més que dir-li al Govern que allò que ell ha definit unilateralment com els seus objectius els ha d'assolir.

Escolti, no fa falta que obliguem algú que s'ha compromès sense que ningú el pressionés a fer-ho, llevat que el que vulguin sigui que tot el Parlament assumeixi els objectius del Govern. Bé, estan amb la llibertat..., de fet, tenen un pacte del Govern i ho entenem, però no ens facin que nosaltres, a més, assumim aquest plantejament. (*Remor de veus.*)

El mateix succeeix amb el que són les directrius que són obligatòries de la Unió Europea, que, en tot cas, s'hauria de veure quines són les polítiques i quines són les accions que planteja.

Com han dit altres diputats, en el tercer punt, si accepten l'esmena de Convergència i Unió, nosaltres hi votarem en contra. Entre altres coses perquè quedi clar i palès que podien haver-la guanyat, podien haver fet un favor als centres col·laboradors, manant el Govern, però prefereixen pactar una altra resolució que és, com unes altres, poc consistent i bastant voladissa.

I, finalment, en l'apartat 4, jo quan vaig llegir aquesta Moció, ràpidament, vaig anar a buscar la Constitució espanyola, perquè pensava que si aquest text era l'aplicació de la Constitució, un podria perdre determinades fes. Però, rellegant la Constitució espanyola, en l'apartat que fa referència a la vaga, que forma part del títol «Dels drets fonamentals i de les llibertats públiques», i, després, mirant-me els drets i deures dels ciutadans,

pel que fa al treball, no he vist que aquí es plantegi en cap moment el text que aquí es planteja.

La Constitució no estableix allò que aquí es diu. No diu en cap moment que sigui un dret, millor dit, que hi hagi una llibertat del dret al treball. La llibertat que estableix l'article 35 és a la lliure elecció d'ofici, i el que estableix és un dret i un deure de treballar, que no és exigible als poders públics, perquè, si no, a tots els aturats l'Estat els hauria d'indemnitzar per no complir amb un dret.

Per tant, són títols diferents, són elements diferents, no juguem amb les paraules perquè la llibertat que s'estableix és la llibertat de vaga i la llibertat de no-vaga. I, des d'aquesta perspectiva, a més a més, faci'ns el favor d'escriure «llibertat de vaga i llibertat de no-vaga», no llibertat al dret del treball. El dret del treball és una altra situació. I no juguem a intentar interpretar de manera maliciosa els textos.

I, entre altres coses, senyors diputats, senyora diputada, el que diu aquesta Moció és que el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a «reconeixem l'exercici dels drets constitucionals». Insta el Consell Executiu a «reconeixem...» Qui?, el Parlament, el Consell Executiu? I a més a més hem de reconèixer els drets constitucionals? (*Remor de veus.*) Si us plau, posin, per complementar-ho, que falta que el Consell Executiu ha de reconèixer i complir la llei de la gravetat, perquè aleshores quedarà molt més rodó.

(*Veus de fons.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora Alícia Sánchez-Camacho, per posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que aquesta Moció que algun diputat ha dit, doncs, que semblava que era palla o que era paller, no ho ha semblat pel resultat de les seves intervencions i actuacions en cadascun dels diputats. No ho ha semblat en absolut. Llavors, la veritat és que deuria ser un paller força interessant perquè les seves intervencions han estat carregades de força, han estat carregades d'allò que se'n diu el que pot ser traïr el subconscient d'algunes de les persones que han passat i que han vingut a intervenir en aquest Parlament. (*Remor de veus de fons*)

En primer lloc, voldria referir-me a les paraules del diputat senyor José Luís López Bulla. Miri, senyor Bulla, la veritat és que amb la cordialitat, l'educació i, a més, el respecte personal i parlamentari que aquesta diputada i el nostre Grup té, m'abstindré de fer valoracions personals –personals, com en un altre cas s'han fet–, fora de lloc, fora de to i fora del que correspon a la cortesia d'una cambra com aquesta, i, a més, al co-neixement i a la capacitat que nosaltres sabem que el seu Grup i vostè té.

Però, és més, dir-li..., vostè ha volgut fer referència a un llibre, i ha volgut fer referència a unes paraules. Escolti'm, si vol, li puc fer referència a textos de més de dos mil anys, que fins i tot no estaven escrits ni en paper,

sinó en allò que era l'inici de l'escriptura, en allò que ja deien els sumeris, i no ha d'anar vostè als textos que facin al·lusions a relacions personals o a identificar relacions personals.

Aquesta era una prèvia, perquè al que jo volia anar era al contingut del que vostès deien. I en això tornar a repetir: escolti'm, si el que és el primer punt són unes tapes variades, perquè no es diu res, com diu el diputat d'Iniciativa, jo li diria, senyor diputat, que aquestes tapes, precisament, han estat i són el contingut del programa que el conseller de Treball va presentar en aquesta cambra; fixi's si són tapes prou importants, que és el programa, el programa d'exercici d'aquest executiu en matèria sociolaboral. Si vostès creuen que això no és important, s'equivoquen, perquè la responsabilitat d'aquesta cambra és no només legislar, sinó també controlar l'activitat de govern, i això és el que ha fet el Partit Popular en aquest punt.

En el tercer punt, amb el qual vostès ja avancen amb relació..., que per cert, ha estat aquest Grup l'únic que ha presentat la recuperació i la petició que es facin aquests pagaments endarrerits. Vostès no s'amoïnin, que podem arribar a una transacció amb Convergència i Unió, una transacció satisfactòria, no solament per a aquesta cambra, sinó satisfactòria per als centres col·laboradors de formació professional, que fan una gran feina. Aquesta transacció diu que es faran efectius aquests pagaments abans del 31 de desembre del 2002. Si vostès no volen aprovar-ho, serà la seva responsabilitat amb els centres de formació professional. Nosaltres –nosaltres– tenim la responsabilitat de fer aquests pagaments, i ho farem.

Respecte al dret de vaga, senyor Rañé, no sabia que a vostè li calia agafar el text constitucional per comprovar que el dret de vaga és un dret fonamental amb unes garanties específiques, i el dret i l'obligació de treballar no és aquest dret fonamental amb aquestes garanties específiques. Ja li ho podia haver explicat jo, no calia que agafés el text, sembla ser que vostè ho ha necessitat... (*Remor de veus.*) Ja li ho expliquem –ja li ho expliquem. Però, a més d'això, li torno a reiterar: la llibertat de tota persona està a fer allò que consideri, i en aquest cas la llibertat i el reconeixement del dret al treball, i l'obligació al treball, estan en el text constitucional, i nosaltres, el nostre Grup volem que, igual com hi ha el dret a la vaga –el dret a la vaga que, per cert, el Grup Socialista no va regular en tot aquest temps, i el Govern del Partit Popular sí que ho farà–, també hi hagi el dret al treball (*forta remor de fons*), el dret de totes aquelles persones que vulguin treballar.

El president

Senyora diputada, li ha passat el temps, i s'hauria de posicionar sobre les esmenes.

La Sra. Sánchez Camacho i Pérez

Molt bé. Senyor president, no acceptaríem les esmenes d'Iniciativa per Catalunya, cap ni una, i menys la darrera (*persisteix la remor de veus*) –i menys la darrera– perquè no és necessària, i sí que arribarem a una transacció, que és la que ha presentat aquest Grup respecte al pagament als centres col·laboradors.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats

El president

Moltes gràcies. Senyor López-Bulla, em demana la paraula per...?

El Sr. López Bulla

Per al·lusions que hem sentit tots, i en segon lloc, per demanar la seva amabilitat..., que llegeixi la transaccional, perquè un servidor no vota mai apriorísticament, i vull sentir aquesta transaccional.

El president

Molt bé, té un minut.

El Sr. López Bulla

Sí. Dono la meua paraula d'honor, amb tota la gran solemnitat –amb tota la gran solemnitat–, que quan citava el llibre de Lewis Carroll era per dir exactament que *las palabras tienen dueño*, i l'única referència era a exhibir, potser una mica amb una certa petulància, que un servidor era el pare de la idea i del concepte marc de relacions laborals de Catalunya. Si algú del seu Grup ha entès que jo volia fer una finta per fer coincidir de manera «pícaro» el llibre de Carroll amb el magnífic i bellíssim nom que vostè té, s'equivoca. És com si jo parlés de Sèneca i el senyor Ribó se sentís ofès. Em sembla, realment, això, un abús per part del senyor Ribó, que no tindria raó en aquest sentit. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Molt bé. Senyor Rañé, vostè me la demana per...?

El Sr. Rañé i Blasco

Per al·lusions, perquè en un torn en el qual el nostre Grup no havia presentat cap esmena i, per tant, no vàiem de ser al·ludits, he estat al·ludit directament.

El president

Ha estat contradit en la matèria, però no en les seves afirmacions, eh? Jo li agrairia...

El Sr. Rañé i Blasco

Quedo al seu bon criteri, president.

El president

Em sembla que no ha estat al·ludit, pròpiament dit. Li ho agraeixo.

Prego que es faci lectura de la transaccional. La secretària primera, que ho faci, si us plau...

La secretària primera

Transaccional amb l'esmena número 1 de Convergència i Unió, al punt número 3 de la Moció 973/06 del Grup Parlamentari Popular: «fer efectius abans del 31 de desembre del 2002 els pagaments endarrerits als centres col·laboradors».

El president

Moltes gràcies. Per tant, el text que sotmetem a votació és: els punts 1, 2 i 4... (*el Sr. López Bulla demana per parlar*) –un segon, senyor López Bulla–, 1, 2 i 4 del text original, i el punt número 3 queda amb el text transaccional llegit.

El Sr. López Bulla

Demano que es voti a part la transaccional aquesta.

Gràcies.

El president

Molt bé, gràcies.

Sotmetem primer a votació aquest text transaccional, el punt número 3 transaccionat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A continuació, la resta del text de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 63 en contra i 1 abstenció.

A continuació tractarem les quatre mocions subsegüents totes juntes i donarem per cada torn (*remor de veus*) –perdó–, donarem per cada torn deu minuts d'intervenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme i la xenofòbia (tram. 302-00242/06)

Com que totes tracten sobre la immigració, o concretament sobre... –perdó–, tracten sobre el racisme i la xenofòbia, donarem en primer lloc la paraula a la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds. (*Persisteix la remor de veus.*) Esperis un segon, senyora diputada... Prego a les senyores i als senyors diputats que creuen que en aquest moment s'han d'absentar de l'hemicicle, que creuen que se n'han d'absentar, que ho facin ràpidament. (*Pausa.*)

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Ja que em correspon iniciar a mi aquest torn d'intervencions per defensar les mocions que vam presentar amb relació a les interpellacions que tractaven d'una manera o altra de temes d'immigració, tinc la satisfacció d'anunciar que tots els grups

de la cambra hem arribat a una moció transaccional que serà sotmesa a votació.

Entenc que aquesta Moció transaccional expressa una vegada més la voluntat d'arribar a grans consensos pel que fa referència als temes d'immigració. Vull assenyalar també que aquesta Moció transaccional no és pura retòrica, que s'hi han introduït millores importants, que es donen passos endavant, i vull destacar-ho, precisament –precisament–, per valorar la importància que té, un cop més, haver arribat a aquest conjunt d'acords amb relació als temes de la immigració.

Expressem per part del nostre Grup la satisfacció, en concret, que s'hagin recollit aspectes que estaven introduïts en la nostra Moció inicial, especialment aquells que fan referència a la realització d'un pla de primera acollida a Catalunya, al fet que es comparegui a la Comissió de Política Social per presentar periòdicament la valoració i el seguiment del Pla interdepartamental d'immigració amb les dades de l'observatori de la integració social dels immigrants i l'aplicació del document de la Comissió d'Estudi sobre política d'immigració, i la potenciació de l'observatori de la integració social dels immigrants com a instrument de diagnòstic, però també de predicció.

Hi han altres coses. La Moció transaccional, tal com deia, nosaltres entenem que dona passos endavant, que introdueix millores, que és, per tant, molt important que s'hagi pogut arribar a aquest acord.

També vull dir que hi han, per part de la Moció que nosaltres presentàvem, dos punts que no s'han pogut introduir en aquesta Moció transaccional. També he d'assenyalar que, lògicament, en tot el text transaccional, tant el nostre Grup com tots els altres hem fet renúncies a favor dels acords i dels consensos, i això, evidentment, ho ha fet tothom –ho ha fet tothom. Però hi havia dos punts que nosaltres pensàvem que eren importants i que volem mantenir. En aquest sentit, pensem que no és cap contradicció mostrar, com he dit abans, la satisfacció i la valoració positiva amb relació a haver arribat a aquesta transacció i mostrar també que hi puguin haver diferències –perquè, de fet, n'hi ha– en temes com aquests. De fet, aquestes diferències s'expressen molt sovint en el debat polític, dins i fora d'aquest Parlament, i, per tant, tampoc és d'amagar que puguin ser-hi.

Un d'aquests temes que no han entrat en el consens és la petició que fèiem nosaltres..., o, millor dit, dèiem que el Parlament expressés la necessitat d'un pacte polític que impliqués assumir un codi ètic per al tractament de la immigració, que evités, entre altres aspectes, la utilització d'expressions que incitessin la xenofòbia i el racisme, així com l'ús partidista de la immigració. Evidentment que, aquest codi ètic, l'han de fer els partits, i s'hauria d'estendre més enllà, a la societat, i també als mitjans de comunicació, cal dir-ho. I, per tant, era una voluntat d'intencions, una expressió de voluntat, per part del Parlament, que s'emprengués una iniciativa d'aquest tipus. No ha sigut possible introduir-ho. Anuncio, per altra banda, justament, que retiro aquest punt de la seva votació i que demà mateix Joan Saura, el president d'Iniciativa per Catalunya, es dirigirà a la resta de partits polítics per fer la proposta de fer aquest

codi ètic per part de tots. Per tant, aquest punt, no el sotmetrem a votació.

Mantenim –això sí– l'últim punt de la Moció. La Moció té dues parts; el punt número 4 de la Moció, el mantenim. És aquell que parla d'ampliar els mecanismes de regularització ordinaris i d'agilitar-ne els tràmits. I anuncio també que acceptem l'esmena número 9, proposada per Esquerra Republicana de Catalunya.

Vull assenyalar per què o vull motivar per què mantenim aquest punt, que per nosaltres és molt important, començant amb la necessitat d'agilitar els tràmits, una cosa tan burocràtica però tan important. Per què? Perquè en aquests moments no ens trobem només amb unes persones que estan en situació legal i altres que estan en situació il·legal amb relació al seu procés de regularització, sinó que una mateixa persona s'està trobant, cíclicament, en situació legal i en situació il·legal, perquè tot el temps que triga a tramitar-se la renovació mateixa del permís de residència i de treball –quan expira un contracte se n'ha d'iniciar un altre, pot caducar entremig el permís de residència temporal– fa que moltes persones estiguin en una situació endèmica de provisionalitat que no afavoreix, en absolut, els processos d'integració. I això no és culpa d'elles, és culpa de l'Administració. I és l'Administració, amb la seva ineficàcia, qui està llençant a aquesta situació de precarietat i provisionalitat i d'incertesa aquestes persones.

Per altra banda, dèiem «ampliar els mecanismes de regularització ordinaris». Dir això, en aquests moments, fins i tot sembla broma, perquè el Govern central ha suprimit, amb una circular d'inicis d'aquest any, va suprimir el règim general de regularització, i això vol dir que en aquests moments una persona que tingui un treball, que tingui una oferta de treball, no pot aconseguir permís de treball ni de residència si no està dintre dels contingents. És a dir, el Govern s'ha centrat a definir contingents, però ha eliminat el règim general de regularització. I això és una barbaritat. És una barbaritat perquè provoca un desfasament entre la situació real en què es troba la gent, en què es troba el país, i els mecanismes que hi ha de regularització. Però és que a més a més els contingents, com saben vostès molt bé, han fracassat. Justament aquests dies..., recentment la premsa se n'ha fet ressò: s'havia previst que hi haguessin, en contingents, 10.885 ocupacions de llarga duració; només se n'han cobert 353, i se n'havia previst 21.195 de temporada i només se n'han cobert 9.146. Un veritable fracàs.

Els contingents no s'han cobert i, per altra banda, tenim a Catalunya 30.000 persones –30.000 persones– en situació irregular, la major part de les quals estan treballant, perquè no viuen de la caritat. I, per tant, nosaltres entenem que no donar sortida a aquestes situacions implica un dèficit molt important de drets de les persones i implica negar la possibilitat a tota la gent que hi ha aquí; però a més a més al propi país s'està provocant una mancança molt important en la cohesió social.

Per això nosaltres entenem que la regulació dels fluxos migratoris –que hi ha de ser; pensem que els fluxos migratoris s'han de regular– implica dues coses, com a mínim: per una banda fixar contingents –lògicament, s'han de fixar–, però per altra banda cal que hi hagi uns

mecanismes de regularització ordinaris, precisament per resoldre moltes –moltes– de les situacions, necessàries per al país, no només per a les persones que s'hi troben, que estan en situació d'il·legalitat malgrat elles; és a dir, és l'Administració qui provoca la il·legalitat. Insisteixo: 30.000 persones a Catalunya.

Per tant, nosaltres, que vam estar defensant en la interpellació la necessitat d'evitar les actituds del racisme i la xenofòbia –i això ho vam expressar en la nostra Moció, i això s'ha recollit, moltes de les coses que proposàvem, en la proposta transaccional–, hem d'insistir ara que malauradament s'està fent en el nostre país una ciutadania fragmentada i dual: tenim per una banda ciutadans lliures i amb drets i, per una altra, treballadors, només treballadors, amb drets retallats, en situació d'incertesa, moltes vegades amb precarietat, que estem abocant a la marginalitat.

I és per això que nosaltres no volem canviar drets per vots. I, per tant, nosaltres defensem –defensem–, justament, que els drets de les persones que estan treballant en el nostre país siguin respectats, siguin reconeguts; se'ls reconegui, també, drets de ciutadania.

És per això que nosaltres donem molta importància a aquest punt que mantenim i que sotmetrem a votació.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya (tram. 302-00244/06)

En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens, que té la paraula.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres, el nostre Grup ha denunciat també repetidament des d'aquesta mateixa tribuna moltes polítiques que considerem equivocades, tant del Govern de Madrid com del Govern d'aquí, de la Generalitat, respecte del tema de la immigració.

Ho hem fet repetidament, de la mateixa manera que haig de dir, també, que hem reclamat, i ja fa molt de temps, un acord ampli en matèria d'immigració, que sobretot faci inviable que es pugui utilitzar demagògicament i electoralment aquesta qüestió en alguns llocs on és fàcil que hi hagi aquesta temptació, sobretot a nivell local. I, per tant, em sembla que, tant com altres grups, com a mínim igual que els altres, estem legítims a dir que evidentment tots tenim dret –en el futur, des d'ara mateix, malgrat que hi hagi un text transaccional com tenim en aquests moments sobre la taula, sobre aquestes quatre mocions– a continuar definint molt clarament quines són les polítiques que nosaltres creiem que s'han de fer i quines són les que no s'han de fer, com alguna de les mocions també, ara per ara encara vives, continuen posant de manifest.

Nosaltres pensem que el text a què hem estat capaços d'arribar, amb molta negociació i amb esforç per part de tothom, i evidentment també amb retalls, també, que no agraden a alguns dels signants, és un text que d'alguna manera el que marca és un consens mínim indispensable per poder arribar a on hem arribat. I –ja ho he dit altres vegades, i gairebé sempre referint-me a aquesta mateixa matèria de la immigració– en realitat el consens no s'ha d'interpretar mai com la renúncia a les pròpies idees –cosa que ningú, cap grup d'aquesta cambra, ha de fer, ni en aquesta ni en altres matèries, i que a més a més és bo que continuem posant sobre la taula perquè la ciutadania entengui quines són les opcions que es posen al seu abast, tant en aquesta matèria com en altres–, però sí que vol dir que almenys som capaços de definir en quins punts sí que podem treballar tots en la mateixa direcció.

I en aquest sentit joestic d'acord amb el que deia fa un moment la senyora Dolors Comas, que seria un error pensar que, perquè hem de fer renúncies per arribar a aquest consens, en realitat el text resultant no és un bon text. Jo crec que, en aquelles matèries que es defineixen en aquesta transacció, podem dir que veritablement hi ha unes línies de treball positives i, a més a més, hi ha algunes obligacions, lògicament per al Govern, de cara a anar definint unes polítiques més clares en matèria d'immigració.

En la pròpia introducció, insistim una vegada més –i em sembla que mai ho farem prou– que no podem utilitzar –com deia fa un moment– aquesta qüestió de la immigració com un instrument de confrontació social. Aquest és un element també clau; és fàcil que hi hagi temptacions de fer-ho, però no ho podem fer i crec que no tenim dret a fer-ho.

Insisteixo, doncs, que al darrere d'aquest text hi ha, hi continua havent i hi haurà opcions diferents, polítiques diferents, propostes diferents per a la ciutadania, per com fer front a aquesta problemàtica, amb unes polítiques molt concretes, però, en qualsevol cas, el que queda escrit queda escrit i és important que compti amb el suport de tots els grups d'aquesta cambra.

Evidentment tots hem fet renúncies –insisteixo. Alguns hi volen posar més èmfasi i, per tant, no volen retirar almenys algun punt de les seves mocions originals. Jo haig de dir que, nosaltres, en totes aquelles mocions que se sotmetin a votació més enllà d'aquest text transaccional, nosaltres, ens abstindrem. I no perquè no estiguem d'acord, per exemple, que evidentment hi ha d'haver una regularització ordinària, és a dir, s'ha de donar peu, possibilitat, que les desenes de milers de persones que estan en aquest país canviïn de situació, les que estan irregulars deixin d'estar irregulars i puguin ser ciutadans de ple dret; no perquè no estiguem d'acord amb això; no perquè no estiguem d'acord, també, amb algunes de les propostes que literalment fa Esquerra Republicana a la seva Moció en el sentit de dir que, per part del Govern de l'Estat o del Govern de la Generalitat, es poden fer millors polítiques i que hi ha algunes de les lleis, de les normes que hi ha actualment en vigor, i que ells han aprovat amb les seves majories, que han demostrat clarament la seva inutilitat en aquesta matèria; insisteixo, no perquè no estiguem d'acord en alguns termes d'aquests, però ens

semblaria incoherent, ens semblaria estrany i difícil d'explicar que, havent retirat la nostra Moció i, per tant, no votant-nos nosaltres mateixos el nostre text, votéssim a favor d'altres textos, encara que, com dic, podem estar-hi d'acord.

És perfectament legítim que cada grup defensi les seves polítiques, faci les seves propostes –nosaltres mateixos les continuarem fent–, però, senyores i senyors diputats, el que entenem, i és això el més positiu d'aquesta sessió, pel que fa referència a la immigració..., hem estat capaços de fer un text que dóna unes pistes de treball, unes línies de treball molt interessants, i que al final fa possible allò que sembla ser que alguns no van creure que fos possible després de la darrera sessió plenària. Si vostès ho recorden, algunes agències, alguns mitjans de comunicació, després de veure que tots demanàvem consens però, al mateix temps, que ens tiràvem uns certs plats pel cap, alguns mitjans o algunes agències van dir que no semblava possible que poguéssim arribar a un text mínim d'acord, a aquest consens mínim indispensable –en deia jo fa un moment– al qual hem arribat.

Jo crec que, remarquant que el consens no vol dir –insisteixo– que no hi hagi pluralitat, que no hi hagi línies de treball diferents, és important també que li diguem a la ciutadania, amb la claredat amb què crec que ho veurem d'aquí un moment reflectit en el taulell de votació, que som capaços de marcar unes línies bàsiques de treball i que, a més a més, hi ha aquest compromís que, com es diu a la introducció d'aquest text, ens porta a no utilitzar la immigració com a instrument de confrontació social.

I és important també que, a això, hi haguem afegit un rebuig explícit, clar, d'aquesta cambra, que sabem que hi era però que és important repetir-lo, insistir-hi, no ho farem mai prou, en el sentit que rebutgem també totes les expressions de racisme i de xenofòbia. Això és important perquè vostès saben que sempre hi ha la temptació, fora d'aquesta cambra, que aquestes expressions es manifestin i d'intentar utilitzar-les en benefici de determinats grups, que, de moment, sortosament, no tenen la legitimitat democràtica que tenim les persones i els grups que estem aquí. I, per tant, és important que no ens cansem de repetir que, en això en concret, sí que som capaços de posar-nos d'acord.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'integració dels treballadors i els residents estrangers extracomunitaris (tram. 302-00246/06)

En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem al davant d'unes mocions que han tractat –i en el seu moment vam tenir, apassionadament, en aquesta cambra, l'ocasió de discutir– un tema que en aquests moments és fonamental des de l'òptica de les societats europees: la immigració extracomunitària que arriba a casa nostra.

Davant d'això, és bo que hi hagi uns mínims que es puguin acordar. Però aquests mínims és evident que no obsten que hi ha polítiques diferents d'immigració.

Jo començaré, amb el temps que tinc, posant sobre la taula aquelles aportacions que ha fet el nostre Grup a la part consensuada i remarcaré, en la segona part, allò que mantenim viu perquè creiem que són elements essencials de la política d'immigració que no hem vist reflectits en aquest text transaccionat.

En la part transaccionada, nosaltres hem partit sempre d'una doble idea, la política immigratòria té dos vessants: la laboral i la solidària; hi ha un tema que són necessitats de mà d'obra de societats desenvolupades i necessitat d'altra gent a treballar, a buscar treball en altres països sortint del seu, que no en tenen, i un altre aspecte, que és de solidaritat: de gent que té dificultats, o de tipus de supervivència política o de supervivència econòmica, la capacitat d'acollida que tenen els països que no tenen aquestes dificultats.

Dos vessants, doncs, de la política immigratòria i dos vessants, també, en la gestió de les polítiques: gestió de fluxos i gestió d'acollida; no pot haver-hi bona gestió d'acollida sense que la mateixa Administració tingui la gestió dels fluxos. I, això, ja avanço que és un dels punts clau pels quals nosaltres mantenim vius els dos primers punts de la nostra Moció, de la nostra proposta de Moció.

Quins apartats de la transacció hem –nosaltres– ajudat a contribuir, amb la nostra modèstia..., a aquesta transacció? Nosaltres hem insistit que hi ha d'haver..., l'aspecte de contractació en origen és un element fonamental de les polítiques d'immigració. Seria il·lògic que, havent aprovat en aquesta cambra iniciatives per a la contractació en origen; seria il·lògic que, tenint el Govern a davant un decret de creació de xarxes d'intermediació, aquesta Moció avui hagués prescindit d'un punt important, cabdal, com és la política de contractació en origen.

Nosaltres creiem que queda excessivament suau, la redacció, perquè el Govern ja te l'obligació, des de fa un any, de tirar això endavant, i de moment sembla ser que avancem a les palpentes. Però bé, almenys la Moció recorda que això és una obligació: tenir unes polítiques pròpies de contractació en origen.

Segona aportació: polítiques d'acollida. Es remarca un cop més que cal formar la gent que arriba. I formar és donar-los drets, drets a conèixer el país d'acollida, a conèixer quin és el marc legal on es mouen, quin és l'entorn sociocultural, quina és la llengua o llengües del país d'acollida. I, això, hi havia alguna resolució presa; el problema és que tampoc es compleix.

Per tant, amb aquesta transacció, reconec que el Govern se n'escapa prou bé, perquè queda una mica etèria,

l'exigència que té el Govern de complir coses ja aprovades –des de fa un any, repeteixo. Però, bé, si sembla que això és el consens majoritari, per aquest punt no quedarem. Que quedi clar que una de les polítiques d'acollida passa per formar...; l'obligació..., és l'obligació, donar el dret, al qui arriba, a conèixer, a inserir-se al país; no és exigir al qui arriba, no, és donar-li el dret... A vegades es confon les dues coses.

Segona qüestió que hem posat sobre la taula i s'ha admès: hi ha d'haver un estudi numèric del que costa, dels pressupostos que s'han d'incrementar per evitar el conflicte social en aquelles prestacions no universals. Estem parlant del 0-3 anys, estem parlant de les beques, estem parlant dels menjadors, que és allà on hi ha conflicte entre el penúltim i l'últim, estem parlant de qüestions socials, i això s'ha d'avaluar, i no ha de fer por dir-ho, perquè a la quotidianitat aquest conflicte la gent el viu i el viu malament, i si es viu malament, d'aquí se'n deriven bases per al racisme i la xenofòbia. Els polítics han de parlar clar, se'ns demana parlar clar a aquesta cambra, on estem legitimats per les urnes, perquè si no ho fem aquí, els demagogs ho faran a fora de la cambra. Per tant, ja em coneixen el meu estil, que és parlar clar aquí els qui tenim legitimitat per fer-ho, i diguem les coses pel seu nom. Cal un estudi per veure quin impacte pressupostari té l'acollida de nova gent amb relació a aquests serveis no universals, perquè el qui cau de la cua i hi tenia dret abans de l'arribada de nova gent aquest és un potencial xenòfob, hem d'evitar que surti per aquí la xenofòbia, per problemes de repartiment de la misèria. Diguem-ho clar, no passa res. A vegades sembla que parlar d'aquests temes..., es considera la ciutadania infantil. La ciutadania és adulta, i quan no la considerem adulta és quan hi ha terreny per als demagogs.

Tercera qüestió: la política religiosa aprovada fa un any en aquesta cambra. Se n'escapen prou bé, també, els del Govern quan no els exigim que compleixin, però bé, tornem a posar sobre la taula que cal que vagin desenvolupant la política religiosa. Bé, ja li demanarem el control de compliment al Govern d'aquí a poc, a veure com ho està fent. Política religiosa que si s'hagués avançat en temps, possiblement ens hauríem evitat alguns dels conflictes recents en qüestió de mesquites, però bé, hi tornarem a insistir.

I control d'illegalitats. Això és una aportació d'Esquerra, també, en aquesta..., illegalitats com treballar amb mà d'obra clandestina. Que ens presentin un pla d'inspecció laboral per perseguir aquells empresaris que estan utilitzant mà d'obra clandestina.

En tercer lloc, hi ha un tema que és la minimització dels fluxos migratoris que tenen bases econòmiques. Per quina raó? Perquè és que el pitjor que pot passar a una persona és haver d'emigrar. Per tant, això passa per un canvi, un tomb, de cent vuitanta graus en la política de cooperació internacional. Nosaltres hem acceptat aquesta transacció, s'ha incorporat l'element d'ajuda al desenvolupament, que vol dir ajuda a la inversió en origen. Per nosaltres l'origen és el Marroc, com a prioritat, aquesta paraula ha saltat de la transacció, però se sobreentén que la solidaritat sempre va en cercles centrals, des del nucli familiar, el municipal, el nacio-

nal i els internacionals pròxims, això és així aquí i a tot arreu, i, per tant, el lògic és que la nostra política de cooperació prioritzi el nord d'Àfrica, i cal exigir a la Unió Europea sensibilitat amb relació al tercer món més pròxim, que és el nord d'Àfrica, i, per tant, també, polítiques des de Catalunya, que ja estan fent, curiosament, alguns empresaris i algunes patronals, que estan abordant la possible ajuda al desenvolupament econòmic directe, que és el millor, donar la canya de pescar, no el peix. Això ha quedat, més o menys, incorporat, d'una forma així una mica genèrica, però, en fi, ja se sap, quan hi ha consensos.

I l'última qüestió aportada és el control parlamentari. A nosaltres ens hauria agradat, i per això mantenim viu el punt 2, que el control parlamentari no sigui només del Pla d'immigració, el Pla interdepartamental, davant de la Comissió de socials, sinó que jo crec que el tema té prou rang per passar al Ple parlamentari i per no només discutir el seguiment del Pla d'acollida, sinó fer un pas més, ser agosarats i que no passi el que el senyor Duran i Lleida, curiosament, deia l'altre dia en unes declaracions, que després no són coherents a l'hora d'aplicar la política aquí, que deien: «Home, no pot ser que siguin les patronals i els sindicats que directament diguin quin contingent de mà d'obra es necessita, directament amb el Govern de Madrid, i que els qui tenim la part de sobirania que tenim, la poca part de sobirania que tenim, i que ens obliga a tenir unes polítiques d'acollida d'intermediació laboral aquí, ni se'ns informi, diguem-ne, del tema del contingent.» Per això, jo mantinc viu el punt 2, que és el Ple parlamentari, com fa el Quebec, que anualment hi compareixen sindicats, patronals, ONG vinculades a la immigració i, fins i tot, esglésies, perquè el component comunitari de la immigració per tots és evident, compareixen davant el Parlament i, llavors, s'acorden. Bé, en tot cas, això s'ha millorat, hi ha un control parlamentari sobre la immigració, però hi falta aquest punt.

Per tant, és per aquesta raó que mantenim vius els punts 1 i 2. 1, en el qual diem: «Escolti, està molt bé el consens a Catalunya, però el que veiem és una mica asimètric, perquè les polítiques del Govern de Madrid no són consensuades.» Per tant, no és lògic fer veure la política de l'estruç, aquí tot el món està d'acord, però, en realitat, els qui tenen la part de fluxos, que és el Govern de Madrid, aquests no consensuen. O sigui, aquí ens fan consensuar la d'acollida, però, en canvi, no hi ha consensos sobre la de fluxos. Home, aquest consens és coix, absolutament coix, anem a pota ranca, i a mi no m'agrada, no m'agrada donar aparences del que no és. Hi ha una part de consens a Catalunya sobre les polítiques d'acollida. D'acord, fantàstic, un pas endavant, però, en canvi, queda tota l'altra part, que depèn de polítiques de regulació de fluxos, de regularització de la situació dels treballadors, de control dels fluxos interns, que no es provoquin aquests moviments anàrquics a dintre, entre la població, fins i tot, sense papers a dintre l'Estat, etcètera, etcètera. Això són competències que, per desgràcia nostra, no estan en les nostres mans.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

Per tant –i vaig acabant, senyor president–, primera qüestió: és evident que això..., nosaltres no podem donar suport a les polítiques que es fan en aquest sentit, i, per això, mantenim el punt 1.

I punt 2: com a lògica, perquè estem a favor d'una política integral d'immigració, reclamem el traspàs d'una sèrie de competències per poder practicar a Catalunya la política integral. Jo no sé què farà el Grup de Convergència i Unió en aquest apartat 2, ja entenc que a l'1 li és difícil votar a favor de la nostra posició, no sé què farà en el 2, que es limita a demanar traspàs de competències per poder practicar una política integral d'immigració. Però, en fi, en tot cas, això és el que hi ha i així els ho hem explicat, com diu aquell.

Gràcies, senyor president.

El president

Perdó, un segon només, senyor diputat. Digui'm què és el que vol que posi a votació. Tot?

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, concretament el punt 1 i punt 2...

El president

Sí.

El Sr. Huguet i Biosca

...de la meva Moció...

El president

Sí.

El Sr. Huguet i Biosca

...i anuncio que accepto totes les esmenes d'Iniciativa per Catalunya, excepte la número 2 d'Iniciativa per Catalunya...

El president

Excepte la 2.

El Sr. Huguet i Biosca

La 2. Totes aquelles esmenes que fan referència als punts 1 i 2 de la Moció d'Esquerra Republicana, eh?

El president

D'acord. Moltes gràcies.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'integració social dels immigrants
(tram. 302-00248/06)

Té la paraula ara l'illustre diputat senyor Daniel Sire-ra, en nom del Grup Popular.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en les darreres setmanes, per no dir mesos, s'ha parlat, i s'ha parlat molt, força, de la necessitat d'arribar a un gran acord, a un gran pacte polític, en matèria d'immigració a Catalunya, per evitar que el tema de la immigració fos utilitzat per algunes forces polítiques parlamentàries, però també, com s'ha insinuat, per algunes forces polítiques extraparlamentàries, per atiar un cert sentiment de rebuig social envers les persones immigrades. I, com s'ha dit també, alguns creien..., el senyor Masllorens feia referència a mitjans de comunicació, però també hi havien alguns polítics que creien que era del tot impossible arribar a un acord en aquesta matèria després del debat i les interpellacions, i també després de l'enrenou que es va viure, fa unes setmanes, com a conseqüència de l'anunci de la construcció d'un oratori musulmà a la població de Premià de Mar.

I en una democràcia parlamentària, les paraules, els discursos i les actituds polítiques són certament fonamentals. Vam tenir, per tant, l'oportunitat, els quatre grups parlamentaris, també el Govern de la Generalitat, a través de la Conselleria de Benestar Social, de confrontar les nostres idees en el debat de les interpellacions, que van donar origen a les mocions que avui sotmetem a la consideració d'aquest Parlament. Però, en democràcia, si les paraules i els discursos són importants, el valor suprem, l'expressió màxima de la voluntat política dels ciutadans i dels diferents grups polítics, es manifesta en el vot lliure i responsable davant d'iniciatives, davant de diferents receptes dels grups parlamentaris, davant de diferents propostes que els grups polítics presentem per tractar de donar resposta no només a les necessitats i a les inquietuds dels ciutadans que legítimament representem, sinó també per aconseguir un millor futur a aquelles persones que, per raons legals, no poden votar, però que tenen necessitats socials que tots plegats hem de tractar de cobrir.

Per aquest motiu, senyores i senyors diputats, el nostre Grup es felicita que avui, per enèsima vegada, aquest Parlament torni a expressar, mitjançant el vot dels diferents grups parlamentaris, que volem treballar plegats per assolir una veritable integració social dels immigrants; que volem treballar plegats per acabar amb les màfies que trafiquen i s'aprofiten dels immigrants; que volem treballar plegats tots els grups parlamentaris per garantir l'educació i la formació de les persones immigrades; que volem treballar plegats per incrementar l'oferta de serveis socials, d'habitatge social, per a totes les persones que viuen i que treballen a Catalunya, amb independència del seu origen, i que volem treballar plegats, també, per eradicar de la nostra societat qualsevol expressió de racisme o xenofòbia.

I, com ha dit la senyora Comas d'Argemir, i també el senyor Masllorens, no es tracta d'una simple declaració

d'intencions, hem fet propostes concretes perquè les diferents administracions les puguin desenvolupar en l'àmbit de les seves competències en matèria d'integració social dels immigrants.

I aquest Parlament, avui, amb aquesta aprovació de la Moció transaccionada pels cinc grups d'aquesta cambra, haurà de fer, conjuntament amb el Govern, un seguiment continuat del desenvolupament del Pla interdepartamental d'immigració per tal d'adaptar-lo a les noves necessitats socials que es vagin plantejant.

I nosaltres, senyores i senyors diputats, el Grup Popular, no es cansarà, en absolut, de cercar el consens i l'acord parlamentari en el màxim possible de matèries, però, fonamentalment, també, en el tema de la immigració, i crec, sincerament, que malgrat que algun representant d'algun partit polític ha parlat que els consensos, a vegades, poden arribar a ser falsos, crec, sincerament, que no hem de fatigar-nos en el fet que, de manera periòdica, anem actualitzant i refermant davant de la societat a la qual representem el nostre compromís de no utilitzar la immigració com un factor de confrontació social.

Jo crec, senyores i senyors diputats, que hem fet, tots els grups polítics, un gran esforç per cercar el consens, un consens que, com deia també la senyora Comas, no ha estat fictici, un consens que crec sincerament i crec de debò que pot donar tranquil·litat i pot donar també confiança a la societat catalana, a l'autòctona, però també a la societat catalana novvinguda.

Lamento, i lamento profundament, que no tots els grups hagin entès de la mateixa manera la necessitat d'arribar a aquest acord parlamentari, que no hagin entès la utilitat real d'aquest acord unitari del Parlament de Catalunya i, per tant, del poble de Catalunya. En tot cas, pot ser legítim, des del punt de vista partidari o partidista, participar en un acord i, al mateix temps, mantenir propostes que surten fora d'aquest acord polític i parlamentari. Quan feia referència el senyor Huguet a un seguit de propostes que han estat transaccionades, però que vostè, doncs, deia que no eren ben bé allò que a vostè li agradaria i que, d'alguna manera, restava importància a algunes d'aquestes propostes que hem consensuat entre tots els grups parlamentaris, jo li he de dir, li he de confessar, amb tot el respecte, senyor Huguet, que em sentia certament trist que vostè estigués signant un acord i de la mateixa manera estigui, d'alguna manera, criticant aquest acord per insuficient, no? En tot cas, jo crec que era important haver assolit amb tota força aquest acord polític.

Nosaltres hem tractat, sincerament, de fer aportacions i hem tractat també, senyor Huguet, senyores i senyors diputats, de fer aportacions positives, no?, i també hem fet renúncies, com han fet la resta de grups o com ha fet el Grup Socialista, i també, d'alguna manera, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, de fer renúncies per tractar de cercar aquest acord necessari, aquest pacte polític necessari, en matèria d'immigració. Vostès, el Grup d'Esquerra Republicana, en canvi, mantenen una reprovació política al Govern de l'Estat, no? Jo li he de dir, sincerament, que aquesta és una manera com a mínim peculiar per part del seu Grup de cercar el consens amb la resta de forces polítiques d'aquest Parlament.

En tot cas, senyor president, senyores i senyors diputats, li anuncio que nosaltres retirem tots i cadascun dels punts de la nostra Moció en benefici de la transacció a la qual hem arribat, i, per tant, li avanço, senyor president, que nosaltres votarem a favor del consens i de l'acord polític i en contra de les iniciatives que, de manera legítima, però unilaterals, mantinguin vives la resta de grups que han presentat les seves mocions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Neus Munté.

La Sra. Munté i Fernàndez

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors i senyores diputats, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a mi també em pertoca expressar la nostra satisfacció per la transacció que hem pogut consensuar tots els grups d'aquesta cambra i que recull l'esperit i que recull el que era l'objectiu de la majoria de les mocions i de les esmenes presentades pels diferents grups, entre ells també el nostre.

Les esmenes de Convergència i Unió tenien com un dels seus principals objectius reiterar els acords presos per aquest Parlament en matèria d'immigració, concretament el document elaborat per la Comissió d'Estudi i la Moció 60/VI, reiterar la seva plena validesa, la seva plena oportunitat. Fa només un any que aquests acords van ser presos en aquesta cambra i, a més a més, s'hi va fer un treball rigorós per part dels grups parlamentaris, per part dels experts que hi van participar, de síntesi, de diferents posicionaments, en benefici d'un acord que constitueix la base sobre la qual les diferents administracions han de treballar a l'hora de desplegar les seves actuacions en matèria d'immigració.

Entenem que cal aprofundir en aquestes recomanacions, en aquests suggeriments que es feien en aquests documents, que cal desplegar-les i cal anar a fer el seu seguiment, el d'aquest i el d'altres instruments que tenen també com a principal objectiu avançar en la millor integració social dels immigrants; em refereixo al Pla interdepartamental d'immigració. Per això una part de les nostres esmenes, i que també han estat aportacions en el document final, anava en la línia d'instar el Govern de la Generalitat a comparèixer davant la comissió corresponent per presentar l'estat d'execució d'aquest Pla interdepartamental i per fer el seguiment del document abans esmentat.

També hem volgut fer incidència en l'atenció a les persones immigrades –com deia la consellera Rigau en la seva resposta a les interpellacions–, que és l'eix vertebrador de la integració social, ja que amb el desplegament de les polítiques actives és com podem avançar millor en la direcció que tots volem. És per això que parlem d'intensificar, d'incrementar les accions en els àmbits de l'habitatge, de l'educació, dels serveis de benestar, conjuntament amb els ens locals, de desenvolupar accions de conscienciació ciutadana i de preparar

l'acollida dels immigrants amb un pla general d'acollida, al qual abans ja ha fet referència la diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

Pel que fa al resultat final, al document final, a aquesta transacció, jo voldria dir-li al senyor Huguet, al diputat d'Esquerra Republicana, que, dels tretze punts dispositius que conté aquesta transacció, nou parlen d'intensificar actuacions del Govern de la Generalitat o aporten noves línies d'actuació. Jo no m'ho puc mirar des del prisma de si el Govern surt o no ben parat; a mi em sembla –i ho han reconegut tots els grups, no només jo– que es tracta d'una intensificació de les polítiques, d'una posada al dia de les polítiques que ja es vénen portant a terme des del Govern de la Generalitat, i em sembla que val la pena reconèixer-ho, que això és molt positiu.

En tot moment, hem partit de la premissa que l'arribada de les persones immigrants representa un repte de primer ordre per a Catalunya i per a totes les administracions que han d'actuar coordinadament per desplegar tots els mecanismes d'acollida i d'assentament; també de la premissa que cal preparar el conjunt de la nostra societat per als canvis que la immigració provoca en el nostre model social i cultural. És aquest un model fet a partir del convenciment de la igualtat de drets i deures, on els nouvinguts han de poder entrar amb les màximes facilitats, assumint –això sí– els valors comuns i enriquint-los.

Els diferents grups parlamentaris teníem i tenim una gran responsabilitat a exercir –la societat ens ho demana–, que és treballar des del consens i no instrumentalitzar el fet de la immigració. És absolutament legítim que cadascú vulgui introduir els seus matisos, els seus plantejaments més irrenunciables, però penso que val la pena treure aquesta qüestió, el fet de la immigració, del que és la picabaralla purament partidista que no ens porta enlloc, de curta volada, i situar-la, situar aquesta qüestió en el terreny d'on ja no s'hauria de moure més: en el terreny de l'autèntic debat de les implicacions, de la situació necessària que la immigració ens porta a fer de moltes coses i de molts conceptes, i, en definitiva al debat de quines àrees cal prioritzar, de quines mesures cal emprendre, en benefici –això sí– del conjunt de membres de la nostra societat.

És amb aquesta voluntat –que penso que s'ha mantingut en bona part per tots els grups que estem aquí– que s'ha pogut assolir una coincidència en el que és el contingut de la Moció que a continuació sotmetrem a votació. Jo entenc que no és aquest un nou punt de partida, ni cap nou acord; en l'acord, ens hi movem ja fa temps, com he dit abans. I crec interpretar que la Moció transaccional que avui, previsiblement, aprovarem és la posada al dia d'uns compromisos, com deia abans, d'uns continguts concrets que ens han de permetre continuar promovent una política fonamentada en accions orientades a la plena integració social, a combatre l'exclusió i a generar, també, iniciatives orientades al desenvolupament social, econòmic i democràtic dels països d'origen de la immigració.

I és cert que, per arribar a coincidències importants, sempre cal deixar alguns aspectes de banda –alguns grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la

paraula han parlat de renúncies–; si no, no seria mai possible consensuar res. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com a grup majoritari i que dona suport al Govern d'aquest país, té l'obligació, a més, de facilitar aquestes coincidències en benefici de tothom. Algun grup parlamentari –ja s'ha anunciat des de l'inici–, des de la seva sobirania –i això no ho discutirem pas–, manté per ser votats alguns punts de la Moció, alguns punts de la seva Moció originària que entenen que la Moció transaccional no recull. Vull referir-me a un d'aquests punts, per la referència, doncs, directa que el senyor diputat del Grup d'Esquerra Republicana ha fet al Grup Parlamentari que represento.

Nosaltres, avui, en la votació que farem a continuació, li asseguro que no renunciem a cap reivindicació, a cap vella però també molt actual reivindicació, com és el traspàs de les competències en matèria de control de fluxos i la inspecció laboral. Creiem fermament –i així ho hem dit sempre–, que Catalunya necessita poder disposar de tota la capacitat per fer una política pròpia envers la immigració, i això passa –i també ho hem dit, i amb aquestes paraules– per poder decidir el volum i el tipus d'immigrants en base a les necessitats i a les especificitats del nostre mercat laboral, i per poder disposar també, entre d'altres coses, de competències en matèria d'inspecció. (*Remor de veus.*)

Insistirem en aquesta qüestió allà on calgui i quan calgui. Que hi volem participar d'una forma més efectiva, molt més efectiva, en la determinació dels contingents, en el disseny general de la política d'immigració, ho diem fa molts anys i ho seguirem discutint, ho seguirem negociant, ho seguirem reclamant. I vostè ho ha sentit dir al molt honorable president, a l'honorable consellera de Benestar Social, ho ha sentit dir en els debats de política general. Ara bé, avui, senyors i senyores diputats, senyor president, el nostre vot aquí és un vot per aconseguir un consens majoritari d'aquesta cambra, com he dit abans, per posar al dia, per actualitzar i per millorar aspectes de les polítiques d'integració dels immigrants. No és un vot que busqui reprovar res ni ningú, perquè avui no comencem ni acabem res. Demà hem de seguir treballant, tots, amb matisos diferents, com també deia abans, amb matisos diferents i amb accents diferents, que són els nostres, però per un mateix objectiu, que és integrar, que és incorporar, que és cohesionar i que és assumir col·lectivament un projecte comú de país. I entenc, entenem que la Moció que aprovarem serà un pas important en aquest camí.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. (*El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.*) Senyor diputat, em demana la paraula?

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, senyor president. Del punt viu d'Iniciativa per Catalunya, demanaríem poder votar per separat...

El president

El punt...?

El Sr. Huguet i Biosca

...el punt que queda viu d'Iniciativa per Catalunya. (*Veus de fons.*) Queda viu, queda viu. Hi ha un punt que queda viu.

El president

Perdoni, però no el tenia detectat. Hi ha un punt que vostès volen sotmetre a votació.

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, el 4, el 4 de la Moció d'Iniciativa.

El president

Un segon, un segon... El punt 4 d'Iniciativa: «estima que per a garantir la cohesió social...», és aquest?

El Sr. Huguet i Biosca

«Instar el Govern de l'Estat a ampliar els mecanismes...»

El president

«Instar el Govern de l'Estat a ampliar...», d'acord.

El Sr. Huguet i Biosca

Per separat, del primer apartat, l'última frase, que diu: «o un projecte d'autoocupació», i l'apartat tercer: «concedir permís de residència...»

El president

I el punt tercer...

El Sr. Huguet i Biosca

«Concedir permís de residència als familiars dels...»

El president

Del tercer, tot? (*Pausa.*) D'acord.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies.

El president

Molt bé.

A veure, primer sotmetrem a votació el text transaccional amb tots els grups.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per unanimitat.

Del text d'Iniciativa per Catalunya Verds, el punt 4, votem ara les dues frases que Esquerra Republicana vol votar separades, que és, del punt primer, a partir de: «o un projecte d'autoocupació», i tot l'epígraf tercer. Votem això.

Ha estat rebutjat per 5 vots a favor, 67 en contra i 58 abstencions.

A continuació, la resta del text d'aquest punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 67 en contra i 47 abstencions.

Passem ara al text d'Esquerra Republicana, i votem els punts 1 i 2, incorporant-hi les esmenes que hi fan referència d'Iniciativa per Catalunya Verds, excepte l'esmena 2. Senyor Huguet, és així? (*Pausa.*)

Posem a votació aquest text.

Ha estat rebutjat per 18 vots a favor, 66 en contra i 46 abstencions.

————— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments obligatoris (tram. 302-00243/06)

Passem, ara ja, al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els ensenyaments obligatoris. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i ho fa la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig. (*Persisteix la remor de veus.*) Esperis un moment, senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

Gràcies.

El president

Pot començar.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que avui presentem, evidentment, correspon..., sobre els ensenyaments obligatoris, i parteix d'una primera visió, que, evidentment, a nosaltres ens agradaria que aquest Projecte de llei que ha presentat el Ministeri fos realment retirat; però això ja ho vam veure en l'anterior Moció, i, a més a més, hem vist com amb les formes això no es vol aconseguir, perquè fins i tot en el lloc de més participació, com és el Consell Escolar de l'Estat, no es van debatre les possibles esmenes que hi havia. Per tant, hi ha poques possibilitats que aquest tema es porti d'aquesta manera, retirant la proposta... Des del Govern de la Generalitat se'ns diu que hi ha intenció de negociar. Per això nosaltres pensem que cal vetllar per aquesta negociació. Evidentment, el Govern té les seves possibilitats, però per nosaltres hauria de ser que una negociació no representi, en cap cas, pèrdua de les competències educatives que Catalunya té transferides, aquelles competències que tenim o aquell lloc a dintre de tenir un sistema educatiu propi, un tarannà propi per a Catalunya en l'educació, que no hauríem de perdre ni retrocedir en aquesta negociació. Aquest és el nostre primer punt per poder passar a la votació.

Els altres punts tenen a veure, evidentment, amb quin tipus d'escola volem en els ensenyaments obligatoris. Volem una escola per a tothom, volem seguir els criteris de l'escola inclusiva, criteris que ens diuen que cal atendre la diversitat i la pluralitat dels alumnes, i atendre la diversitat i la pluralitat dels alumnes nosaltres sabem que és possible si donem més recursos humans

als centres d'infantil i de primària. I evidentment, aquí, quan diem també més recursos humans, també diem altres recursos necessaris, i altres recursos necessaris per nosaltres també passa per tenir unes bones instal·lacions en les escoles d'infantil i primària, unes ràtios més baixes. Aquests aspectes són importants a l'hora de pensar en la qualitat de l'educació, en la qualitat que tots i totes volem en els centres de secundària. I també per als de primària, però en els de secundària, per la seva grandària, és important que hi pugui haver molta autonomia en el centres per tal que puguin organitzar aquest atendre la diversitat i la pluralitat. I per nosaltres, aquesta atenció a la diversitat i a la pluralitat passa per tenir recursos.

Em sembla que ha quedat demostrat en aquests anys d'aplicació de la LOGSE que hi ha d'haver una ferma voluntat a atendre aquesta diversitat, però que sols és possible si es compta en els centres amb els recursos necessaris, amb un nombre de personal possible, per poder fer agrupaments flexibles, poder atendre la diversitat, tant d'aquells que necessiten que l'escola els pugui donar més, com d'aquells que necessiten que a l'escola se n'hi doni més, que no sigui l'alumne que s'hagi d'acoblar al que està impartint el mestre a la classe sinó que sigui tota l'escola que es pugui anar adequant al que vol i necessita l'alumne.

Per això creiem que, en els alumnes estrangers d'incorporació tardana al sistema educatiu, necessitem recursos compensatoris, i cal donar i dotar els centres d'aquests recursos compensatoris, per poder atendre, també, aquests alumnes en els propis centres.

I un aspecte, per nosaltres, també molt important és que, per al funcionament dels centres –no estic dient per al manteniment, sinó per al funcionament–, en les aules, en aquells temes de gestió educativa, de nous materials, eh?, pensant en les noves tecnologies, en els centres d'educació infantil i primària, com que compten amb molt pocs recursos que els arriben des de la Generalitat, tenen poques possibilitats d'aconseguir, fins i tot, avantatges en els temes de dotació econòmica, per aconseguir a bons preus, doncs, per exemple, ordinadors, eh?

Això fa que nosaltres proposem un increment d'un 50% en dos anys... –que és, per allò..., per dir-ho amb paraules, doncs, que tots en entenguem, la xocolata del lloro, eh?, encara que hi surti la paraula 50%–, incrementar un 50% en dos anys la dotació econòmica que reben els centres públics d'educació...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

...infantil i primària, en concepte de funcionament.

Aquesta és la Moció que presentem per tal d'aconseguir, de tots i totes, la votació necessària per tirar endavant.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president; des de l'escó. Nosaltres hem presentat una esmena únicament i exclusivament al punt 1; a la resta de punts no n'hem presentat cap perquè ja ens semblen, doncs, adequats –tot allò que fa referència a augmentar els recursos humans i econòmics per a la dotació als nostres centres públics–; llavors, no m'hi estendré més.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El que sí que nosaltres hem fet és una esmena al punt 1 perquè ens sembla que, tal com està plantejada pel Grup Socialista, es queda molt a la superfície, senyora diputada, el tema de dir..., de vetllar, en la negociació que vol portar la futura Llei orgànica de «calidad», perquè aquesta Llei no representi, en cap cas, pèrdua de les competències educatives que Catalunya té transferides. O sigui, això sí que és la xocolata del lloro: el que és important és que somou tot el sistema públic i somou el sistema de la LOGSE, aquesta Llei de qualitat; el que no poden fer és..., no només vetllar perquè no posi en dubte les competències que Catalunya té transferides, sinó que es retiri, aquesta Llei de qualitat. Com que vetllar perquè només negociem les competències educatives? Jo crec que s'han de fer les gestions oportunes davant el Govern de l'Estat –que el Govern d'aquí ho faci– perquè el projecte aquest –infame projecte, en paraules de tots plegats, si més no des d'aquest hemicicle..., i fins i tot de la consellera–, doncs, sigui retirat. Però no només pel que fa a la invasió de competències de la nostra autonomia, sinó perquè somou totalment allò que la LOGSE va posar en primer pla i que aquesta Llei, doncs, trenca.

Nosaltres creiem que és imprescindible que això sigui entès. Em sembla..., no ens acaba de satisfer ni el redactat –ni de bon tros–, ni, fins i tot, aquesta possibilitat de transaccionar amb Esquerra Republicana, que ho arregla una mica més, però tornem a parlar del model del sistema educatiu propi de Catalunya; no només és el propi de Catalunya, sinó el de tot l'Estat espanyol, que posa en dubte, aquesta Llei de qualitat.

Jo no sé si seria possible poder arribar a algun acord que sigui aquesta la nostra proposta, perquè és que, si no, ens estem contradient; senyora Baig, ens estem contradient i ens estem quedant, d'allò que sí que coincidíem, que aquesta Llei és infame i, com a tal, s'ha de retirar, que només vetllem perquè no envaeixi competències educatives que Catalunya té transferides.

Bé, en tot cas, amb la resta de punts, nosaltres hi estem completament d'acord.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Nosaltres estàvem d'acord amb l'esperit de la Moció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; hem fet dues esmenes que, en tot cas, diguem-ne, tenen la voluntat d'afegir uns conceptes en dos punts d'aquesta Moció.

En tot cas, pel que fa al primer punt, nosaltres estem d'acord amb l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, hi estem absolutament d'acord, ho hem votat en altres plens anteriors, aquest punt. El que passa és que com el Grup Socialista planteja; és a dir, davant la possibilitat utòpica que el Partit Popular tingui majoria absoluta en el Congrés dels Diputats i la utilitzi militarment per fer el que vulgui i colar el que vulgui –que és el que està fent en aquesta legislatura a Madrid, de vegades amb el suport entusiasta de Convergència i Unió, de vegades amb el suport amagat de Convergència i Unió i de vegades amb el suport avergonyit de Convergència i Unió, però ho està fent–, doncs, amb aquest pressupòsit, que el Govern de la Generalitat, abans de donar-hi el vistiplau, garanteixi –primer– que aquesta Llei no envaeixi competències i –segon– que aquesta Llei permeti, a Catalunya, a la Generalitat i a aquest Parlament, de tenir una política educativa.

Aquesta esmena nostra, que afegim això, que permeti de tenir una política educativa pròpia, no està en contradicció amb el fet que pensem que aquesta és una llei que acabaran aprovant, que ens haurem de travessar fins que no canviïn les majories en el Congrés de Diputats i que realment és infame, perquè ho és i ho serà.

I en el punt pel que fa a l'autonomia de gestió de centres, el que afegim és la necessitat de canviar la normativa per augmentar la possibilitat de l'autonomia de centres, la seva gestió autònoma i la seva gestió descentralitzada en funció del territori, amb les administracions locals i amb els criteris del claustre de professors.

Són les dues esmenes que hem presentat. Amb la resta de punts, hi estem d'acord, com hem anat estant d'acord amb les últimes mocions presentades pel Grup Socialista pel que fa a política educativa.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. En primer lloc, dir que ens ha sorprès que, per part de la diputada del Grup Socialista, una interpellació presentada el mes d'abril del 2001, es porti ara al Parlament per parlar de la Llei de qualitat; quan aquesta interpellació va ser presentada ni tan sols hi havia ni avantprojecte ni document de bases.

En aquest sentit, dir que comença ser..., com a tema recurrent, utilitzar el tema de la Llei de qualitat, evidentment en uns termes que nosaltres no compartim perquè entenem que és el moment de modificar la Llei que regula el sistema educatiu.

I, per tant, entenem que, respecte al seu primer punt de la Moció, és una qüestió que és evident: és evident que

el Govern de Catalunya ha de vetllar –comença a fer servir vostè, també, paraules que són habituals en les esmenes del Grup de Convergència– que en aquesta negociació que es dugui a terme es respectin les competències de la Generalitat. Evidentment que sí; la Generalitat té competències plenes en matèria educativa i fins ara les ha exercit. I li torno a repetir que el fet d'esgrimir l'argument que es trepitgen competències és perquè en manquen d'altres que puguin fer front a les propostes que es fan a la Llei de qualitat.

Per tant, nosaltres en aquest sentit ens abstindrem perquè considerem que aquest primer punt és evident, però que nosaltres sí que estem per canviar el model educatiu; sí, perquè entenem que aquest model té deficiències que s'han de modificar i problemes que s'han d'abordar, i nosaltres fem una proposta de canvi de model educatiu. I, per tant, en el cas que s'accepti aquesta esmena d'Esquerra, nosaltres ens abstindríem, tot i que considerem que, evidentment, la feina del Govern de la Generalitat és defensar les seves competències.

Respecte al segon punt, ja hem fet..., vostè ha fet esment que hi han esmenes del nostre Grup i que aquí s'ha arribat a una transacció, perquè entenem que és important que es doti de més recursos els centres d'infantil i de primària per poder atendre aquesta pluralitat i aquesta diversitat.

I, respecte a la resta de punts, dir que, en primer lloc, el tercer punt, l'increment del 50% per atendre la..., com a dotació econòmica per atendre..., en concepte de funcionament. I per què no el 75%? I per què no el 30? En què es basa aquest 50%?

Creiem que estem propers a una negociació de pressupostos on es poden plantejar els increments de recursos per a la dotació respecte al funcionament dels centres d'infantil i de primària, que potser sí que haurem d'abordar un increment de recursos perquè puguin atendre millor la diversitat, com es parla en els punts següents, perquè entenem que és precisament..., últimament l'opinió que hi ha és que és a primària on s'ha de començar a parlar de l'atenció a la diversitat, a la pluralitat, a les diferències a l'hora d'assumir aprenentatges, per poder abordar possibles problemes, que en un futur es pugui produir aquest fracàs escolar de què ara tant es parla.

En aquest sentit, dir que el nostre Grup votarà favorablement el punt número 2, que és el que hi ha transacció; que s'abstindrà en el primer punt, perquè entenem que és evident que s'han de defensar les competències i creiem que és la feina del Govern de la Generalitat en totes aquelles negociacions que es fan amb el Govern de l'Estat, i que, a més, quan es parla de negociació, que no s'ha volgut negociar, aquest projecte encara no ha entrat al Congrés dels Diputats i, per tant, tots els diputats que han intervingut, a través dels seus representants al Congrés del Parlament, podran fer les negociacions i les aportacions que considerin més escaients.

I, en el sentit que..., en els tres últims punts de la Moció, el nostre Grup votarà en contra perquè entenem que, respecte a potenciar l'autonomia dels centres educatius, nosaltres havíem fet una esmena amb la qual afegíem la possibilitat que aquesta autonomia de cen-

tres servís, precisament, per donar una atenció i una millora a aquells alumnes que tenen uns diferents ritmes d'aprenentatges, que vostè no accepta.

I respecte a l'últim punt de la Moció, de dotar tots els centres educatius de recursos compensatoris, nosaltres, després de parlar amb moltes i moltes escoles que necessiten aquests recursos compensatoris..., parlen d'aules específiques, sobretot, per als alumnes d'incorporació tardana i per als alumnes nouvinguts i estrangers que tenen unes deficiències de coneixement de l'idioma i de coneixements que s'han d'abordar des d'aquestes aules específiques on se'ls doni un tractament i un currículum específic.

Per tant, nosaltres ens abstindrem en el primer punt; votarem favorablement el segon, i votarem en contra els tres últims punts.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Gràcies, senyor president; per defensar les tres esmenes que el nostre Grup ha presentat a aquesta Moció i també per posicionar-nos en general.

Bé, tant en el debat de la Moció d'avui com en el de la interpellació precedent, tota l'argumentació del Grup Socialista, a mi em semblava que tenia dos vessants. Per un costat, el primer punt, que es veu traslluït en el primer punt de la Moció, és el que demana de vetllar en la negociació que es vol portar en una futura llei de la «calidad de la educación». Nosaltres no l'hem esmenat, hi votarem que sí. I m'agradaria dir-li, senyora Baig, que, quan m'ha preguntat que hi fariem, m'he quedat molt parada, perquè, no només el Govern, sinó el Grup que li dona suport, ha demostrat a bastament que un dels objectius prioritaris i primordials que sempre té és vetllar pel nostre país com a primer objectiu, i que no li prenguin, o desapareguin, o minorin, les competències que té. És per això que ja ho vam fer en l'època d'una altra llei, que tampoc ens agradava, com era la LOGSE, però que vam introduir-hi una sèrie d'esmenes per vetllar per les nostres competències, i pot estar ben segura que també ho farem ara.

Els altres quatre punts de la Moció, que són els que nosaltres sí que hi hem presentat esmenes, jo li diria que tots ells fan referència a diferents aspectes de l'ensenyament, que és com un aiguabarreig de conceptes i de propostes, de bones propostes, de bones intencions, però totes elles centrades en el debat d'incrementar recursos humans, recursos compensatoris, recursos econòmics.

Ens sembla que aquest increment potser és una mica avançar o fer previ el debat de pressupostos per al 2003 que tindrem ben aviat. Per això les nostres esmenes van en el sentit de concretar-li-ho en la proposta, més que no pas en els recursos econòmics. Perquè, miri, la idea de llegir els quatre punts de la Moció –el 2, 3, 4 i 5–, allò que a nosaltres, al nostre Grup, ens ha fet ha sigut

evocar, fer com el dring del programa Educació 2000-2004.

Si m'ho permet, amb el punt 2, vostè el que ens demana és recursos per a l'atenció a la diversitat de l'alumnat. Doncs, miri, li he buscat unes cites molt curtes, perquè el temps no ens ho permet més, però jo li diria que, en el programa que vostè coneix tan bé com jo, Educació 2000-2004, diu: «Garantir la total escolarització de l'alumnat amb necessitats educatives específiques derivades de situacions socials o culturals diferents.»

Al punt 3, vostè ens demana incrementar la dotació per al funcionament pedagògic dels centres. Doncs miri, precisament, també en el Programa hi ha el compromís que diu: «Les dotacions destinades al funcionament del centre seran augmentades a partir de l'aprovació dels pressupostos per a l'any 2000 tot garantint un increment superior al del cost de la vida de Catalunya per a l'any 1999.» Vostè deia que aquest increment que demanava li semblava que era la xocolata del lloro. A mi em sembla, senyora Baig, que tampoc és tant, perquè ja he diferenciat que als centres docents el manteniment correspon als ajuntaments i que aquest funcionament és simplement per al funcionament, diguem-ne, més pedagògic dels centres. Doncs bé, el pressupost del 2001 contemplava 7.932.310 euros, i potser encara ens entenem més dient 1.320 milions de pessetes, i aquest any, el 2002, aquest mateix pressupost té 9.042.833 euros, o sigui 1.505 milions de pessetes, la qual cosa representa un 14%. Aquestes mateixes xifres ja li diuen que tampoc és tant la xocolata del lloro.

El punt 4. El punt 4 demana potenciar l'autonomia dels centres. Bé, jo només li recordo el pla estratègic del centre, on cada centre, assessorat i amb l'assumpció del respecte al consell escolar, decideix sobre les pròpies realitats, l'entorn i el pla a seguir amb relació a aquest entorn. Això és autonomia, no?

I en el cinquè punt, dotar els centres educatius de Catalunya sostinguts amb fons públics de recursos compensatoris, bé, aquí també li podria llegir..., a la pàgina 15 ho trobarà, perquè se m'ha encès el llum.

En definitiva, les nostres esmenes, tot reconeixent la voluntat del Grup Socialista en la millora dels diferents aspectes del sistema educatiu, remetent la concreció econòmica al debat que els és propi, que serà el debat del pressupost del 2003, i ens sembla que, com que estan ben encaminades en les voluntats, ens agradaria que aquestes esmenes que li hem presentat les poguéssim votar tots nosaltres conjuntament.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sanabra. Per posicionar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. A veure, respecte a l'esmena del Grup d'Iniciativa, amb tota simpatia, Joan, hi estem plenament d'acord. Nosaltres, exactament igual, no acceptem..., i ens agradaria, i em sembla que ho vam fer en l'anterior Ple..., la mateixa radi-

calitat amb què s'ha expressat la subscrivim, però, és clar, si en cada ple posem a votació la retirada del document quan no hi ha cap intenció ni de retirar el document ni el Projecte de llei, estem intentant, allò, anar-nos donant cops contra una paret. Hem intentat avançar una mica més i hem dit: «A veure, volen portar aquesta negociació?». Ja els ho diem a ells, vetllar en la negociació que vol portar el Govern –que vol portar el Govern–, nosaltres no la portaríem, perquè estaríem en la posició que vostè expressava, eh?, però ja que la volen portar, vetllem per això. És que sí que és un tema de mínims, però és que ens va sorprendre l'anterior votació de l'anterior Ple, que quan dèiem «vetllar pel pacte autonòmic» hi van votar en contra, el Grup de Convergència i Unió i el PP, i aquest és el mateix que nosaltres ens sembla que hem de mantenir les nostres propostes, exceptuant la transacció a què hem arribat en el punt 2 i en el punt 4. Per què? Perquè ens diuen: «Això és un tema de debat de pressupostos», però és que quan arriba el debat de pressupostos sabem que el PP i CiU voten, allò, en bloc, en contra de totes les propostes que presentem els socialistes.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Em diuen que crido molt, però com que vostès també van cridant, eh?, doncs jo també crido.

(Remor de veus.)

El president

Silenci, si us plau. Prego silenci, si us plau. Esperis un segon, senyora diputada. Pot seure, si us plau. Gràcies. Continui.

La Sra. Baig i Torras

Bé, doncs, defensava, eh?, el posicionament de la Moció respecte a les votacions que tenen en el seu moment. Ara aquí ens diuen: «No, no, és que tot això ja està contemplat en el Programa 2000-2004», però a l'hora de la veritat no es fa. Tot això ja està en aquesta altra possibilitat, però a l'hora de la veritat no es fa. «Facin en els pressupostos», i quan arriben els pressupostos, eh?, sistemàticament PP i CiU voten en contra de les propostes, que ja han sortit, aquestes propostes, eh?, materialitzades en pressupostos, i vam veure la votació de PP i CiU en contra de les propostes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, de moltes de les propostes d'Esquerra i d'Iniciativa conjuntament. Per tant, on hem de posar i defensar les nostres posicions? Aquí, a pressupostos, i de pressupostos, negociació.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

Doncs, ara, novament, volem aquesta votació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. A veure, el text queda fixat de la següent manera: el punt número 1 és el text de la Moció

incorporant-hi «l'Esquerra que hi fa referència» d'Esquerra Republicana; el punt número 2 és una transaccional entre el Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Convergència i Unió i el Grup Popular; el punt número 3 és el text de la Moció; el punt número 4 és una transaccional entre Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana, i el punt número 5 és el text original de la Moció. Demanen votació separada del punt número...? *(Veus de fons.)* L'1 i 2, per una banda, en un sol bloc. *(Veus de fons.)* No? 1 i 2 per separat. Molt bé. I els altres, tots junts. D'acord.

Comencem pel punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació, el punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A continuació, la resta del text amb les precisions fetes anteriorment.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 66 en contra i 1 abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva (tram. 302-00247/06)

El vint-i-setè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política esportiva, i la presenta la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller, que té la paraula. *(Pausa.)* Senyors diputats, prego que vagin al màxim de pressa possible si han d'abandonar l'hemicicle. *(Veus de fons.)* Un segon, un segon. Sí? Acumularem totes dues mocions. Molt bé. Té la paraula, senyor diputada.

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, gràcies senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat aquesta Moció sobre política esportiva, que s'engloba en cinc àmbits diferenciat. Per una banda, l'esport escolar, l'esport universitari, l'esport del lleure, després les instal·lacions esportives i el finançament. I hem començat per l'esport escolar, evidentment, perquè és l'inici d'entrada a la pràctica del món esportiu, i amb aquests punts el que pretenem és potenciar totes aquestes polítiques esportives en el món educatiu en col·laboració amb el Departament d'Ensenyament per tal que s'impliqui en el disseny de tots aquests programes i facilitar així, amb la seva col·laboració, una millor planificació i programes en l'àmbit de l'esport escolar.

Creiem que en tot l'itinerari i tota la trajectòria de la pràctica de l'esport, si facilitem l'entrada i garantim la continuïtat des de primària a secundària i després també en el món universitari, el que farem serà facilitar que els nens que vulguin continuar la pràctica de l'esport ho puguin fer sense la dispersió que s'està practicant actualment, entre d'altres coses, per l'inici de l'ESO. Vull

dir, l'ESO el que ha fet ha estat que els nens de dotze anys en incorporar-se als centres de secundària, doncs, moltes vegades, hi ha una dispersió en no continuar amb la mateixa intensitat la pràctica esportiva de primària.

Per altra banda, creiem que cal, també, col·laborar amb la UCEC i amb l'Escola Catalana de l'Esport per fomentar tècnics esportius i monitors especialitzats en esport escolar amb la finalitat que siguin capaços de transmetre no tan sols els objectius purament esportius, sinó, a més, els valors que té l'esport dins el món educatiu del centre.

Creiem convenient, també, que hi hagi un pacte per tal de definir i delimitar tots els àmbits esportius en tot aquest cicle, i, per això, demanem que es creï un grup de treball en el Departament de Cultura, d'Ensenyament i d'Universitats, la Unió de Consells Esportius i federacions per tal d'arribar a un acord per clarificar i coordinar actuacions en els diferents estaments esportius.

I creiem també necessari que en els propers pressupostos hi hagi una previsió de dotació destinada a la Unió de Consells Esportius que permeti cobrir l'assegurança esportiva de nens en edat escolar. Fa uns anys aquesta assegurança estava coberta pel Departament i ara l'havien de cobrir els pares o la UCEC, i en aquest moment hi havien uns problemes i unes discrepàncies per què quedaven molts nens fora de tota aquesta cobertura.

Creiem també que és necessari millorar les instal·lacions tant en l'esport escolar..., garantir-ne l'ús en horari extraescolar i l'enllaç amb l'esport universitari.

Per a l'esport universitari demanem un nou model que impliqui implantar repercussió curricular dels resultats esportius i promoure l'associacionisme esportiu des del món competitiu per tal de promoure, facilitar, la pràctica de l'esport universitari.

Per altra banda, sobre l'esport del lleure, considerem que és necessari establir línies de subvenció per a totes aquelles entitats que impulsin l'activitat física i esportiva amb la finalitat de contribuir en la millora de la salut i capacitat funcional de les persones, i també creiem que és necessari que hi hagi una coordinació conjunta entre el Departament de Cultura i el Departament de Sanitat per tal de desplegar l'estructura de la medicina esportiva a Catalunya.

I ara arriba un punt que és molt important i que és cabdal, que és les instal·lacions esportives, perquè sense les instal·lacions esportives, evidentment, i sense un desplegament equitatiu a tot el territori, es fa molt difícil la pràctica de l'esport per a tota aquella població que, com vam dir en la nostra interpellació..., i que és un fet, s'han incrementat substancialment les persones que practiquen l'esport, i moltes no gaudeixen en determinades poblacions de bones instal·lacions per tal de poder-lo practicar. I, en aquest sentit, creiem que s'han d'incrementar en el proper exercici pressupostari les dotacions per tal d'incloure les previsions del Pla financer del PIEC. Nosaltres considerem que és un increment d'uns 18, 19 o 20 milions d'euros per tal que aquesta incorporació..., hi hagi aquesta equiparació en tot el que és la deficiència que hi ha en les inversions de les instal·lacions esportives i poder arribar a anivellar el que és la demanda i els dèficits territorials.

També creiem que és necessari que hi hagin nous models tipològics d'equipaments esportius i es modifiqui el PIEC en aquest sentit per tal de donar una sortida al que és la demanda de la societat catalana, i això..., creiem que aquests criteris flexibles de racionalització i adequació de les pràctiques esportives s'han de traduir en nous models esportius i, a més a més, que també quedin reflectits en les noves convocatòries d'ajuts i subvencions per tal que els ajuntaments i les entitats es puguin acollir a aquestes subvencions i ajuts d'acord amb les seves necessitats. Creiem que tot això s'ha de fer en el si del Comitè d'Experts de la Comissió de Seguiment, previst en el Pla director, i, per això, demanem que es constitueixi perquè pugui portar a terme totes aquestes actuacions.

I ja acabo, senyor president, amb el finançament, que creiem que és el deute pendent, és l'assignatura pendent, no?, de l'esport, perquè es requereixen noves fórmules de finançament. No tan sols les administracions tenen capacitat de recursos suficients per tal de donar una resposta a les demandes de l'esport en el que és la promoció, com són les instal·lacions, i creiem que cal patrocinar i fomentar la contribució del sector privat per al seu sosteniment i convertir-lo en un agent...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

...promotor de l'activitat de gestió i inversió.

Res més, senyor president, només comentar-li que hem arribat a un text transaccional entre la Moció presentada pel Grup Popular i la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que hem incorporat una sèrie d'esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, que ara li lliuro, a la Mesa.

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé. Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur de l'esport català (tram. 302-00249/06)

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre diputat senyor Josep Casajuana, un cop hagi acabat de pactar... (Pausa.) Molt bé.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquestes dues mocions, com ha dit la senyora Esteller, les tractem conjuntament perquè hi ha hagut un esforç de posar davant els interessos del sector esportiu català davant d'uns interessos –legítims– més pròpiament de partit.

I, per què ho hem fet? Perquè enteníem que en aquesta dècada que ha passat des del 92, tal com deïem en la interpellació ara fa quinze dies, el sector esportiu de

Catalunya s'ha vist aprimat perquè se'l va penalitzar segurament considerant que s'havia passat amb els fasos del 92.

Nosaltres creiem que no és així, i per això, en el conjunt de la Moció, hi ha una línia de tornar a dotar l'esport català de l'empenta que necessita per donar sortida a les necessitats de pràctica esportiva de la societat catalana d'avui i, en aquest sentit, poder superar un cert menysteniment que el sector sent tant pel tractament administratiu que ha tingut en aquesta dècada, pel fet d'haver deixat de pertànyer a la Presidència de la Generalitat, la Secretaria General de l'Esport, i haver anat a parar en un departament, doncs, molt digne i molt legítim –i jo també crec que l'esport és cultura–, però no deixa de ser una certa rebaixa de grau institucional.

I, per altra banda, el sector, que és un sector format en gran part per voluntarisme, sempre ens ha demanat, als polítics, que ens poséssim d'acord en el que és bàsic per potenciar, doncs, aquest caràcter voluntarista, que, en una societat com la nostra i en uns moments com els d'avui, costa molt mantenir, perquè la ideologia dominant és la de la privacitat, la de l'individualisme, i costa mantenir, precisament, aquests valors de solidaritat, d'altruisme, de treball voluntarista.

Com a línies centrals, creiem que la Moció signada pels cinc grups té la virtut de potenciar, diríem, l'esport des de la infància fins a la universitat i tractar-lo d'una forma gradual, integrada i també transversal. Hi impliquem, aquí, en aquesta Moció, el Departament de Cultura, però també el DURSI, també el Departament d'Ensenyament.

Potenciem també el que ha de ser una rectificació del PIEC. A hores d'ara, tots entenem que el PIEC és una magnífica eina de caràcter tècnic però políticament és un fiasco. I, per tant, cal escoltar les veus de les institucions del món esportiu de Catalunya, que ens demana que tinguem la cintura suficient per reformar el PIEC i fer-lo viable. D'aquí ve la demanda d'atendre noves tipologies que no només siguin instal·lacions pensades amb uns ideals olímpics, sinó per a l'esport dels ciutadans, per a l'esport de batalla, per a l'esport del dia a dia, per a l'esport dels ajuntaments; per a l'esport de competició, però per a l'esport de lleure, i que les instal·lacions de lleure siguin finançades perquè, amb els seus recursos, amb el seu escreix, puguin finançar l'esport competitiu, que és *per se* deficitari.

Posem també l'èmfasi en el tema de superar aquest greuge dels ajuntaments, que hagin de finançar les aportacions de la Generalitat. S'ha d'acabar aquest sistema. I està recollit..., i això no ho hem resolt ara, però queda manat, perquè en els propers pressupostos vinguí reflectit un canvi del finançament del PIEC. Els ajuntaments deixaran, a partir d'aquesta Moció, si són conseqüents, de finançar la Generalitat. Ens haurem d'inventar una altra fórmula. Ni haurem d'avançar els diners de la Generalitat, que segons la convocatòria d'enguany pagaria el darrer termini l'any 2013, i podem superar el recurs a l'Institut Català de Finances. Això és un compromís, senyores i senyors diputats, que prenem tots els grups. I, lògicament, el nostre Grup serà inflexible en la seva exigència implacable, en la seva exigència, com diu el senyor Nadal, el mes de desem-

bre d'enguany; quedem emplaçats d'aquí a sis mesos, en aquest tema. Com sempre.

Bé, hi han tres punts en què no ha sigut possible l'acord. Jo m'estalvio els altres, perquè la senyora Esteller ho ha fet de forma molt pedagògica, però hi han tres punts que..., bé, tenim fe, però és molt limitada. Posàvem una quantitat de diners en el pressupost de l'any que ve destinat a esports. Sobre aquest tema, mantenim la nostra posició; estariem disposats, si el senyor Benach accepta la proposta d'esmena, de pujar de 55 a 60 milions d'euros. Voldria dir, per a l'any que ve, arribar als 10.000 milions de pessetes; tornar a les xifres del 94, d'un any postolímpic, normalitzat, però un pressupost decent.

Segon punt que no hi ha hagut acord entre els cinc grups, jo espero que n'hi hagi entre la majoria dels grups de la casa: la creació de la fundació de l'esport català, que és una exigència del món federatiu català, de la UFEC, i que, en el programa dels darrers secretaris generals de l'Esport hi consta. Demanem ser coherents, que no es digui una cosa en els programes i se'n faci una altra en la política diària.

I el darrer, el número 11: potenciar la presència dels esportistes, equips i seleccions esportives de Catalunya en les categories de promoció esportiva fins als divuit anys. I això, per què ho fem? Perquè creiem que en aquest tema hem de ser gradualistes. El nostre objectiu està molt marcat, i la gran majoria, més del 90% dels diputats d'aquesta cambra en l'anterior legislatura, van aprovar la Llei de seleccions esportives catalanes. Però, per arribar-hi, les mateixes federacions ens demanen que atenguem el realisme, la necessitat que les competicions actuals de caràcter amistós continuïn, però avançar en un tema que hi ha una esclatxa a Europa important, i que l'hem d'aprofundir, que és: en les categories de formació, fins als divuit anys, es poden fer i es participa en competicions federades.

Creiem, per altra banda...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Casajuana i Pladellorens

...que el marc...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar...

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president... Per altra banda, el procés de construcció europea ens deixa les portes obertes. La prova és una resolució del Parlament Europeu, fa un mes, amb què deixa la porta oberta que un estat pot tenir més d'una selecció nacional. Es tracta d'avançar, no quedar en un pur quietisme i ser realistes en la gradualitat d'aquest avenç.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, a continuació, el senyor Ernest Benach, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha firmat també aquesta transacció que, d'alguna manera, recull, en part, la Moció del Partit Popular, la Moció del Grup Socialista i les esmenes que havíem presentat, si no ho tinc mal entès, Convergència i Unió i nosaltres mateixos. Per tant, des del punt de vista pràctic, i per estalviar-me temps en aquesta qüestió, atès que firmem l'esmena, atès que s'han incorporat part de les nostres propostes i, d'alguna manera, doncs, queden recollit tot en aquesta Moció, no m'allargaré més, i, per tant, des d'aquest punt de vista, òbviament, votarem tots i cadascun dels punts de l'esmena transaccional.

Queden, com deia el senyor Casajuana, tres aspectes vius, encara: un que fa referència al pressupost –nosaltres hi teníem presentada una esmena– i dos que fan referència a la previsible o hipotètica internacionalització de l'esport català, als quals també havíem presentat, nosaltres, diferents esmenes.

Bé, pel que fa referència al pressupost. És evident que l'anàlisi del pressupost de la Secretaria General de l'Esport no resisteix cap comparació mínimament creïble amb un país normalitzat; és a dir, l'esport en un país normal té una importància i aquesta importància es reflecteix en el que és l'estructura pressupostària. L'evolució del pressupost de la Secretaria General de l'Esport, es dona la circumstància que, per exemple, l'any 91 estem parlant de 60 milions d'euros; que l'any 92 estem parlant de 70 milions d'euros –llavors eren 11.800 milions de pessetes–; l'any 93, 68 milions d'euros, i l'any 94 baixa a 56 milions d'euros –no a 60, senyor Casajuana.

És clar, diria, això té importància? Home, ha anat baixant fins a 24 milions d'euros l'any 98, que va ser quan va tocar fons, i una certa recuperació: al voltant dels 40 milions d'euros l'any 2002. I en qualsevol cas el que és evident és que això és clarament i del tot insuficient. I, des d'aquest punt de vista, nosaltres entenem o interpretem que aquesta voluntat del Grup Socialista està bé, és correcta, però que si només fem l'increment fins als 55 que plantejaven o els 60 que m'ofereix en la transaccional, doncs, no arribarem prou...; aquí s'hauria de fer un esforç molt més intens, sobretot perquè hi han altres objectius.

En qualsevol cas, com que el Grup Socialista ha proposat una transacció..., en fi, en tot cas, plantegen 60 milions d'euros..., que no sigui dit que no volem col·laborar, entenem que no és la solució però l'acceptem. En tot cas, a partir de l'esmena nostra i de la seva proposta, hi hauria aquesta transacció que és la que es posaria a votació. Tant de bo que això fos una realitat i que, d'alguna manera, poguéssim partir d'aquests 60 milions, però amb el convenciment que són clarament insuficients i que encara s'hauria d'incrementar molt més. Entre altres coses, perquè fins i tot l'esport de l'any 92 i l'esport de l'any 2002..., ha evolucionat

d'una manera molt important, moltíssim, i aquelles necessitats que hi havia el 92, amb les necessitats que hi ha ara, no tenen res a veure –res a veure. I aquí s'ha de fer tot un esforç, no només a nivell d'inversió, sinó en la mateixa Moció estem dient..., estem parlant de medicina esportiva..., estem parlant de tot un seguit de conceptes que valen molts diners. I, per tant, des d'aquest punt de vista, és evident que caldria incrementar l'esforç.

Pel que fa referència al tema de la internacionalització. Miri, jo li respecto moltíssim la seva redacció, respecte moltíssim el seu posicionament, però, francament, permeti'm que li digui que és clarament i a tota llum insuficient, però d'una insuficiència manifesta i claríssima. És a dir, plantejar que es pugui fer una estratègia per internacionalitzar l'esport català en una primera fase fins als divuit anys és claudicar un cop més. I van tantes vegades que s'ha claudicat, en aquest país, en aquest tema! Tantes vegades! És que, a més, les reaccions que hi ha hagut darrerament per part de la societat civil en aquest sentit, per part de les federacions fins i tot, jo penso que són molt expressives, i que no se'n fien de ningú, i que no se'n fien dels partits polítics, i que no se'n fien més, ja!, i que s'ha acabat, el bròquil! I, en aquest sentit, avui plantejar aquí que internacionalitzarem l'esport català però només fins als divuit anys en una estratègia gradual, això, sona a xinès –ja em perdonaran.

La voluntat clara d'aquest país, i s'ha expressat en diferents ocasions, és que hi hagi seleccions nacionals: cent mil persones al Camp Nou fa unes quantes setmanes, el partit d'handbol de Catalunya contra França amb el pavelló de Granollers ple, esperem-nos a final de mes a veure què passa amb el Catalunya - Croàcia de bàsquet –ja asseguro que serà un èxit–, això, és una prova clara i evident i s'ha d'estar cec per no veure-ho, que això és una demanda del poble de Catalunya.

Per tant, des d'aquest punt de vista, el nostre Grup Parlamentari..., l'esmena que ha presentat és que ja n'hi ha prou de parlar dobles, triples o quàdruples llenguatges en aquest tema i que d'una vegada per totes el que s'ha de fer és una estratègia clara i definida en aquest sentit.

Vostès plantegen una altra part de l'estratègia, en la seva esmena, que és la qüestió de la fundació de l'esport català. Jo, sincerament, no sé si estem fent un favor o no l'estem fent, en el moment de plantejar això avui aquí. No ho sé –no ho sé. Em fa por; em fa por, entre altres coses, perquè aquest és un tema que s'ha de tractar amb una certa delicadesa, que si hi ha una estratègia al darrere..., és a dir, per què vol fer una fundació?, perquè els nanos fins a divuit anys puguin anar a jugar a l'estranger? Si això ja ho fan –si això ja ho fan! A què estem jugant? Què hem de fer?, una fundació perquè resulta que estem destinant 4.000, 5.000 milions de pessetes perquè seleccions catalanes puguin competir a l'exterior?, perquè hi hagi un equip ciclista professional a primera línia? Estem plantejant això? Si és així, d'acord –si és així, d'acord. Però em fa l'efecte que no és així.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari, o hi ha un canvi de posicionament del Grup Socialista, i un posicionament clar a favor de les seleccions catalanes, a totes, i

en totes les edats –evidentment, que això vol dir acceptar la nostra esmena, o transacció, tant se val–, o, evidentment, no podem donar ni fer el joc..., amb aquesta qüestió que, com he dit abans, jo crec que ha sulfurat, per no dir una paraula més gruixuda...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Benach i Pascual

...–acabo, senyor president–, ha sulfurat la societat civil, ha sulfurat el món esportiu, i, d'alguna manera, no pot ser que continuem donant-hi corda.

Aquest, per tant, doncs, seria el posicionament del nostre Grup Parlamentari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, tot i que bona part del nostre país està aquests dies, doncs, pendent d'un esdeveniment esportiu, que jo diria que més que esportiu és mediàtic, econòmic i també esportiu, després, aquí avui estem, doncs, per parlar de l'esport del nostre país; un esport, doncs, que ha sigut sempre un tema molt important –només cal recordar, doncs, que hi han clubs centenaris– i que ha tingut molt interès al país i molt interès per part del Govern. I la prova és, doncs, que l'any 81 l'esport va ser un dels primers traspassos que es va demanar a Madrid i que es va aconseguir.

I, per tant, s'ha dit abans i jo també ho reitero..., és que des del 81 al 92 es va cobrir una etapa important, en què el Govern va esmerçar molts i molts recursos, i no solament en infraestructures, com també altres administracions, sinó que vam muntar l'estructura del que és l'esport català, amb el Centre d'Alt Rendiment, amb el centres de tecnificació... –que aquí, doncs, caldria fer esment d'un company nostre, doncs, que gràcies al centre de tecnificació que es va muntar allà, i del Club Tennis Urgell, aquest cap de setmana, doncs, hem tingut una gran satisfacció: l'Albert Costa, campió del Roland Garros, va sortir del centre de tecnificació, d'aquests plans de tecnificació que va proporcionar, doncs, el Govern de la Generalitat–; es va promocionar, i molt, l'esport escolar a través dels consells esportius, i, a més a més, doncs, tot el tema d'equipaments, són molts els equipaments que hi ha construïts al nostre país, i, amb els ajuts de tots els centres mèdics, o també dels ajuts psicològics que es donava a esportistes, a esportistes d'alt nivell. Tot això va ser una etapa que va acabar l'any 92, jo diria amb la fita més important que pot tenir un país: la celebració dels Jocs Olímpics.

Entrem en una altra etapa: 92-2002, per dir alguna cosa. Bé, és evident que el país va endavant, que hi ha moltes necessitats a cobrir, i només cal repassar una mica el Ple, aquest Ple que estem acabant ara. Jo recor-

do, ahir, estàvem discutint la Llei de cooperatives, i havia algun diputat que deia que el govern les tracta amb gasiveria, si parlem de sanitat, si parlem d'ensenyament, vol dir que les necessitats són moltes, i és evident que es va fer un esforç fins al 92 en el camp esportiu, per tant, els recursos, i amb els pressupostos que hi havia s'havien de distribuir, i jo no diria que s'hagués anat endarrera, sinó que s'ha anat continuant en aquesta tasca, s'ha anat continuant i tirant l'esport endavant. Ara, també estic d'acord que..., i a més a més, ja ho demostra el Govern: s'ha de donar un nou impuls, i aquest nou impuls ja s'ha començat a donar, s'ha començat a donar i s'ha vist que amb aquest nou finançament que hi ha, ja s'han tret dos plans d'ajuts a equipaments. Per tant, ja es comença. Però tot i això, benvingudes siguin aquestes mocions, i tal com ja va dir el conseller en les interpellacions, ens tindran sempre al costat per tirar i per treballar l'esport endavant. Per tant, benvingudes siguin les interpellacions, aquestes mocions, i entre tots continuem fent aquesta tasca de tirar l'esport català més amunt.

Jo voldria –i ara ja passo a posicionar-me– agrair a la resta de grups que hàgim pogut arribar a aquesta transaccional conjunta amb la Moció presentada pel Grup Popular. Per tant, doncs, agrair que hi hagi hagut aquesta bona voluntat, aquesta bona disposició, i crec que amb aquesta votació d'aquesta Moció farem un altre pas, i ajudarem a donar aquest impuls que dèiem. Quant als punts que queden vius, diguem, de la Moció del Grup Socialista, dir-li al senyor Casajoana que, bé –ja li ho he manifestat–, doncs, que entenem que les xifres i les quantitats s'han de discutir en el debat de pressupostos. S'ha de discutir en el debat de pressupostos perquè és allà on pots veure la visió global de tot el país, de les necessitats del país i, per tant, hi ha el compromís d'increment, i ja s'ha demostrat, però, entenem que és en el debat de pressupostos.

I, també, no em vull allargar més, perquè se m'està acabant el temps, però, també, per no repetir les paraules del senyor Benach, és evident que la Fundació, la Fundació aquesta esportiva sí que es tirarà endavant, i jo sé que el Govern té interès a fer-ho en pocs dies, d'aquí a pocs dies, però no per un mandat del Parlament, perquè entenem que, de sempre, el món esportiu no es pot manar des del Parlament, ha de sortir de la iniciativa pròpia de les federacions, dels clubs, de la vida social esportiva. I aquest és el camí que ha seguit el Govern, i que el Govern, d'aquí a pocs dies, té interès a tirar aquesta fundació endavant. Però no –repeteixo–, no des d'un mandat del Parlament.

I quant a l'últim punt de les seleccions, jo no hi vull afegir res més, només remetre'm, textualment, a la Llei que es va aprovar aquí. El nostre Grup dona, i en aquell moment va donar suport a la recollida de signatures a la iniciativa legislativa popular que hi va haver en aquell moment i, per tant, jo em remeto a aquella Llei per dir-li, doncs, que tampoc hi donarem suport.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies senyor diputat. Té la paraula l'illustre diputat, senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, perquè estic bàsicament d'acord amb aquesta proposta a què s'ha arribat de transacció i que afecta tots els aspectes en què hi ha una activitat esportiva, des de l'esport escolar, passant per l'universitari, l'esport de lleure i també el finançament –no hi tinc res a dir–, només sí definir-me en el punts que queden vius per part de la Moció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

En el tema de la Fundació de l'Esport Català, doncs, el senyor Benach ja ha dit que hi havia aquestes dues possibilitats, de les funcions que tindria aquesta Fundació. Jo em quedo avui..., vull creure, senyor Casajuana, que és la segona la que veritablement sigui de projecció exterior, per la qual cosa nosaltres hi votarem favorablement.

Al que no podem votar favorablement és al punt onze, ens sembla que hauríem d'anar una mica més enllà, sobretot, no tant perquè és una iniciativa d'aquest Parlament, sinó que és de la ciutadania, com també deia el senyor Benach, i em sembla que hem de ser molt seriosos i molt contundents en aquest aspecte, per la qual cosa nosaltres no votariem favorablement aquest punt 11.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. *(Pausa.)* Em demana la paraula, senyor Casajuana?

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Jo pensava sotmetre a votació el text consensuat de les dues..., no –vaja– el text que m'ha arribat consensuat per part de tots els grups. És això?

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Sí, sí, però, voldria, si és possible, un aclariment sobre les peticions que se m'han fet per part d'alguns grups parlamentaris respecte als punts de la meua Moció que queden vius, que no estan inclosos en la Moció conjunta.

El president

Farà bé de dir-m'ho, perquè no tenia... –vaja– computat això.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Sí, concretament són els punts números 3, 10 i 11 de la Moció.

El president

De la seva Moció.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Exactament. Sobre el punt 3, doncs, hi hauria la proposta d'incorporar l'esmena d'Esquerra Republicana i concretar la xifra amb 60 milions d'euros.

El president

És l'esmena d'Esquerra Republicana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Exactament, però variant la xifra. Deien 75, l'acceptació seria 60.

El president

Una transaccional. D'acord.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Exactament. Sobre el punt desè, aclarir que...

El president

Perdó, li agrairia que m'arribés, eh?, aquesta transaccional, signada.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

La hi farà arribar el senyor Benach.

El president

Perfecte.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Sobre el punt 10, llegir el text del punt, perquè és molt aclaridor sobre l'objectiu: «Crear la fundació...».

El president

No cal, no cal. Està escrit i no cal...

El Sr. Casajuana i Pladellorens

No cal. Molt bé.

I sobre el punt 11, fer referència que el nostre Grup Parlamentari, en l'anterior legislatura, va votar, amb més del 90% dels diputats, a favor de la Llei de seleccions esportives catalanes, i que el punt que ara se sotmet a votació és per avançar en la línia d'aquella Llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Passem, per tant, primer, a votar el text transaccional i consensuat per tots els grups.

Comença la votació.

Aprovat per 126 vots a favor, cap en contra, i una abstenció.

A continuació votem el punt número 3, incorporant-hi la transaccional amb Esquerra Republicana. El punt número 10 i el punt número 11 de la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Senyor Benach, em demana la paraula?

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, voldria demanar votació separada del punt 3, i dels 10 i 11.

El president

Votarem, per tant, ara, el punt 3, transaccionat amb Esquerra Republicana. Comença la votació. (*Remor de veus.*)

No cal que ho diguin, ja es nota en el resultat final.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 67 vots en contra i cap abstenció.

A continuació, els punts 10 i 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 78 en contra i 4 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set de la tarda i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 61

La sessió s'obre a tres quarts de set de la tarda i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, i dels consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del Dret d'Associació (tram. 212-00007/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds (reg. 43208) i més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 43625). Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

————— **Procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del Dret d'Associació** (tram. 212-00007/06)

Aquesta sessió té com a únic punt de l'ordre del dia el debat i votació de les dues propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del dret d'associació.

La primera proposta és presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds. I la segona proposta és presentada per més d'una cinquena part dels membres del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Aquest debat es regeix pels articles 141 i 142 del Reglament. Per tal d'ordenar el debat, els proposo fer una intervenció i cada grup defensa la seva proposta i alhora es posiciona, per un temps de quinze minuts cada un.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

Esperi's un segon, senyor diputat. Prego silenci, si us plau. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tots els grups d'aquesta cambra tenen sobre la taula un informe del Consell Consultiu en el qual es manifesten indicis de presumpta inconstitucionalitat respecte a la Llei d'associacions, la Llei orgànica 1/2002, de 22 de març, en algunes disposicions, en concret, en cinc disposicions, especialment.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El primer d'aquests punts, en el qual el Consell Consultiu veu indicis d'inconstitucionalitat, i en el qual, a més a més, algun membre en concret hi fa també algun vot particular, és a l'article 4.6, en què es manifesta que qualsevol membre actiu de qualsevol associació que estigui condemnat amb una sentència ferma per pertinença o actuació al servei o col·laboració amb banda armada, sempre que no hagi rebutjat explícitament aquesta col·laboració o aquest vistiplau amb les accions, amb les actuacions d'una banda armada, és el sol fet que qualsevol membre actiu hagi estat condemnat, com dic, és un motiu...

El vicepresident primer

Perdoni, perdoni, senyor Masllorens, un moment, si us plau, perquè, si acaben de sortir o callen una mica, si us plau, perquè hi ha una remor de veus que molesta una mica.

Gràcies, senyor Masllorens, pot continuar.

El Sr. Masllorens i Escubós

Deia que, segons la Llei, aquesta, orgànica que estem comentant, la 1/2002, en el seu article 4.6, el sol fet que un soci d'una associació reuneixi un d'aquests requisits i hagi estat condemnat per sentència ferma, això acabaria perjudicant tots i cadascun dels membres d'aquesta entitat, perquè podria determinar unes actuacions per part dels poders públics, sobretot pel que fa a les ajudes, als ajuts econòmics.

Nosaltres entenem que seria lògic que si és un càrrec directiu, electe, d'aquestes entitats, això pugui afectar, efectivament, tota l'entitat, tota l'associació, però entenem que cap dels presents, probablement tots, o la majoria formem part d'alguna associació, podem respondre absolutament de tots els socis que pertanyen a aquesta associació i, per tant, entenem el sentit d'aquesta disposició, d'aquesta determinació del Consell Consultiu, en el sentit que això no és lògic, i que, en tot cas, s'hauria de fer una distinció, però que no és constitucional l'incís concret, quan diu: «...O cualesquiera otro miembro activo», que vol dir qualsevol soci d'aquesta entitat.

Aquest és un dels elements, però n'hi ha d'altres que probablement, des del nostre punt de vista, tenen molta més importància, molta més repercussió, perquè afecten molt directament el que són les competències de les comunitats autònomes i, en el cas que ens ocupa, particularment, de la Generalitat de Catalunya. És el cas, per exemple, de l'apartat que per nosaltres és més simptomàtic pel que fa a limitació de competències de la Generalitat, quan es parla de les entitats d'utilitat pública. En aquests moments, vostès saben que hi ha un únic registre, que està al Ministeri de l'Interior, i que quan una entitat és considerada d'utilitat pública, això té efectes a tot l'Estat.

En aquesta Llei, a l'article 36 —que és un, hi insisteixo, dels que es veuen com a conflictius per part del Consell Consultiu— el que es determina és que la comunitat autònoma pot declarar d'utilitat pública una associació

que tingui principalment l'actuació en el seu territori, però, en tot cas, tal com diu literalment aquest article 36, «a efectos de aplicar los beneficios establecidos en sus respectivos ordenamientos jurídicos». D'aquesta manera, el que passaria en aquest moment és que ser declarat d'utilitat pública per la Generalitat de Catalunya no tindria repercussió de cara a les associacions en tot allò que són els possibles beneficis fiscals o altres beneficis que es podrien tenir, derivats de l'actuació de l'Estat o de les subvencions que pogués donar l'Estat o algun altre tipus de benefici de qualsevol mena.

Probablement, en una primera lectura podria semblar que això és un pas endavant, perquè hi ha aquesta possible declaració d'utilitat pública per part de les mateixes autonomies, però en la pràctica el que estem fent és duplicar el que són les declaracions d'utilitat pública, i no forçosament una entitat que fos d'utilitat pública a Catalunya o en una altra comunitat autònoma ho seria en el conjunt de l'Estat, i això és un contrasentit. Si s'entén que les autonomies, les comunitats autònomes, els governs autònoms han de poder declarar les entitats d'utilitat pública, això hauria d'estendre's, aquest benefici, al conjunt de l'Estat.

De fet, és el que passa, per exemple, amb les fundacions. Vostès saben –i fa ben pocs mesos hem aprovat en aquesta cambra una llei de fundacions– que, quan una fundació és inscrita per una comunitat autònoma en el registre de la comunitat autònoma perquè té la seva activitat principal en aquell territori, automàticament els beneficis d'aquelles fundacions repercuteixen a nivell d'Estat i s'homogeneïzen per tot l'Estat, tot i que també hem d'aprofitar per dir que els beneficis que es contemplaven en una disposició transitòria d'aquesta llei, que desplegaria el Govern de la Generalitat de Catalunya, encara no s'han desplegat, tot i que el nostre Grup Parlamentari ho ha reclamat diverses vegades.

Hi ha altres elements que afecten també, al nostre entendre i, a més a més, a l'entendre del Consell Consultiu, el que són les competències pròpies de la Generalitat de Catalunya, en el sentit que alguns elements que ja estaven previstos a la llei d'associacions, de l'any 97, d'aquí de Catalunya, ara o bé es dupliquen i, per tant, les associacions han de fer uns dobles tràmits burocràtics i no es fan automàticament, o bé es redueixen o s'amplien els terminis previstos en la llei de Catalunya. Per exemple, es preveu ara que tinguin tres mesos per presentar els seus estatuts i la seva constitució davant del registre, quan en la llei catalana s'havien previst vint dies; i així podríem anar trobant tota una sèrie de reglamentacions, de disposicions reglamentàries, que, d'alguna manera, sense entendre molt bé per quin motiu, entren en contradicció algunes vegades, i altres simplement en duplicitat, amb el que ja està regulat a la llei d'associacions de Catalunya i que fins ara ha vingut funcionant perfectament bé, i l'únic que en alguns casos es feia i es pretenia que haguessin de fer sempre les comunitats autònomes era comunicar al Govern de l'Estat la constitució d'una associació o en quina situació legal, jurídica, burocràtica es trobava aquella entitat.

Per tant, entenem que, a part de qüestions tan fonamentals com la que dèiem de l'article 4.6, o de l'entitat d'utilitat pública, que afecten una part molt important

de les associacions de Catalunya, hi ha també unes qüestions que poden semblar menors i que en el Dictamen del Consell Consultiu, en algunes d'elles, s'hi passa d'una manera..., amb menys força, però que, en qualsevol cas, vistes globalment, el que fan, al nostre entendre, és atemptar contra una pràctica que portem de molts anys de regulació del que han de ser les nostres associacions. Som la societat autònoma que té més tradició associativa i que té més associacions, i, d'alguna manera, això no deixa de ser una intervenció des de l'Estat en un camp en què tradicionalment havíem tingut clarament i sense cap dubte la pròpia legislació i una pròpia pràctica, que no hi ha cap motiu per pensar que no hagi estat bona fins al dia d'avui.

Per tots aquests motius, creiem que és necessari, és oportú fer cas d'aquest Dictamen del Consell Consultiu, i, per tant, el nostre Grup, naturalment, votarà favorablement la interposició del recurs de constitucionalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Masllorens. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull començar recordant que el 4 de juny de l'any 1997 aquest Ple del Parlament va aprovar la llei catalana d'associacions, una llei que regula el règim jurídic de les associacions sobre les quals la Generalitat té competència exclusiva: bàsicament, les de caràcter cultural, docent, beneficoassistencial, artístic i similars. I ho va fer abans, fins i tot, que es promulgés la llei estatal, una llei que, lògicament, ve a substituir una norma preconstitucional de l'any 64, i una llei que entenem que és parcialment derogada amb l'entrada en vigor de la mateixa Constitució, perquè no s'adequa a les exigències d'un Estat de dret.

Bé, vull recordar també, per cert, que aquesta, la nostra llei de l'any 97, que va ser una llei aprovada per ampli consens de la cambra, per la seva unanimitat, va ser recorreguda al Tribunal Constitucional pel Govern del Partit Popular, tot i ser, ho repeteixo, una llei no només que compta amb un ampli suport polític, sinó fins i tot per ser una llei que està impregnada d'una filosofia no intervencionista, que respecta la llibertat civil que hi ha al darrere de tot fet associatiu, de mínima tutela, de suport i de foment de l'activitat associativa, i prou. I és una llei plenament respectuosa amb el dret associatiu.

Bé, tot i les competències de la Generalitat, competències exclusives que atribueix l'Estatut en el seu article 9.24, de fet, la importància i l'impacte de la llei estatal aprovada el mes de març, i que ara estem debatent la seva possible impugnació davant del Tribunal Constitucional, són indiscutibles. I són indiscutibles perquè Catalunya gaudeix d'una densitat associativa incomparable, vinculada al seu dinamisme històric, a la seva gran capacitat innovadora, i no debades vull recordar que fa vint-i-pocs anys, quan Catalunya va assumir

aquesta competència estatutària, a Catalunya hi havia poc més de set mil associacions, i en aquests moments n'hi ha més de trenta mil.

A final de comptes, aquesta Llei orgànica 1/2002, de 22 de març, que, segons el preàmbul, segons l'exposició de motius que l'acompanya, havia de garantir únicament l'estructura democràtica de les associacions –que és això el que abraça el caràcter o el contingut orgànic que estableix la Constitució: garantir la participació de les persones en les associacions, de les associacions en la vida social i política–, en canvi, evidentment, després de la seva aprovació, el que hem vist és que aquesta és una llei que no respon en absolut a aquests criteris i que, a més a més, és una llei que creiem que és inconstitucional. I el que és pitjor: és una llei que aprofita una situació conjuntural, la voluntat en aquests moments del Govern del Partit Popular i dels seus aliats d'il·legalitzar un partit com Batasuna, per estendre aquesta voluntat d'il·legalitzar Batasuna al que és tot el seu entorn associatiu. I, de fet, aquest precepte de l'article 4.6, al qual s'ha referit de forma insistent el diputat que m'ha precedit, va ser un precepte introduït pel Grup Popular en el seu tràmit i en la seva discussió en el Senat, quan el Congrés dels Diputats ja havia començat a tramitar la famosa Llei de partits.

I així pensàvem, el nostre Grup Parlamentari, quan vam promoure la sol·licitud de dictamen al Consell Consultiu i quan vam gosar i vam demanar a altres grups d'aquesta cambra que fessin la mateixa reflexió. I evidentment ara ens ratifiquem en aquest tràmit en seu parlamentària, a la vista del criteri pràcticament unànim del nostre màxim òrgan jurídic consultiu, que ens diu, en primer lloc, que aquesta és una llei que no és respectuosa amb la doctrina del Tribunal Constitucional quant a la reserva de llei orgànica –només cal llegir algunes sentències i la doctrina consolidada d'aquest alt Tribunal; la sentència, per exemple, de 23 de juliol de l'any 98– i que tampoc és respectuosa quant al sistema de distribució competencial que estableix el bloc de la constitucionalitat. I en segon lloc què ens diu, el Consell Consultiu? Ens diu que aquesta és una llei que remet, col·lateralment, si vostès volen, però que ens remet a les mateixes, a les idèntiques intencions que la Llei de partits, i només cal veure –i després ho farem i l'examinarem literalment– el que diu l'article 4.6 de la Llei d'associacions.

Aquest article conté, per entendre'ns, la pitjor de les sancions possibles, al marge de la il·legalització d'una associació, que és la seva asfíxia econòmica, que és la retirada, que és la privació de subvencions i de l'activitat de foment de l'Administració. A partir de què? A partir d'establir una imputació a tota una associació i, per tant, a tots els seus membres, de la responsabilitat pels actes comesos per cadascun dels seus associats. I això, a més a més, ho fa i ho diu la Llei desacomplexadament, amb independència de si les finalitats o objectius de l'associació són lícits totalment i amb independència que la conducta delictiva sigui d'un sol dels seus associats.

Fixin-se bé, senyores i senyors diputats, en la gravetat del que acabo de dir, i pensin per un moment què pot suposar l'aplicació d'aquest precepte per a tantes enti-

tats, centenars, milers d'entitats, ONG, associacions de veïns, clubs esportius... Imaginin-se per un moment que un sol dels més de cent mil associats del Barça hagués pogut cometre un fet delictiu d'aquestes característiques i això pugui determinar fins i tot, en aquest cas, la sanció que preveu la Llei.

I entrem directament, per tant, en el primer dels motius d'inconstitucionalitat de la Llei, que és aquest article 4.6. Repeteixo que aquest és un precepte –si vostès tenen la paciència de llegir-lo amb calma– pastat, és un autèntic clon del famós, si vostès volen, ominós article 9 –ara punt 4, abans punt 3– de la Llei de partits polítics, introduït pel PP al Senat, i que és el precepte que dona cos, que vertebrava la futura Llei de partits. I lleigeixo literalment què diu la Llei d'associacions promulgada. Diu: «Es considerarà que una associació realitza activitats previstes en el paràgraf anterior» –és a dir, d'aquelles que determinen la sanció a imposar– «les que justifiquin l'odi o la violència» –aspecte aquest, concretament, que ha desaparegut finalment de la redacció final de la Llei de partits; fins i tot en aquest punt, la Llei de partits ha quedat més polida i és més escrupolosa democràticament que la Llei d'associacions–, «les que enalteixin o justifiquin delictes de terrorisme, els que participin en la seva execució, els qui realitzin actes que comportin menyspreu o humiliació per a les víctimes del terrorisme.» És un article absolutament, literalment idèntic al que conté la Llei de partits.

I quan s'aplica, això? Doncs bé, quan algun dels integrants dels seus òrgans de representació realitzi alguna d'aquestes activitats, o bé quan qualsevol membre actiu –concepte jurídic indeterminat: què hem d'entendre per membre actiu?–, quan qualsevol membre actiu hagi estat condemnat per pertànyer o col·laborar amb banda armada. Visca el dret a la reeducació i a la reinserció social previst a la Constitució, senyores i senyors diputats.

Els sona tot això que els acabo de dir? Això és el que diu la Llei d'associacions, i això és el que diu l'article 4.6. I aquest precepte creiem que és inoportú, igualment que és innecessari. I ho és, d'innecessari, perquè l'article 22 de la Constitució ja estableix, a diferència de per als partits polítics, una interdicció absoluta, total, perquè les associacions puguin dedicar-se a finalitats il·lícites, i ens diu que es pot il·legalitzar una associació que busqui finalitats o que faci servir mitjans tipificats penalment com a delictes.

I, en segon lloc, és inoportú, és extemporani, és innecessari, però també no és constitucional –creiem, i ho creu així també el Consell Consultiu–, perquè, com ens recorda el mateix Consell Consultiu en el seu Dictamen, aquest precepte conté una imputació arbitrària a una associació, ho repeteixo, que esdevé responsable dels crims comesos eventualment per qualsevol associat, i això vulnera de forma clara l'article 25 de la Constitució, perquè és contrari al principi de responsabilitat, contrari al principi de culpabilitat en matèria sancionadora. I vostès saben –és de sentit comú, no cal que els digui el que diu la Constitució– que ningú pot ser sancionat per un fet que no ha comès i del qual no és responsable. Això ho té dit i manat el Tribunal Constitucional –entre altres sentències, la 246/1991–, ho deien els clàssics –*societas delinquere non potest*–, evidentment, aquesta és una circumstància que aquesta Llei no pot variar.

Hi insisteixo, aquest és un precepte que finalment ha quedat sanet en el tràmit, en la discussió parlamentària, i que incorpora el text de la Llei. I estem, per tant, davant, senyories –i això els ho vull fer notar–, del primer pronunciament d'una institució jurídica de l'Estat, al marge del pronunciament sòlid, amb tots els ets i uts d'una part important de la doctrina de juristes de reconegut prestigi. Per tant, estem davant d'un criteri del Consell Consultiu que ens diu que el moll de l'os i l'essència de la Llei d'associacions, però també de la Llei de partits, és inconstitucional i, evidentment, la més que probable inconstitucionalitat d'aquest precepte prefigura també la de la Llei de partits. I sinó, temps al temps, i sinó, rebrem un correctiu d'aquí a ics temps, com ara fa molt pocs dies ha passat amb el Tribunal Europeu de Drets Humans, al voltant de la sentència per a la il·legalització del PKK, de Turquia.

I aquest precepte –ho repeteixo–, senyories, no figurava en el Projecte de Llei del Govern i va ser introduït amb una esmena al Senat, quan ja s'estava començant a gestar la Llei de partits i, per tant, forma part, per entendre'ns, de l'agenda oculta del Pacte antiterrorista, una agenda oculta que –com hem vist fa molt poc– evidentment, ha anat seguint altres reformes legals de la Llei electoral, de la Llei de règim local, i que participa, en la nostra opinió –d'aquí la gravetat– participa de la mateixa concepció excloent de democràcia. Sembla que en aquest país no hi ha vida intel·ligent ni hi ha llibertat. Al marge del que diu la Constitució, suposa una eliminació barroera i una sanció del pluralisme associatiu en aquest país. Condemna a l'ostracisme, al silenci, els partits, però també, en aquest cas, les associacions, que són l'expressió, o una de les principals expressions democràtiques de la nostra societat.

I evidentment, en el cas del País Basc, perquè aquest és un precepte pensat per al País Basc, entenc que no per il·legalitzar, evidentment, un esbart dansaire, ni un club de futbol, sinó per il·legalitzar *batzokis* i altres entitats, associacions del seu entorn, evidentment el que fa és donar cobertura, es digui el que es digui, a la persecució en un cas de partits, en aquest cas de les associacions que estan fora de l'ortodòxia imperant en aquests moments, que no és altre que la del patriotisme constitucional.

I com en el cas de la Llei de partits no hi ha, entenem, ni esmenes, ni hi ha orfebreria, ni hi ha discussió que pugui garantir la pulcritud democràtica d'una norma, ni majories del 93, ni del 95% que puguin garantir, en aquest cas, la salubritat d'una llei carregada de mala intenció política i que, a més a més, conté enormes dèficits jurídics. No són les organitzacions, sinó les persones les que delinqueixen, i això, crec, senyories, que està afectant el lliure exercici del dret d'associació, del dret de participació en la vida social a què tenen dret totes les persones.

Finalment, el segon gran motiu d'inconstitucionalitat, segons el Consell Consultiu –i que confirma els temors expressats pel nostre Grup Parlamentari a l'hora de demanar el dictamen corresponent– és la vulneració clara de la competència exclusiva de la Generalitat quant a la reserva de Llei orgànica i quant a l'extensió abusiva del concepte de base.

Mirin, la disposició final primera, apartat primer de la Llei, per la qual es declaren orgànics una sèrie d'articles, entre els quals precisament l'article 4.6 de què hem estat parlant, és a dir, la regla d'exclusió de la percepció d'ajuts o de subvencions, vulnera –i ho diu el Consell Consultiu– de forma clara l'article 81.1 de la Constitució, sobre reserva a Llei orgànica, perquè, com és obvi, aquest article no constitueix un element essencial del contingut de dret d'associació, ni a la llibertat de creació, ni al dret a associar-se o a no associar-se, ni a deixar de pertànyer o d'autoorganitzar-se, que és això el que ha de disciplinar la Llei orgànica estatal, però mai entrar en això. I de fet, aquest precepte i el seu contingut orgànic, el que fa és respondre més aviat a la intenció del legislador de congelar el rang d'un precepte discutible com a Llei orgànica, perquè cap legislador autonòmic, verbigràcia, aquest Parlament pugui entrar a introduir criteris diferents als que hi ha introduït el Govern central.

En següent lloc, la disposició final primera, apartat segon, declara bàsic, i per tant, d'aplicació al conjunt de l'Estat, una sèrie d'articles, entre ells l'article 2.6, 3g, 4, 1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, etcètera, una tirallonga d'articles, i aquí l'opinió del Consell Consultiu, que compartim plenament, és que la Llei s'ha excedit en la utilització del caràcter bàsic fins a deixar pràcticament sense reconèixer la competència autonòmica. Fins i tot, la Llei estatal fixa el contingut mínim dels estatuts, la denominació de l'associació, l'obligació de comunicar al registre els canvis en l'obertura, introdueix el criteri del silenci positiu per acceptar la inscripció de l'associació, introdueix també, en la transitòria primera, l'obligació de declarar la situació de l'activitat i funcionament ordinari de l'associació. Evidentment, això excedeix, de molt, lògicament, de les atribucions i del caràcter bàsic que hauria de tenir algun dels preceptes de la Llei estatal.

I és per tots aquests motius que el nostre Grup Parlamentari, lògicament, va demanar aquest dictamen i va subscriure la petició d'aquest Ple extraordinari per tal de presentar el recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridaó. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Crec que els arguments jurídics per justificar la proposta de fer recurs al Tribunal Constitucional estan més que explicats en el dictamen del Consell Consultiu, en les intervencions que s'han fet, la que jo afegiré i les que es faran després.

Una vegada més, el Consell Consultiu, amb una majoria prou contundent, es pronuncia *in extenso* sobre inconstitucionalitat d'una llei, i confirma els temors dels que varen demanar el dictamen. Vull fer notar que hi han dos vots particulars que van més enllà del mateix

dictamen, que veuen més inconstitucionalitat que el mateix dictamen, i un vot particular que no veu aquesta inconstitucionalitat.

A nosaltres ens semblaria que el fet d'afectar un dret tan important com el dret d'associació, seria motiu suficient per demanar la unanimitat de la cambra en la interposició del recurs. Fins i tot, amb el pensament que si hi han parcel·les de dubtosa constitucionalitat, que ens ho digui l'àrbitre suprem del nostre ordenament jurídic, que és el Tribunal Constitucional. Dur quelcom al Tribunal Constitucional no és dur-ho amb un ànim exhaustiu al 100% que tens raó, sinó de consultar, en seu més solemne possible, sobre la constitucionalitat d'un text –repeteix–, perquè no estem parlant, com altres vegades fem, legítimament, de lleis de caràcter menor, es parla d'una llei que afecta un dret fonamental que és el dret d'associació.

El dret d'associació és de la segona onada de drets. La primera és la dels drets individuals, la segona, la dels drets col·lectius. Un dret que va ser negat pel liberalisme i que va ser conquerit per la democràcia, a partir del moviment sindical, del moviment sufragista i tants moviments col·lectius, però que ara està plenament consolidat a totes les constitucions democràticoliberal, i que és un dret col·lectiu. I en aquesta Llei s'introdueix la barbaritat de penalitzar un dret col·lectiu amb una conducta individual.

Seria molt important que totes les diputades i diputats, avui, recordessin la literalitat de l'article 22 de la Constitució, quan, taxativament, defensa aquest dret, estipula les possibles vies de dissolució, per resolució judicial, i, fins i tot, posa traves molt fermes: arribar a aquesta dissolució.

Tal com s'ha plantejat a la Llei, es va al que han dit els autors més reconeguts, a l'efecte expansiu d'una conducta individual sobre la resta de membres d'un òrgan col·lectiu –es digui associació en aquesta Llei, es digui partit polític en una altra–, que pot lesionar els drets de participació social, en aquesta Llei, o política en la de partits polítics, dels membres que estan allà associats o adherits. Crec que això sol hauria de ser motiu de –torno a dir– pensament per part de tots, perquè el Constitucional pogués emetre una sentència al respecte.

S'ha parlat aquí –i també està en el dictamen– de tots els aspectes que tenen manifesta invasió autonòmica. El Consell Consultiu arriba a dir que deixa a un no-res la competència autonòmica sobre el dret d'associació i les associacions, tal com està reconegut a l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Jo voldria, de totes formes, apellar a la coherència política. Per a nosaltres no és del tot coherent votar unes coses a les Corts Generals i votar-ne unes altres aquí. I és evident que jo felicito el PSC per la valentia de secundar la demanda de recurs, perquè a Madrid, a les Corts Generals, el PSOE, i per tant el PSC, va ser responsable de la literalitat dels textos dels quals avui el senyor Àlex Masllorens, o el senyor Ridao, o jo mateix, estem abonant la seva flagrant inconstitucionalitat. Torno a dir, hauria de ser, potser, més el treball per fer coincidir la coherència entre aquests plantejaments.

Els amics i amigues de Convergència i Unió han estat molt més «cucos», perquè en la demanda del recurs han fet caure aquells articles que el Consell Consultiu diu –per 6 vots a 1, i 2 que volen anar més enllà– que són flagrantment inconstitucionals, aquells que els posaven en evidència amb el que van defensar a les Corts Generals, tant a la Llei d'associacions, com a la Llei de partits polítics. I per tant, els reconec la seva habilitat de curta volada a dir: «Això no, perquè és clar, això ho vam votar allà.»

Però, és que aleshores deixen en evidència una cosa molt pitjor. Vostès, a les Corts Generals, no van presentar cap objecció a la literalitat de la Llei quan enviaïa competències autonòmiques. Per què? O sigui, quin és el motiu que avui els porta a demanar el recurs sobre aquells apartats –i han estat «cucos», ho torno a dir– d'excloure els més vergonyants des de la consciència democràtica –com dèiem fins i tot en un debat de torn de preguntes al president de la Generalitat–, però aleshores treu l'excusa autonòmica –que és real, perquè ho diu el Consell Consultiu–, quan les Corts Generals –excepte en l'explicació final de vot, quan torna el Projecte del Senat al Congrés, i per un sol dels dotze apartats faran recurs d'inconstitucionalitat–, en tema d'invasió autonòmica, no van fer el més mínim esment.

Per tant, jo demanaria, igual com he fet abans, si no se m'ha entès de deixar el Partit Popular, que fóssim tots capaços de donar una empenta forta a la defensa del dret d'associació, perquè fos el Constitucional qui ens tragués dels possibles dubtes que poden alimentar posicions de caràcter, diguem-ne, parcial sobre aquesta qüestió. Encara amb més força a Convergència i Unió que votés tots aquells aspectes que el Consell Consultiu, de forma aclaparadora, planteja com a inconstitucionals, i per tant, que votés les dues propostes de resolució de recurs.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. Per defensar ara la proposta presentada per més d'una cinquena part dels membres del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i si s'escau per posicionar-se també sobre la proposta anterior, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, es va demanar al Consell Consultiu el dictamen sobre la constitucionalitat de la Llei orgànica d'associacions, en el seu contingut sencer, però específicament de determinats articles, el 3b, el 4.6, el 26.2, després hi ha una transitòria primera i la Disposició final primera, apartat segon.

Com ja sabem, el Consell Consultiu ha dictaminat, no per unanimitat, que hi ha determinats articles que són inconstitucionals. Aquest dictamen no coincideix ni amb els que en la petició de dictamen es qüestionaven més especialment com a inconstitucionals i, a més, hi han –com ja s'ha dit abans– diferents vots particulars, en alguns casos que estenen aquesta inconstitucionalitat

a d'altres articles, i en algun cas que diuen que no hi ha aquesta inconstitucionalitat.

De fet, en matèria d'associacions, no estem en un tema pacífic. Com ja s'ha dit abans, a l'anterior legislatura, aquest Parlament va aprovar la Llei d'associacions catalana, una llei que sortia avançant-se, a més, davant de la manca de regulació per Llei orgànica de la Llei d'associacions, a nivell d'Estat, i en exercici de les competències d'aquest Parlament, sobretot d'acord amb l'article 9, apartat 24, respecte a les associacions de caràcter cultural, artístic, docent, benèfic-assistencial i d'altres de similars.

Com dic, aquest no ha estat un tema pacífic, perquè tot i que aquesta Llei va ser àmpliament votada en aquesta cambra, després, malauradament, el Govern de l'Estat va interposar recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta Llei catalana, el qual, en aquest moment, està pendent de sentència.

Com deia, el Consell Consultiu ha dictaminat que són uns de concrets els articles que són inconstitucionals, l'article 4.6, no en la seva integritat, com d'algunes intervencions d'abans semblava entendre's, no en la seva integritat, sinó concretament només en l'incís que fa referència a «*cualquier otro miembro activo*». Després, la Disposició addicional primera, apartat 1, amb relació al caràcter orgànic d'aquest article 4.6, la Disposició Final Primera, apartat segon, quant al fet que determinats articles de la Llei orgànica es diu que són d'aplicació directa a tot l'Estat. I després també respecte a l'article 36, en part del seu redactat, sobretot pel que fa referència als beneficis de què poden gaudir les associacions que són declarades d'utilitat pública per les comunitats autònomes.

Val a dir, que el Consell Consultiu fa un dictamen, fa un judici de constitucionalitat des del punt de vista jurídic, exclusivament jurídic i que, per tant, ens correspon en aquesta cambra, a nosaltres, decidir si la resposta política que cal donar davant de la presumpció d'inconstitucionalitat que es deriva d'aquest judici, d'aquest dictamen del Consell Consultiu, la resposta política més adequada, és, realment, la interposició d'un recurs o no. I davant d'això, nosaltres entenem que hi han diferents posicions, perquè, per una banda, evidentment, els diferents grups també poden discrepar en algun punt, tot i mostrar el màxim respecte al rigor i a la professionalitat del Consell Consultiu, poden discrepar en algun punt concret, des del punt de vista també jurídic, de si realment és constitucional o no, o quina és la interpretació que cal donar a determinats articles en el sentit de si són inconstitucionals o no, amb una determinada interpretació que se'n faci.

També es pot coincidir amb la inconstitucionalitat, aquest judici jurídic que pot fer el Consell Consultiu, però entendre que hi han altres vies més àgils, més eficaçes per neutralitzar-la, diferents a la pròpia interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat. Estic pensant, per exemple, en el cas..., no és aquest cas concret, però podria ser el del Decret llei de mesures liberalitzadores en matèria de sòl, que la predisposició del Govern, per exemple, a modificar-lo, doncs, justifica en algun cas poder obtenir, d'una forma més eficaç i ràpida, un canvi per adequar la Llei a la constitucionalitat.

O, per exemple, que a través de la legislació pròpia, autonòmica, es puguin neutralitzar, també, aquests efectes de presumpta inconstitucionalitat. Per exemple, el que ha passat amb la Llei de l'urbanisme respecte al règim del sòl no urbanitzable, que malgrat l'existència del Decret llei que he dit abans, en el cas català s'ha neutralitzat, per acord de tots els grups d'aquesta cambra, als efectes de possible inconstitucionalitat, ratificats, per cert, en sentències molt recents del Tribunal Constitucional respecte a aquest punt.

I, per altra banda, també es pot coincidir amb la inconstitucionalitat de determinats articles, i, per tant, actuar, a través del recurs d'inconstitucionalitat, però tenint en compte que es pot aplicar un criteri restrictiu amb aquesta interposició, mirant d'esgotar, prèviament, totes les vies possibles de resolució pactada de conflictes, no? Això és el que recomanava l'anterior president del Tribunal Constitucional, per exemple, davant l'acumulació de recursos que hi han en aquella institució.

Per altra banda, també –i ara entraré en el contingut concret–, entenem que aquest Parlament està legitimat per interposar recursos d'inconstitucionalitat, sigui quina sigui la inconstitucionalitat, però que especialment entenem que ha de vetllar per a aquells casos d'inconstitucionalitat en què hi hagi una controvèrsia competencial, hi hagi una invasió competencial, és a dir, s'estigui limitant la capacitat d'aquest Parlament per exercir les seves competències, per fixar polítiques concretes en matèries de la seva competència que poden ser diferents, per exemple, de les que hi hagin en altres comunitats o a l'Estat.

Per tant, és en aquest cas concret, almenys és el criteri del nostre Grup, vetllar especialment per la constitucionalitat, a través d'aquest Parlament, d'aquelles qüestions que afecten les competències pròpies d'aquest Parlament, tot i reconèixer que, evidentment, està legitimat per interposar recursos sobre qualsevol tema de presumpta inconstitucionalitat.

El nostre Grup, com ja s'ha dit abans, demana que s'interposi recurs en contra de tots els articles que diu el dictamen, excepte dos: l'article 4.6 i la Disposició Addicional Primera, apartat 1, pel que fa referència al caràcter orgànic d'aquest article 4, apartat 6.

Coincidim amb el dictamen en tots els altres articles respecte a la seva inconstitucionalitat. Entenem que la Disposició Final Primera, apartat 2, en la mesura que declara d'aplicació directa a tot l'Estat determinats articles, està excedint-se respecte al títol competencial de l'article 149.1 apartat 1, aquell que regula les condicions bàsiques per a l'exercici en condicions d'igualtat de tots els drets a l'Estat, s'hi excedeix i, per tant, és inconstitucional quan regula de forma detallada el contingut mínim dels estatuts a les associacions, concretant fins a l'extrem l'organització interna de les associacions, la regulació dels seus òrgans de govern, administració, el patrimoni inicial –que no necessàriament l'han de tenir– així com la seva denominació. També quan subjecta el règim intern de les associacions a la reglamentació de l'Estat, sense referència a la legislació autonòmica, o quan determina l'obligació d'inscriure l'obertura, trasllat i tancament de les delegacions o establiments de l'entitat. O, fins i tot, quan fixa, en tot

cas, un termini màxim d'inscripció, prescindint que el termini, la comunitat autònoma, el pot reduir, en l'exercici de la seva competència en matèria de procediment, en aplicació d'una competència material com és aquesta, que és pròpia de la comunitat.

O imposa a les associacions l'obligació de declarar determinats extrems en el registre, que van més enllà de la competència estatal. O com, quan en l'article 36 limita els efectes de declaració d'utilitat pública que faci la comunitat autònoma, als beneficis propis de la legislació d'aquesta, exclosos els que puguin derivar de la legislació de l'Estat, no? Aquest article implica, per una banda, ser contrari al principi de col·laboració, cooperació i eficàcia entre administracions, és contrari a la idea d'Administració de la Generalitat com a Administració única a Catalunya, és contrari als pronunciaments del Tribunal Constitucional en casos similars, com per exemple, la qualificació com a habitatges de protecció per la comunitat autònoma, que sí que té efectes a nivell de tot l'Estat, i és contrari a un principi de reciprocitat que s'entendria en el sentit que la Generalitat també és Estat i, per tant, de la mateixa manera que a la declaració d'utilitat pública per part de l'Estat, determinades associacions es poden beneficiar dels beneficis de la legislació autonòmica, també hauria de ser al revés.

En tot cas, no discutim que els criteris bàsics que s'han de reunir per dir quines associacions han de ser d'utilitat pública les fixi l'Estat, no discutim això, sinó que el que discutim és que als efectes de la declaració per la Generalitat també es puguin aquestes associacions, beneficiar del que prevegi la legislació de l'Estat, sobretot també en matèria fiscal.

Dit això, no considerem, en canvi, necessari interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 4.6 i la Disposició Final Primera, apartat 1, que declara aquest article com a orgànic. Val a dir, en contradicció del que s'ha expressat abans, que la declaració que proposa el Consell Consultiu és respecte a un incís concret. Val a dir, concretant, perquè em sembla que és important, que el mateix Consell Consultiu, i cap dels membres ni els vots particulars ho qüestionen, que la finalitat d'aquesta Llei i d'aquest article és legítima i necessària, i que és una mesura proporcionada. Això ho diuen tots. Cal precisar que aquest article no parla d'il·legalitzar res, ni ningú, sinó que parla, simplement, del dret a rebre subvencions públiques, entenent que no les poden rebre aquelles associacions vinculades a actes de violència o terrorisme, qüestió que em sembla que, com a idea i com a principi i com a article, tots hi estem d'acord. I, en tot cas, no he sentit, i espero no sentir, cap opinió al contrari.

Per tant, això és el que diu aquest article, i l'únic que qüestiona el Consell Consultiu és l'incís que fa referència que també es poden entendre com a actuacions de l'associació la de «*aquellos otros miembros activos*» que hagin estat condemnats per determinats delictes. Això és el que diu, i només qüestiona aquest incís concret.

I respecte a aquest incís concret, i el dubte d'inconstitucionalitat, nosaltres entenem que, interpretat de forma sistemàtica el contingut d'aquest article, interpretat correctament, com es fa en un dels vots particulars, no

és inconstitucional. Una interpretació sistemàtica, amb relació al paràgraf tercer, que defineix què s'entén per actuacions de l'associació, ho vincula necessàriament al fet que aquestes persones, quan actuïn, ho facin en nom i representació de l'associació, no per lliure, per tant, alguns dels exemples que s'han posat, entenem que no valen.

A més, precisament, com s'ha dit també abans, en el principi de culpabilitat, de proporcionalitat, de responsabilitat, l'exclusió de la responsabilitat objectiva en matèria sancionadora de l'Administració exclou qualsevol altra interpretació que aquesta, que quan es diu «*aquellos otros miembros activos*», sigui que actuen –com diu l'apartat tercer– en referència, o en nom, o en representació d'aquesta associació.

Com així també, el Tribunal Constitucional i el Suprem han dit, en altres casos, quan defineixen i acoten, precisament el que s'entén «*por otros miembros activos*», entenent que són aquells que, a més de ser afiliats a una societat i d'haver-s'hi integrat, han portat a terme accions en nom de la societat. Això és el que ja diu el Constitucional, per tant, la interpretació que cal fer és aquesta. I, en aquest sentit, aquest article no seria inconstitucional. I aquesta és la interpretació que estem segurs que, quan arribi a la jurisdicció contenciosa i al Tribunal Suprem, es donarà en aquest article.

I pel que fa al caràcter orgànic de l'article 4.6, nosaltres estem d'acord que aquest article no té caràcter orgànic. Hi estem d'acord, però, com he dit abans, això no necessàriament ha de portar a la interposició d'un recurs, no té caràcter orgànic, perquè com diu el mateix dictamen: «el dret d'associació en la seva doble vessant, el dret de formar part d'una associació, com el dret de constituir una associació, té un nucli essencial, que és el protegit com a dret fonamental, per tant, limitat a la legislació a través de Llei orgànica, que no inclou el que seria el tractament de les subvencions de contingut econòmic que no formen part d'aquest nucli essencial i, per tant, no caldria que això fos Llei orgànica». I, en aquest sentit, coincidim plenament amb el dictamen.

El que passa és que el fet que no sigui Llei orgànica no vol dir que els efectes es produeixin igualment, perquè, quines són les conseqüències que una llei sigui orgànica? Des del punt de vista procedimental, que es necessita un quòrum especial per a la seva aprovació, i en aquest cas és obvi que en el Congrés i Senat hi era igualment. I des del punt de vista competencial –i aquí sí que és important–, el fet que sigui orgànica implica que limita o veda la possibilitat de legislació de les comunitats autònomes respecte a aquest article.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Però aquest article, pel seu contingut i que el Consell Consultiu, excepte aquest incís declara perfectament vàlid, aquest article el que diu i el que regula, si no fos orgànic seria d'aplicació bàsica o directa a tot l'Estat, en base a l'article 149.1.1, aquest que regula les condicions bàsiques per a l'exercici en condicions d'igualtat de tot l'Estat. Perquè el contingut d'aquest article, en aquest incís, que fa referència a activitats delictives, fa referència en matèria penal i en matèria penal és competència, també de l'Estat, i perquè el tractament de les

associacions respecte a quines poden rebre subvencions i quines no, vinculades a activitats delictives, no pot ser diferent en uns llocs als altres de l'Estat i, per tant, aquest article, encara que no fos orgànic, seria d'aplicació directa, d'aplicació bàsica a tot l'Estat. Com també en base a l'article 149.1.18, quan parla de les bases, de la regulació del règim jurídic en les administracions públiques i el procediment administratiu comú, que, en aquest cas, també, la mateixa Constitució parla que el tractament davant de l'Administració, en aquests casos, ha de ser igual davant l'Estat. I, si no, encara que no fos així i s'hagués d'anular a Catalunya, per la clàusula residual del 149.3, seria d'aplicació supletòria de l'Estat a Catalunya, si no és que els que ara voten en contra d'aquest article, de la interposició d'aquest article, que diuen que sigui nul, presentessin una iniciativa –cosa que no han anunciat– en el mateix sentit perquè fos d'aplicació a Catalunya, perquè suposo que en l'esperit de l'article també hi estan d'acord.

Per tant, i amb això acabo, senyor president, el recurs, en aquest cas, del 4.6 i el caràcter de Llei orgànica, no serviria per a res, perquè en tot cas seria igualment d'aplicació.

I lamento que haguem hagut de dedicar més temps a aquests articles, no jo, sinó els altres grups, que són, afortunadament de menys incidència a Catalunya, i que se n'hagi dedicat molt menys als altres, als que nosaltres sí que presentem recurs, que al nostre entendre ataquen directament les competències d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. L'objecte del recurs d'inconstitucionalitat que es vol interposar a la Llei 1/2002 d'associacions, se centra en dues qüestions fonamentals, que abasten, per una banda, matèria que afecta a drets fonamentals i, per una altra banda, qüestions, també, molt importants, però que afecten matèria de repartiment competencial.

Pel que fa al primer bloc, cal recordar –s'ha fet aquí– que les associacions són un instrument bàsic per garantir la participació dels ciutadans en l'àmbit polític, econòmic, social, cultural, i són, per tant, una de les modalitats d'agrupació que permeten, que ajuden, que, precisament, tiren endavant la vertebració social i el perfeccionament del nostre sistema democràtic.

Era, per tant, necessari reformar una llei de l'any 1964, una llei predemocràtica, per tal d'adaptar-la a les necessitats de l'Espanya del segle XXI, per donar resposta a una societat que res no té a veure amb la societat de fa mig segle enrere; en definitiva, per donar resposta a una societat moderna, a una societat dinàmica, participativa i que ha avançat molt en solidaritat.

He volgut referir-me expressament a aquest protagonisme de les associacions perquè és precisament aquest protagonisme el que porta aparellat l'obligació dels po-

ders públics de fomentar la constitució i el desenvolupament d'associacions que realitzin activitats d'interès general. Aquí el que es fa és simplement donar contingut, traslladar el que és també un mandat constitucional, que és l'obligació que els poders públics..., des dels poders públics es promogui i es faciliti les condicions necessàries a tots els ciutadans justament perquè puguin participar plenament, i no només –en la vida política– a través dels partits, sinó també a través de totes aquelles altres formes que té el fet associatiu.

I és dins, precisament, d'aquest article 4 de la Llei que, justament, per promoure i facilitar les condicions de participació dels ciutadans, es preveu –justament per a això– l'atorgament d'ajuts i subvencions i el reconeixement d'altres beneficis que no es podran atorgar, no podran ser atorgats en cap cas a aquelles associacions que apliquin –com no podria ser d'altra manera– criteris discriminatoris tant en l'admissió dels membres com en el seu funcionament, és a dir, per raó de raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra circumstància personal o social.

Ningú s'hi ha referit però em sembla important, també, remarcar-ho. Però és que és següent, precisament, aquesta mateixa lògica que es preveu que aquest article no facilitarà..., a través d'aquest article es preveu que no es facilitarà cap mena d'ajut ni econòmic, ni de qualsevol altre tipus, a les associacions que promoguin o justifiquin l'odi o la violència; a les associacions que enalteixin o justifiquin, per qualsevol mitjà, els delictes de terrorisme, o hagin participat en l'execució de delictes o realitzin actes que comportin descrèdit, menysteniment, humiliació de les víctimes del terrorisme i també del seus familiars.

El Grup Popular considera que, de forma no només constitucional, sinó de forma encertada, aquesta restricció d'ajuts s'estén també, amb la Llei, a aquelles associacions en les quals alguns dels integrants dels òrgans de representació o qualsevol altre membre actiu hagi estat condemnat a través de sentència ferma –li vull recordar, senyor Ridao–, bé per pertinença, actuació al servei o col·laboració amb banda armada, sempre que no hagi complert completament la condemna i en el supòsit –que pot fer-ho; en el supòsit– de no haver rebutjat públicament la seva pertinença i les actuacions que ha realitzat dintre de la banda terrorista en què estava integrat, col·laborant, recolzant o exaltant. I és en aquests casos que la Llei considera que l'associació en què s'integra tampoc no pot rebre cap mena d'ajut, és a dir, considera que és una associació que està donant aixopluc a terroristes.

I, al respecte, vull remarcar dues coses, perquè s'ha dit que es condemna l'associació només per part d'un dels membres i s'ha posat l'exemple del Barça, eh?; és a dir, el Grup Popular ha fet una llei, el Partit Popular ha fet una llei que el que vol és que no es doni cap ajut al Barça per si hi ha un dels seus membres que és terrorista.

Senyor Ridao, no es pot fer demagogia d'aquestes característiques. Cal remarcar, en primer lloc, com he dit abans, que aquest membre actiu de l'associació, escolti'm, ho té molt fàcil –ho té molt fàcil–: senzillament rectifica i rebutja públicament la violència terrorista, i ja ho hem arreglat, eh?, l'associació ja rep la subvenció.

Però és que a més a més l'associació pot fer una altra cosa: en el supòsit que el soci no ho vulgui..., és a dir, el soci no vol dir que renuncia a la lluita terrorista, doncs, l'associació ho té molt fàcil; senzillament, democràticament, a través dels seus òrgans de presa de decisió democràtica, senzillament l'expulsa, i un cop expulsat, naturalment, l'associació pot tornar a estar dintre d'aquella protecció que li atorguen els poders públics per realitzar les funcions constitucionals que té, justament, encomanades.

Per tant, no es pot considerar en cap cas que el que s'està condemnant o el que s'està sancionant és l'associació perquè l'entitat pot actuar per fer desaparèixer, justament, la sanció. Del que es tracta clarament i diàfana és d'impedir que en les associacions actuïn membres significats i rellevants o com a membres actius, vull insistir, persones condemnades per delictes de terrorisme que no volen –que no volen, que no volen–, en cap cas, rebutjar públicament l'estratègia, la conducta terrorista.

I escolti, miri, no, no, no ens n'amaguem, perquè és que ens sembla no només constitucional, sinó que ens sembla encertadíssim; ens sembla encertadíssim... (*pausa*), que estem davant d'una restricció del dret d'associació però d'una restricció del dret d'associació que es limita exclusivament a la seva dimensió prestacional i que té cobertura legal i garantia de seguretat jurídica perquè es puguin evitar qualsevol mena d'arbitrariats.

S'ha referit abans, el senyor Carles Puigdomènech, que..., respecte a qui ha de ser considerat aquest membre actiu per estendre la restricció prestacional. Aquest concepte està plenament integrat en el nostre bagatge jurídic, hi està plenament integrat, i no només això, sinó que hi ha reiterades sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem que defineixen clarament quin contingut s'ha de donar a aquesta expressió; és a dir, és un associat que, a més a més de tenir la condició d'afiliat, realitza accions pròpies de la representació de l'associació.

Per tant, i en qualsevol cas, el Partit Popular entén que la restricció de percebre ajuts i beneficis públics està, en aquests supòsits, més que justificat no només per la defensa de l'ordre i la prevenció del delictes, sinó per la protecció dels drets i de les llibertats bàsiques que hem de defensar per a tothom, senyores i senyors diputats; els drets i llibertats bàsiques s'han de defensar per a tothom.

En aquest sentit, entenem que no es pot donar recolzament a una associació que integra en el seu si membres que no rebutgen la violència ni la violació de drets i les llibertats fonamentals, que no es pot donar ajuts a aquells que no respecten, en definitiva, els principis democràtics.

Miri, per dir-ho més clar, no és que considerem que aquest article és constitucional, és que considerem que, realment, és exactament el mateix que hem impulsat amb la llei de partits, és exactament el mateix. (*Veus de fons.*) I vol que li digui una cosa? És, ho trobem fantàstic, com ho troben fantàstic en el Congrés dels Diputats el Partit Socialista, que alguna cosa haurà d'explicar respecte al seu vot en aquesta cambra avui.

En un altre ordre de coses, però referit també a la restricció prestacional, entenem que la disposició final primera, quan declara, justament, orgànic aquest punt, no recull exclusivament règim general de subvencions públiques o ajuts; el que fa és imposar una determinada prohibició legal a tot un conjunt d'associacions, no? Per tant, a aquestes, els dona un tractament diferenciat. I justament per defensar aquestes associacions –justament per defensar aquestes associacions– el que fa és donar la regulació d'orgànica en aquest article 4.6.

I entrant ja en qüestions importants, en qüestions competencials, també importants, considerem que tampoc no és inconstitucional l'aplicació directa a tot l'Estat que preveu l'apartat 2 de la disposició final primera, d'alguns apartats, concretament de tot un seguit d'articles, perquè l'Estat té el deure de preservar, garantir i facilitar l'exercici de les llibertats públiques arreu del territori. És a dir, hi ha tot un seguit de sentències –els estalviaré el reguitzell– que han decantat sòlidament un criteri que defensa aquest plantejament, és a dir que l'Estat ha de garantir que els drets fonamentals han de poder ser utilitzats per tots els ciutadans d'aquest país, a tot arreu, miri, des de Múrcia, d'Algesires, fins al País Basc. Per tant, aquesta necessitat, en tractar-se d'un dret fonamental, fa que s'hagi de tractar mitjançant llei orgànica.

(*Pausa.*)

Pel que fa a la declaració d'utilitat pública, que recull l'article 36, és clar que els beneficis econòmics que s'obtenen a través de la declaració d'utilitat pública són la part més important que integren aquest..., el gruix, l'eina principal de foment que té la declaració d'utilitat. És a dir, la declaració d'utilitat pública porta aparellats altres beneficis, doncs, el benefici de justícia gratuïta o el benefici de poder portar aparellada la declaració declarada d'utilitat pública, però el gruix més important, el fonament de la declaració d'utilitat pública, és justament poder utilitzar beneficis fiscals. I, per tant, aquesta declaració s'enquadra en el marc de l'apartat 14 de la Constitució, és a dir, s'enquadra en el marc de la Hisenda general, perquè és precisament a través de l'acció fiscal, a través de la tributació que hagin de fer aquestes associacions, que s'assoleix aquesta finalitat incentivadora que, justament, és el que persegueix la declaració d'una associació com a associació d'interès general.

En aquest sentit, entenem que no es poden invocar els principis de col·laboració i de cooperació, com es fa en alguna part del Dictamen, per defensar que són les comunitats autònomes les encarregades de declarar la utilitat pública de les associacions que desenvolupen la seva activitat en la comunitat autònoma, perquè, en definitiva, la declaració d'utilitat pública, com vostès coneixen molt bé, introdueix elements molt importants de discrecionalitat que fan necessària –que fan necessària– la participació de les comunitats autònomes, com per primera vegada s'ha introduït, però que fa necessari establir uns criteris, tal com preveu la Llei a proposta del Ministeri de Justícia i amb l'aprovació per part del Consell de Ministres, perquè, en definitiva, és qui ha de subvenir a aquestes prestacions que suposa la declaració d'utilitat pública.

Per tant, senyores i senyors diputats, només em resta anunciar el vot en contra a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat. I vull cridar la seva atenció sobre que els socialistes, el Partit Socialista, ha preferit, avui, utilitzar un subterfugi tècnic, ha preferit, avui, anar a la retòrica per fer una votació que –miri, senyor Masllorens– tècnicament pot ser impecable, eh?, és a dir, amb el raonament tècnic de dir: «El Consell Consultiu ens diu...» –per cert, no per unanimitat, no per unanimitat, per majoria, però no per unanimitat, eh?–, «el Consell Consultiu» –no per unanimitat– «diu que determinats articles poden no ser constitucionals...» –perquè l'únic que declara la inconstitucionalitat, com vostè molt bé sap, és el tribunal Constitucional–, vostès s'han amagat darrere d'un subterfugi tècnic, s'han amagat darrere de la retòrica, però la seva actuació és incoherent, és confusa, per una força política que ha impulsat la Llei de partits. Senzillament, senyor Àlex Masllorens, és *incomprendible*.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. (*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*) Sí, senyor Ridao?

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, d'acord amb l'apartat tercer de l'article 142 del Reglament, demanaria un segon torn, una segona intervenció per als diferents grups parlamentaris que així ho desitgin i hagin presentat la proposta de resolució.

El president

Molt bé, podrien dir-me quins són els grups que volen fer ús d'aquest segon torn. (*Pausa.*) Molt bé. (*Pausa.*) Molt bé. (*Pausa.*) D'acord.

Té la paraula el senyor Ridao.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., miri... (*Pausa.*) Senyor Puigdomènech, miri, no lamenti que haguem perdut uns minuts parlant de la bondat o no de l'article 4.6; el que hauria de lamentar és que el Govern de la Generalitat fins ara no hagi decidit d'interposar recurs contra aquesta Llei, el que hauria de lamentar és que el seu Grup Parlamentari a Madrid –i jo ho tinc aquí, i ho lamento, perquè jo no tenia cap afany de polemitzar amb vostè– hagi donat un suport entusiasta a aquesta Llei, fins i tot en els aspectes que vostès ara, d'aquí a uns moments, votaran perquè creuen que no són constitucionals.

Miri, el senyor Jané diu en la seva intervenció al Congrés: «Votarem favorablement el Projecte de Llei orgànica, i votarem afirmativament una llei que pensem que pot desenvolupar l'associacionisme i que és una llei molt positiva.» I, a sobre, acaba reblant el clau i diu: «En qualsevol cas el meu Grup es congratula avui que el Congrés, en definitiva, les Corts Generals, aprovin

finalment aquest Projecte de Llei orgànica.» En cap moment no van expressar cap reserva ni cap objecció sobre la inconstitucionalitat dels preceptes que vostè, avui, i el seu Grup votaran a favor.

Parlant de coses incomprensibles, senyor Nadal, miri, jo crec que el que és difícilment comprensible és que avui el Parlament no demani que s'impugni l'article 4.6, clonat, com vostè mateix ha reconegut, i certificat, de la Llei de partits. Però, en el cas del PP, res a dir. Miri, vostè és coherent, tristament coherent, però res a dir la veritat sigui dita. Però en canvi, miri, en el cas de CiU, senyor Puigdomènech, sentint-lo parlar, sentint-lo justificar-se amb aquesta excursió tècnica que vostè ha fet i distingint entre arguments jurídics i arguments polítics, miri, jo crec, senzillament, que li sobraven tantes explicacions, que crec –i és un consell modest que pot o no compartir– però el més raonable és que el seu Grup i vostè adoptin una posició més discreta de cara a la societat, de cara a la història i de cara, fins i tot, al dret.

I dic això perquè, com deia fa molt pocs dies un militant de la federació de Convergència i Unió en un document que jo he llegit, a partir d'ara el seu Grup polític jo crec que serà molt i molt difícil després del seu vot a favor de la Llei de partits que pugui mirar a la cara, com han fet fins ara i com han fet sempre, als qui sempre han defensat que les idees estan per damunt de les persones i als qui han pensat sempre que claudicar és perdre.

I vostès, una vegada més, el que estan fent és claudicar, i ho fan per dotze vots al Parlament i pel suport del Grup del Partit Popular. I sobretot sorprèn, perquè després de comprovar sobretot aquestes últimes setmanes, senyor Puigdomènech, senyores i senyors diputats, com s'ha produït una autèntica estigmatització, un assetjament sense quarter, una persecució gairebé diria histèrica i una violència ideològica contra aquelles persones, institucions, partits que hem gosat –en primera persona– posar en qüestió la Llei de partits, ja sigui la seva oportunitat, la seva legitimitat, els seus previsibles efectes –una reflexió que vostès alguna vegada, i el senyor president de la Generalitat ha fet públicament– o la seva utilització amb finalitats partidistes, això els hauria d'haver fet reflexionar. I vostès avui no ho han fet. Per què? Perquè, escolti'm, vostès estan agafats per les parts constitucionals, pel PP. I el Govern del PP, amb la seva arrogància i la seva prepotència, que exhibeix en les últimes setmanes, no vol la pau al País Basc, senyor Puigdomènech, el que vol el Partit Popular és una autèntica passejada militar i una rendició incondicional, i, evidentment, això no pertany a la cultura democràtica que Esquerra Republicana –i el seu partit, segurament– comparteix des de fa molts anys, una cultura democràtica basada en el diàleg i en el sufragi.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Senyor Ribó té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Dues precisions en el debat anterior. Em sembla massa superficial que es digui des de la

tribuna que ens entretenim amb el dret d'associació i no ens ocupem de les competències autonòmiques, perquè no fem jocs de mans sobre el dret d'associació.

És cert que en aquesta Llei d'associacions, senyor Nadal, no s'il·legalitza cap organització, sinó que se li nega ajuts. Amb un article clavat a aquest en la Llei de partits polítics s'il·legalitzen. Per tant, precisem-ho. Però en un cas o en l'altre, sigui per negar ajuts, sigui per il·legalitzar, s'afecta en la seva substància el dret d'associació, afecta un dret col·lectiu a partir d'una conducta individual, perseguible amb el Codi penal a la mà. Aquesta és l'aberració que en aquesta Llei i en l'altra s'ha inclòs –i no fem jocs de mans sobre si ara és per negar ajuts o allà per il·legalitzar–, i això, senyor Puigdomènech, ho diu categòricament el Consell Consultiu, no ho diem els grups que pretenem recórrer, ho diu el Consell Consultiu i ho diu de forma flagrant: que aquest dret queda afectat en aquest incís concret. *(Veus de fons.)* Sí, en aquest incís, el d'una conducta individual, clar que si, en aquesta conducta individual, com deia el senyor Nadal, després s'hi fa una renúncia expressa. I si no es fa?

I ho diu el Consell Consultiu!, i argumenta, amb dret administratiu i amb dret constitucional a la mà, que no es pot sancionar un col·lectiu per una conducta individual, i cita molts apartats, que no tinc temps de fer-ne la seva cita perquè no se'ns torni a argumentar de la forma que se'ns ha argumentat.

És el pitjor precedent que ha passat en democràcia en molts anys en aquest país. Per primera vegada el legislador està tocant seriosament un dret fonamental i, sobretot, senyoria, senyores i senyors diputats, recordin que no serà la darrera vegada que es continuarà amb aquest tarannà que ha imprès un determinat govern avui a Espanya: primer associacions, ara partits i després veurem què és el que cal.

I pel que fa a les competències autonòmiques, és clar, a mi em sorprèn, a mi sí que em sorprèn –i ho he dit en la meva primera intervenció– que el Grup de Convergència i Unió avui plantegi un recurs tan extens en aquest apartat, que siguin molt «cucus» de fer caure allò del dret, que per a mi és el més important, perquè afecta Catalunya. Jo no puc deixar de rebatre que se'm digui: «És que el que afecta el dret d'associació no afecta els interessos de Catalunya.» De ple hi afecta, encara que sortosament a Catalunya no hi hagi una sola organització que faci apologia del terrorisme, però és que, pel que fa a l'apartat de comunitats autonòmiques, a mi, em sorprèn que vostès ho vulguin recórrer, quan al Congrés dels Diputats, al Senat, no hi van fer pràcticament cap esment.

I puntualitzaria, senyor Ridaó, que el senyor Gené en la seva intervenció diu que hi ha una sola amb la qual no estan d'acord: en el termini per inscriure l'associació, que diu que això envaeix competències autonòmiques, no en tots els altres apartats que ens diu el Consell Consultiu, i que ens diu avui Convergència i Unió que envaeixen competències autonòmiques, com poden ser els estatuts, el Reglament, la denominació..., una tirallonga llarguíssima, però sí que diu una qüestió molt nímia, per fer una barbaritat, ara, tant el senyor López de Lerma a l'inici, com el senyor Gené després, bé, són els millors, els millors elegis a la Llei.

Nosaltres tenim claríssim que s'ha de ser coherent amb una posició o amb una altra, però sobretot no es pot argumentar que en una banda deixem totes les qüestions autonòmiques per anar només a un tema tan important com el dret d'associació.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(Veus de fons.)* Havia demanat la paraula, primer, el senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, només dues precisions. Una, al senyor Ribó, simplement per informar-lo que el Grup Socialista va presentar una esmena a la totalitat amb text alternatiu –que si vol ja li faré arribar–, i per aquest motiu va votar contra la Llei, encara que després, el dia 7 de març, quan va retornar la Llei, després d'introduir-hi algunes esmenes, algunes d'elles del Grup Socialista en el Senat, el Grup es va abstenir en el debat. Simplement per fer-li aquest aclariment.

Respecte a la senyora Dolors Nadal, jo penso que el vot l'hem explicat, a més a més entenc que amb claredat i que s'ha entès bé. Probablement, de la seva intervenció el que es pot despendre és que per a vostè, i no sé si per a tot el seu Grup, hi ha una dificultat d'entendre la diferència entre el que és un partit polític i el que és una associació –que pot ser benèfica, pot ser esportiva, pot ser cultural, etcètera–, i probablement qui hauran d'explicar que hi ha diferències entre uns i altres seran vostès.

Evidentment que es pot governar pel broc gros o es poden gestionar els matisos. Nosaltres entenem que la vida és plena de matisos i que, precisament, quan ens trobem amb circumstàncies de partits o d'entitats, d'associacions que no són exactament el mateix, no cal aplicar-los exactament la mateixa normativa.

El president

Moltes gràcies. Senyor Puig... *(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)* Sí, senyor diputat...?

El Sr. Ribó i Massó

Jo li demanaria la paraula per contradiccions, senyor president.

El president

Mig minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Masllorens: «Senado, 14 de febrero, señor García Miralles», portaveu socialista, «El Grupo Parlamentario Socialista apoya sin ningún tipo de reservas la modificación que en ponencia se hizo a los párrafos quinto y sexto del artículo cuarto, que hacen referencia a las ayudas, un acuerdo por las libertades y contra el terrorismo, sin ningún tipo de reserva.»

El president

Moltes gràcies. Senyor Masllorens...

El Sr. Masllorens i Escubós

Simplement, senyor Ribó, com ja li he dit, el remeto a l'acte del Congrés del Diputats, del dia 7 de març, on veurà quin va ser el vot del Grup Socialista.

El president

Moltes gràcies. Senyor Puigdomènech, té vostè la paraula ara.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument, a veure, el que està clar és que aquí no tots hem vingut a parlar del mateix. Nosaltres hem vingut a parlar de la Llei d'associacions i del Recurs d'inconstitucionalitat contra determinats preceptes de la Llei d'associacions. Alguns han vingut a parlar d'una altra cosa més recent, és evident, no?, però nosaltres hem vingut a parlar del que toca, que és de la Llei d'associacions.

I, tot i així, jo no comparteixo les afirmacions que s'han fet, uns i altres, respecte a les comparances de la Llei d'associacions amb altres lleis més recents, perquè aquí no estem parlant d'il·legalitzar res ni ningú, aquí únicament estem parlant de si determinades associacions vinculades amb actes de violència tenen dret a rebre subvencions o no. I amb això em sembla que tots hi estem d'acord. Hi estem d'acord com hi està el Dictamen del Consell Consultiu –ho repeteixo– quan diu que aquesta és una mesura necessària, adequada i proporcionada, i l'únic punt que qüestiona és l'incís de «aquellos otros miembros», incís que, amb la interpretació que jo he donat, entenc que sí que és constitucional, i per tant, per això no hi posem recurs.

En tot cas, senyor Ribó, vostè parla del que va votar Convergència i Unió al Congrés i del que ara nosaltres posem aquí. Jo també he mirat el que van fer vostès en el Congrés i, sap què passa?, és que el senyor Saura no hi era, no sabem el que va votar (*remor de veus*), perquè el senyor Saura no hi era –no hi era. Sí que sabem el que va votar Esquerra Republicana allà, perquè ara interposa el recurs i estén..., i fa un discurs respecte a tot l'article i no sobre l'incís que estem parlant. Saben què van fer vostès? Es van abstenir. Vostès no van votar en contra d'aquest article, com es podria dependre del gran discurs que ens ha fet aquí. Vostès es van abstenir. No sé què vol dir, però no van votar en contra.

El PSC va votar a favor i ara demana la interposició del recurs. Vostès sabran, amb les seves contradiccions... En tot cas, els que som coherents som nosaltres. (*Remor de veus.*) Sí, escoltin... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Prego silenci, si us plau. (*Pausa.*)

El Sr. Puigdomènech i Cantó

I ja vaig acabant. I som coherents fins al punt que, fem el que fem, vostès sempre ho critiquen. Suposo que és el seu paper, però, en tot cas, ara que quedi clar que ens critiquen per demanar la interposició de recurs contra

determinats aspectes de la Llei, que al nostre criteri va en contra les competències d'aquest Parlament. Per això ens estan criticant ara aquí, no pel que vam fer allà, sinó que ens estan criticant pel que fem ara aquí. La contradicció, en tot cas, no és nostra.

I senyor Ridao –ja acabo–, clar, vostè ens fa..., jo no tenia ganes de polemitzar amb vostè respecte a aquest tema, però ja que vostè ho ha fet... Home, clar, és que aquí sembla que a aquesta Llei més actual només hi haguem presentat esmenes nosaltres, però, sap què passa? Que vostès també hi van presentar esmenes –vostès també hi van presentar esmenes. A part del que vam fer uns quants respecte a les esmenes a la totalitat, després de les esmenes a l'articulat, vostès també van presentar esmenes. I sap què diuen en les seves esmenes, tant a l'articulat com al text alternatiu? Parlen de «cuando el partido o un número significativo de las personas vinculadas con el mismo». Això, ho mantenen vostès. Sap què vol dir això? Això va molt més enllà del que ara vostès estan criticant de la Llei d'associacions, molt més enllà perquè parla de «vinculadas con el mismo», no fa referència ni a afiliats a una associació ni a afiliats a un partit ni a res, ho estenen molt més enllà.

Per tant, les contradiccions no són nostres. Mirin-s'ho vostès, perquè vostès van presentar esmenes, no els les van acceptar, però –les nostres, sí–, en tot cas, les seves esmenes van en contradicció amb el que vostè ha expressat ara aquí i d'una forma molt més flagrant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Passem ara a la votació. He d'advertir que per... (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Ah! No ho haviem demanat... (*Veus de fons.*) Almenys no ho havia vist –almenys no ho havia vist. Dispensi. Té la paraula.

(*Pausa.*)

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Miri, senyor Masllorens, jo no sé si la feina que ha hagut de fer per poder argumentar el seu vot respecte a l'article 4.6. de la Llei d'associacions l'ha portat o no a escoltar-me. He dit clarament que les associacions són un instrument bàsic de participació en l'àmbit cultural, econòmic, social, i que, precisament, tenen un tractament diferent perquè són una via diferent d'actuar en el món associatiu. És una altra possibilitat i, fins i tot, l'informo que està en un article diferent, fins i tot, de la Constitució.

És precisament per això, perquè és un dret fonamental, que s'ha regulat, precisament, per llei orgànica. I vull tornar a recordar una cosa: vull recordar que la Llei considera de forma, en opinió del Grup Popular, no només –no només– necessària, sinó de forma constitucional i atinada, que es restringeixin ajuts, que no s'estenguin els ajuts, a les associacions quan dintre d'aquestes associacions hi hagi integrants o qualsevol altre membre actiu, recull la Llei, que hagin estat condem-

nats a través de sentència ferma –a través de sentència ferma– per delictes comesos que han estat recollits en el Codi penal de l'any 1995 i, simplement, estant condemnats sense haver complert la condemna no volen rebutjar les accions terroristes. Per tant, qui ha col·laborat, integrat, recolzat, exaltat, el terrorisme i, a més a més, no vol dir que les actuacions terroristes van contra l'estat de dret. Doncs miri, nosaltres considerem que una associació que té un membre actiu dintre d'aquesta associació és una associació que dóna aixopluc a membres que defensen el terrorisme, i, per tant, considerem que la Llei, molt encertadament, restringeix aquests ajuts públics en aquestes associacions.

Però és que, a més a més, fan trampa, i vostè ho sap, senyor Masllorens. Vostè fa trampa, perquè vostè, també ho ha fet el senyor Ridao, vostè sap perfectament que l'associació... (*Remor de veus.*) Vostè sap perfectament –vostè sap perfectament– que per poder tenir accés a aquests ajuts i beneficis públics, que, precisament, els reconeix per al paper que tenen segons l'article 22 de la Constitució, les associacions, es poden fer dues coses. Com deia, qui ha estat membre d'una banda terrorista dir, senzillament, públicament, que rebutja la violència terrorista. Escolti'm, i si no ho fa, l'associació pot arreglar-ho. L'associació ho té molt fàcil. L'associació l'únic que ha de fer quan té un membre entre els seus òrgans dirigents o un membre actiu destacat, l'únic que ha de fer, és utilitzar els mecanismes democràtics de la mateixa associació per expulsar-lo, eh? I són, precisament, aquests dos mecanismes els que donen perfectament legalitat que hi hagi aquesta restricció, estrictament prestacional, és una restricció estrictament prestacional, perquè nosaltres considerem que no es poden donar ajuts i beneficis públics a associacions que estan donant aixopluc a membres d'organitzacions terroristes o que no condemnin el terrorisme.

En qualsevol cas, a més a més, el que s'ha intentat posar o que planegés damunt de la cambra, que era un concepte indeterminat, que podia donar lloc a irregularitats, doncs miri, no. S'ha referit abans, el Codi penal utilitza, tipifica, aquesta determinació perfectament en tractar les associacions il·lícites.

I, per tant, només voldria dir, per acabar, dues coses. Miri, senyor Ridao, el que és tristament coherent –el que és tristament coherent– és que encara hi hagin posicionaments que prefereixin defensar el dret a l'autodeterminació a defensar els drets fonamentals de les persones. Això és tristament coherent pel Grup Popular. (*Forta remor de veus.*) I, per una altra banda, al Grup Socialista, li hem de dir, al Grup Socialista, senyores i senyors diputats, que avui han utilitzat un subterfugi tècnic...

El president

Senyora diputada, vagi de pressa...

La Sra. Nadal i Aymerich

...han utilitzat la retòrica de l'argument tècnicament impecable, però, senzillament, els he de dir que jo m'havia equivocat –jo m'havia equivocat. Jo em pensava que vostès eren socialistes. Són una mala imitació dels nacionalistes.

Moltes gràcies.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president. És que no podria...

El president

Té un minut.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Miri, cadascú sap de la tradició que ve, senyora Nadal. Jo sé de la tradició de què ve vostè, segurament, i molts dels membres del seu partit polític, i jo conec perfectament, i vostès també, de la tradició del meu partit polític.

Nosaltres sempre hem defensat i hem considerat compatible defensar el dret de les persones amb el dret col·lectiu dels pobles i el dret a l'autodeterminació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, miri, el subterfugi és tan poc tècnic que és radicalment polític. A vint-i-quatre hores de la commemoració dels vint-i-cinc anys de les eleccions del 15 de juny de 1977, per nosaltres, aquest recurs, d'acord amb una voluntat de presentar recurs de tots aquells projectes legislatius que el Consell Consultiu hagi trobat inconstitucionals, és una qüestió d'estricta salut democràtica i de llibertats públiques.

El president

Moltes gràcies. Senyora Nadal, un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, em sembla que el meu Grup Parlamentari, el Partit Popular, i aquesta diputada que els parla, ha reconegut sempre i allà on ha calgut el posicionament d'Esquerra Republicana clar respecte a la condemna del terrorisme i quins són els seus objectius polítics, i no puc deixar de reconèixer-ho. Tampoc podia deixar de contestar a la intervenció que vostè, personalment, ha fet avui en aquest Parlament.

Per una altra banda, senyor Nadal, li vull recordar i li recomano que llegeixi el Dictamen del Consell Consultiu. Al Dictamen del Consell Consultiu hi ha una majoria, però no hi ha unanimitat. Per tant, vostès haurien pogut adoptar...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

... la postura política que millor els hagués semblat.

El president

Moltes gràcies. Passem ara a la votació dels textos corresponents, recordant que perquè sigui vàlida, o perquè sigui vàlid l'acord d'interposar recurs, cal la majoria absoluta, és a dir, calen seixanta-vuit vots.

Ordenarem la votació de la següent manera: de les dues propostes, hi ha una part del text que és absolutament coincident, i aquesta la votarem conjuntament, i després hi ha una altra part més extensiva per part de la proposta feta pels grups parlamentaris de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds. La que és coincident és la que fa referència a la disposició final primera, apartat 2, i acaba a disposició transitòria primera, apartat 2, més l'incís que fa referència a l'article 36, «a efectos de aplicar los beneficios establecidos de sus respectivos ordenamientos jurídicos.» Això és el bloc coincident, que ara sotmetem a votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció, i obté, per tant, la majoria absoluta corresponent.

Posem ara a votació la part dels grups que han presentat aquesta Proposta de resolució, sent primer l'incís «o cualquier otro miembro activo», del paràgraf segon de l'article 4.6, i la disposició final primera 1, en tant que esmenta l'article 4.6. D'acord?

Sotmetem a votació aquests dos incisos.

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Per tant, aquesta part no forma part de la interposició de recurs.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i tretze minuts.

